

Gerard de VILLIERS

SAS

BARRANQUILLA'DA
DÜELLO

TAY YAYINLARI

I. BÖLÜM

Üzerinde Amerikan armasından başka bir şey bulunmayan gümüşi eski DC 7, Karaibler Denizi üzerinde 3000 metre irtifada güneye doğru uçuyordu. Kanat altlarındaki tam gaz verilmiş dört adet Pratt and Withley motorunun yarattığı titreşim, uçağın gövde perçinlerini attıracak denli güçlüydü. Uçak zaman zaman "David Tayfunu"ndan arta kalan sert hava akımlarında sarsılıyordu.

Bütün bunlar içerdeki iki yolcunun hiç umrunda bile değildi. Kabinin ön kısmında karşılıklı konmuş mavi koltuklarda oturuyorlardı. Kabinin geri kalan kısmı boştu. Adamlardan biri Manuel Fuego adında son derece esmer, yapılı bir tipti. Diğer sahne yıldızları gibi incecik bıyıklı, kıvrıkcık saçlı ve ayağında "kovboy" çizimleri bulunan sarışın bir tipti. Adı Jack Dade idi. Kemeresinin sağ tarafına iri kabızalı bir Mauser takmıştı. Eski DC 7 bir hava boşluğuna rastlayarak otuz ayak kadar irtifa kaybetti. Dört motor gürültülü bir uğultuyla gövdeyi yine eski yüksekliğine çıkardı. Jack Dade simsiyah tırnaklı pis elini terlemiş yüzünde gezdirdi.

— Tanrı cezasını versin! Geberip gideceğiz bu teneke kutuda!

Yana dönüp lombozdan dışarı baktı, ama gecenin zifiri karanlığından başka bir şey

göremedi. Deniz bile farkedilmiyordu. Ayağa kalktı, pilot kabininin kapısını açtı. Uçak mürettebatı iki pilottan oluşuyordu. Uçakta telsiz kullanılmıyordu. Bu tür uçuşlarda fazla konuşma yapılmazdı. Jack Dade pilota yaklaşıarak:

—Hedefe ne zaman ulaşacağız? diye sordu.

Pilot sakalı uzamış yorgun yüzünü ona çevirdi. Mavi gözlerinde hiçbir parlaklık yoktu. Vietnam'da kahramanlık taslayıp yanlış işler yapmasaydı, belki şu an bir "747"yi yönetiyor olurdu. Uçuş brövesi elinden alınıp karısından boşandıktan sonra, Miami'de çocuklarının karnını doyurmak için her işi kabullenir olmuştu. İçinde hep aynı umut vardı: Her işin sonuncu olması... Kabin lambasını yaktı. Sağ dizinin üzerindeki haritada Kolombiya'nın kuzeyinde, denizde bir noktayı işaret etti.

—Şu an buradayız, dedi. Yirmi dakika sonra Riohacha'nın altmış mil kuzeydoğusunda olacağız. Ondan sonra da on beş dakikalık bir yolumuz kalıyor. Tabii, her şey yolunda giderse...

Jack Dade gökyüzüne bir göz atıp kuruyan dudaklarını ıslattı.

— Bizi uzaktan farkedebilirler mi? diye sordu pilota.

Pilot güldü.

—Sesimizi duy salar da önemi yok. Ellerin radar bulunmuyor. Yerde de sadece iki T. 3 3' leri var. Onlar da gece uçmazlar.

Güneyde Barranquilla'dan kuzeyde Guajira yarımadasının «n uç noktası olan Puerta Gallinas'a kadar olan kısım, Bogota'nın izni dışındaki tüm uçaklara yasak bölge ilan

edilmişti. Karada uyuşturucu ticareti yapan uçaklar için sayısız kaçak pist vardı. Hükümet yetkilileri bunların birçoğunu ele geçiriyordu. Ama, ele geçiremedikleri bu sayının on katıydı. Bölgede herkes kaçakçılıkla uğraşır olmuştu. Yüklü rüşvet yiyen askerler ve polisler herhangi bir operasyonda son derece ağır hareket ederlerdi. Bir kaçakçının onlara yakalanması için, bunu yürekten istemesi gerekirdi. Ama Jack Dade için durum değişikti. Bu onun ilk yolculuğuydu ve az da olsa korku duyuyordu.

Pilot gazı hafifçe kesti. DC 7 denize doğru alçaldı. Dört saat önce, Miami yakınlarındaki küçük bir alandan kalkmışlar, rota olarak Curaçao'yu göstermelerine rağmen beş yüz elli mil güneybatı yönünde uçmuşlar, sonra Haiti'nin üzerinde tamamen güneye yönelerek yedi yüz millik bir yolculuktan sonra Karaibler Denizi üzerine gelmişlerdi. Eğer her şey yolunda giderse, sabahın beşinde Florida'ya geri dönmüş olacaktı. Dönüş yolculuğu çok güç olacaktı. Çünkü sahil muhafaza memurları Kolombiyalı meslektaşlarına hiç benzemezlerdi...Jack Dade pilotun arkasında durmuş karanlıklar içinde bir şeyler görmeye çalışıyordu.

Aradan yarım saat geçti. Pilot sık sık haritasına bakmaya başlamıştı.

—Geliyor muyuz? diye sordu Jack Dade.

— On dakika sonra orada olacağız, karşılığını verdi pilot. Yerinize dönüp kemerle rinizi bağlamanız iyi olur. İneceğimiz yer Miami alanı değil. Çok sarsılabiliriz...

—Tamam, tamam! dedi Jack Dade. Pisti iyi tanır mısınız?

Pilot bir kahkaha attı.

—Pist ha!.. Dilerim pisti açmışlardır, yoksa çakılırız... Şimdi yerinize dönün ve beni rahat bırakın, işim başımdan aşkın...

Jack Dade boğazı kupkuru bir şekilde geri döndü. Koltuğuna oturduğu anda, uçak elli ayak daha alçalmıştı. Şu an Kolombiya'nın üzerinde bulunuyorlardı. Manuel Fuego sinirli sinirli pis bir puro içmekteydi. Jack Dade de kemerini bağlayarak bir daha böyle rezil bir işe bulaşmayacağına yemin etti. Allahlık bir pilot yönetimindeki dağılmaya yüz tutmuş eski bir uçakla gece yarısı bilinmeyen bir piste gizlice inmek zırdelilikti! DC 7 alçalmaya devam ediyordu. Jack Dade yeni bir gürültüyle heyecanlandı. İniş takımları açılıyordu. Lombozdan baktı. Hâla bir şey farkedilmiyordu. Ne rezil bir ülkeydi burası!

*

**

—Masrapido, hombres! Masrapido!..*

Elinde megafon, belinde tabanca bulunan ustabaşı, üç kamyonun farlarıyla aydınlanmış bölgede çalışan buldozerin sürücüsüne yol gösteriyordu. Buldozer bozkırın ortasında iki saatte altı yüz metrelik bir pist açmıştı. Arkasında toprak ezici bir silindir, onun ardında da çalı köklerini ve taşları toplayan yirmi kadar işçi vardı. Bu ıssız yere ulaşmaları için üç saatlik bir yol tepmişlerdi, işçiler Guajira'nın merkezinde bulunan Uribia kasabasından toplanmıştı.

Buldozer son toprak yığınınını da kenara attı

Daha çabuk, çocuklar! Daha çabuk!

ve durdu. Ustabaşı bir el hareketiyle kamyon motorlarını da susturdu. Başını yıldızlı göğce çevirdi. Bir ses duyar gibi olmuştu. Evet, kuzeyden motor gürültüsü geliyordu.

—El avion!

Ustabaşı geri dönerek pist başında bekleyen Bell tipi küçük helikoptere doğru koşmaya başladı. Bu arada kamyonlar da manevra yaparak farlarıyla pisti aydınlatabilecek bir duruma geldiler. Helikopter yolcusu, siyah kıvrıkcık saçlı, mavi gözlü, şişman bir tipti.

—Portatif lambaları yak, uçak inince hemen söndürsünüz.

—Muy bien, Senor Esteban! dedi ustabaşı.

Koşarak uzaklaştı. Motor sesi yaklaşıyordu. Uribia yolu üzerinde çalılıklara gizlenmiş silahlı yirmi adam nöbet tutuyordu. Amaç, kasabadan gelebilecek bir tehlikeyi önlemektir.

Ustabaşı heyecanlı heyecanlı emirler yağdırıyordu. Çünkü Marimberolar* arasında Esteban gibi zengini ve önemlisi hemen hemen yok gibiydi ve Senyor Estaban burada bizzat bulunduğuna göre önemli bir iş yapıyorlardı. Aslında, uçağa yüklenecek birkaç tonluk marimba* gecede iki üç kez sürekli tekrarlanan sıradan bir işti. Senyor Esteban'm burada bulunmasının nedeni, uçakla gelen iki önemli gringoyu karşılamak ve gelecekteki işleri hakkında konuşmaktır.

Uçak iniş takımları dışarda, piste doğru alçalıyordu. Birden, kanat altlarındaki iniş farlarını yaktı ve tekerlekler büyük bir toz

* Uyuşturucu kaçakçısı

* Uyuşturucu

bulutu çıkararak toprağa değdi. Pilot tüm gayretlerine rağmen, uçağı ancak pist bitimine birkaç metre mesafede durdurdu. Sonra motorlara kısa kısa devir vererek aracı olduğı yerde döndürdü ve kalkışa hazır duruma getirdi. Kamyonlar çoktan harekete geçmiş, uçağı doğru ilerlemeye başlamışlardı. DC 7'nin yan kapısı açıldı. Pilot yere atlayarak lastiklerinin durumunu kontrol etti. Durumdan hoşnut kalmış olmalı ki, hemen doğruldu ve ustabaşıya bağırdı:

— Move your ass! *• Bütün geceyi burada geçirecek değilim...

Yakalanması felaket demektir. İzinsiz inişlerin bedeli beş milyon pezoydu. Bu ceza ödenmediğı takdirde, pilot her yüz pezo için bir gün hapis yatıyordu.

Yükleyiciler işe koyulmuştu bile.

DC 7'nin yolcuları yere atladı. Jack Dade'in taşıdığı çantada malın bedeli vardı. Bu konuda veresiye olmazdı. Aralarında herhangi bir anlaşma da olmazdı. Mallar uçağı yüklendi mi, Kolombiyalılar bundan sonrası için bir şey bilmek istemezlerdi.

Ustabaşı iki yolcuya yaklaşarak motor gürültüsünü bastırmak için bağırdı:

— Hombres, Senyor Esteban sizi bekliyor.

Kolombiyalılar kendi aralarında Esteban'a şişko anlamına gelen "El Gordo" derlerdi, ama bu sıfatı bir gringonun önünde kullanmanın cezası ölümdü.

Esteban Contador bir doksan boyunda, yüz altmış kilonun üstünde bir mahluktu. Vücudu-

*** kıcınızı kimıldatın**

nun yağlı gevşek etlerine rağmen, bakışları son derece vahşiydi.

Genellikle alçak ve yumuşak bir sesle konuşurdu, ama en sevdiği içki olan votkaya yumuldu mu da, çok tehlikeli biri oluverirdi. Boynunda başarısının simgesi olarak taşıdığı bir düzine kalın altın zincir vardı.

Esteban Contador, ülkenin en zengin adamlarından biriydi. Puerto Colombia'daki küçük kaleden farksız villasının oda büyüklüğündeki kasasına her hafta biraz daha fazla dolar tıkiyordu. Ama dolarların onun için önemi yoktu. Çünkü ülke dışına çıkmaya kalktığı anda, karşısına bir düzine polis çıkacağını ve hemen tutuklanacağını biliyordu. Villasını bir milyon dolara yaptırmıştı. Kendine bir Rolls almış, ama zırlı olmadığı için bir köşeye atmıştı. Acele işleri için helikopteri de vardı. Ona da korkudan pek binmezdi. Parasını sık sık verdiği davetlerle yemeye çalışıyordu. ABD'den şaşırtıcı fiyatlarla orkestra getirir, votkalar ve şampanyalar su gibi akardı. Kısacası, hayattan zevk almaya bakıyordu. Çünkü, günün birinde hasımları ya da DEA ajanları tarafından defterinin dürüleceğini biliyordu.

Esteban Contador purosundan son bir nefes çekip attı ve ustabaşının peşinden gelen iki yolcuya baktı. Adamlar yaklaştılar. El Gordo Amerikalının uzattığı eli görmezden geldi.

Jack Dade çantayı uzattı.

—Para içinde.

Esteban çantayı aldı ve açmadan helikopterin içine attı. Kibarca:

—Muchas gracias! dedi

Marimberonun karşısında bekleyen iki adam

lafın gerisini merak ediyorlardı. Esteban gülümsedi.

— Uçak havalandıktan sonra gideceğiz. Sizlere Royal Lebolo'da oda ayırttım...

Barranquilla'da da lüks yerler vardı... Ama marimberolar dışında, millet açlıktan ölüyordu. Bir çocuğun şansı varsa yiyebileceği tek et cinsi, fare etiydi.

Yükleme bitmişti. Mal tam on iki ton ağırlığındaydı. Uçağın kapısı kapandı. Motor gürültüsü arttı. Farlar ve lambalar yeniden yakıldı. DC 7 müthiş bir toz bulutu kaldırarak hareket etti. Yerden kesilir kesilmez de kuzeye döndü. Florida'ya kadar önünde zor bir yolculuk vardı, ama bu Esteban'm sorunu değildi.

işçileri toplayan kamyonlar teker teker uzaklaştılar. Gecenin karanlığından yararlanarak güneye inecekler, Riohacha'dan yeni mal yükleyeceklerdi. Alanda helikopterle Esteban'ın muhafızlarını taşıyan jeepten başka araç kalmamıştı. Esteban'm kımıldamaya niyeti yok gibiydi. Gözlerini göğе dikmiş, DC 7'nin kaybolduğı noktaya bakıyordu. Uzun uzun esnedikten sonra, bakışlarını iki yolcuya çevirdi.

— Güzel bir gece... Yıldızlar pırıl pırıl... Hava sıcak... Kertenkeleler için ideal bir hava*...

Jack Dade ile Manuel Fuego birbirlerine baktılar. Esteban lafı nereye getirmek istiyordu? Onlara göre hava rutubetli, bunaltıcı ve berbattı. El Gordo bakışlarını Jack Dade'e çevirdi.

— İspanyolcada "kertenkele"ye ne denir, bilir misiniz?

Amerikalı sustu. İspanyolcası o kadar kuvvetli değildi. Küba'da doğmuş olan Manuel atıldı hemen:

— "Lagarto" denir... Neden sordunuz?

Esteban'ın yüzünde timsahı hatırlatan bir gülümseme belirdi.

— Doğru... Evet, lagarto denir. Bunun diğer bir anlamı daha var, onu da bilir misiniz?..

Jack Dade hiçbir şey anlamadan iki adama bakıyordu. Birden, Kübalının yüz hatlarının gerildiğini farketti. Kolombiyalının gözlerinde ürkütücü bir ifade vardı. Ama, son derece sakin bir sesle konuştu:

— Siz her ikiniz de kertenkelesiniz... iki pis kertenkele...

Jack Dade yavaş yavaş bir şeyler sezinlemeye başlamıştı. Elini belindeki Mauser'ine atmak istedi. Aynı anda, Esteban'ın elinde tır pala belirdi ve kolu kendinden beklenmeyen bir çeviklikle yukardan aşağı indi.

Jack Dade gerileyecek zaman bulamamıştı. Pala hızla bileğinin üstüne indi ve yoluna devam etti. Jack yere düşen elini ve kesik bilekten fışkıran kanı gördü. Esteban'ın sesini rüyadaymış gibi duyuyordu.

— Gringo, bizde "lagarto"nun anlamı "hain"dir...

Jack Dade sol eliyle çıkardığı mendilini damarlarına tampon yapmaya çalışıyordu. Gözleri kararmaya, başı dönmeye başlamıştı. Bembeyaz olan Fuego ise yerinden hiç kıpırdamamıştı.

II. BOLUM

— Sayın Altesleri kahvelerini
kütüphanede
mi almak isterler?

Elko Krizantem yemek salonuna sessizce
süzülmüştü. Malko, karşısında oturan
uzatmalı nişanlısı Alexandra'ya baktı.

Genç kadın belirgin bir soğuklukla cevap
verdi.

— Burada iyiyiz.

. Malko ısrar etmedi.

Elko tekrar içeri girdiğinde, elinde tepsi
vardı. Kahveleri verdikten sonra da hemen
çekildi. Alexandra kısa bir tereddütten sonra
yerinden kalktı, salonun dip tarafındaki
divanın önüne giderek etekliğini çıkardı. Sarı
uzun saçları dişiliğini daha da artıran beyaz
bluzunun omuzlarına dökülüyordu. Malko ile
haftalardır görüşmemişlerdi. Malko
serüvenlerinden vazgeçmiyor, Alexandra da
tam aksine tüm vaktini onunla birlikte
geçirmek istiyordu.

Genç kadın divana dönerek yastıkların
üzerine konmuş kalınca bir kağıt destesini
işaret etti.

— Bu nedir?

Malko yavaşçaona yaklaştı ve sarılarak
öptü. Uzun zamandır sevişmemişlerdi.

— Şatodaki bazı bölümlerin yalıtılmasını
gösteren kroki ve öneriler, dedi Malko. Enerji
tasarrufuyla ilgili. Yakıt gün geçtikçe
pahalı-

yor. Henüz ağustostayız, ama havaların soğuması fazla uzak değildir.

Malko kağıt destesini bir köşeye iterek genç kadına tekrar sarıldı.

Alexandra soğuk bir biçimde onu süzdü.

—Ne yapmaya çalışıyorsun böyle?

Bakışlarıyla Malko'nun kalçasında gezdirdiği ellerini işaret ediyordu. Malko ellerini daha yukarlara kaydırды.

— Seni tanımaya çalışıyorum. Beraber olmayalı uzun zaman oldu.

Arzudan soluk soluğaydı. Aceleci hareketlerle bluzunun düğmelerinden birini çözdü. Alexandra oralı olmadı. Ama Avusturyalının parmakları kalçalarına ulaştığında hafifçe kıpırdadı.

—Kapı açık, dedi.

Malko aldırmadı. Okşamasını sürdürerek ellerini yukarlara kaydırды. Alexandra iç çamaşırı giymiyordu. Malko'nun elleriyle gerçekleştirdiği keşif amacına ulaştığında, genç kadın hazla gözlerini yumdu. Malko nişanlısını omuzlarından hafifçe iterek divana sırtüstü uzattı. Alexandra dizlerini aralayarak sevgilisini bekledi. Malko harekete geçeceği anda, bir uğultuyla hareketsiz kaldı. Ses dışardan geliyordu. Ses arttıkça belirginleşti. Bir helikopterdi bu. Alexandra hiç kımıldamamıştı. Helikopter yaklaşıyordu. Şatonun yakınlarında bir yerde olmalıydı.

— Bekle, şimdi dönerim, diye mırıldandı Malko.

Hemen üstünü düzeltti ve odadan çıktı. Perona ulaştığında başını göğе kaldırdı. Ses kulakları sağır edici bir duruma gelmişti:

Helikopter şatonun tam üstündeydi. Birden, yukardan bir şey düştü. Malko kendini geriye atarak yere baktı. Bir kiremit düşmüştü.

Altın fiyatına satın aldığı eliş kiremitlerden biriydi bu ... Bunu diğerleri izlemeye başladı. Pervanenin yarattığı rüzgâr, damdaki canım Çekoslovak kiremitleri uçuruyordu.

—Tanrı cezanızı versin! diye bağırdı Malko öfkeyle.

Aynı anda, peronun diğer ucunda Elko belirdi. Elinde bir karabina vardı. Hasarı o da farketmişti. Helikopter tekrar belirdi. Anlaşılan, inecek bir yer arıyordu. Öfkeden çılgına dönen Elko, silahını doğrultup üç el ateş etti.

Helikopter yana kaydı ve çimenliğin üzerinde asılı kaldı. Mavi beyaz renkli Avusturya armasını taşıyan dört, beş kişilik bir helikopterdi bu. Birden, hızla alçaldı ve çimenliğin ortasına kondu.. Kapı açıldı, yere atlayan bir adam iki kat olarak onlara doğru koştu.

Krizantem silahı yeni gelenin üzerine çevirerek bekledi. Pilot motoru durdurmuştu. Yaklaşan adam silahı farkedince durdu.

—Hey, çıldırdınız mı siz? diye bağırdı. Az daha bizi düşürecektiniz. Kabinde bir delik açtınız. Ne bu vahşilik?..

—Ateş eden kâhyamdı, dedi Malko. Yerinde bir hareket yaptı. Şatomun damını mahvettiniz. Kimsiniz siz?

—Adım James Jameson! diye cevap verdi yabancı. Viyana'daki Amerikan elçiliğinde askeri ataşeyim...

Elko, Malko'nun işareti üzerine silahını indirdi. Canı sıkılmıştı. Malko'nun da öyle. Şatoda iki hektarlık bir dam alanı vardı ve

Avusturyalı bunun ancak üçte ikisini kapatabil-
mişti... Helikopterden biri daha indi ve onlara
doğru ilerledi. Pilot da inmiş, aracındaki hasarı
kontrol ediyordu. James Jameson yeni geleni
Malko'ya tanıttı.

— Bu bay, Michael Nichols'tur. Viyana
DEA temsilcisidir.

Malko Amerikalının elini sıktı. Öfkesi henüz
geçmemişti. DEA, "Drug Enforcement Admi-
nistration" adının kısaltılmışıydı ve görevleri
uyuşturucu madde kaçakçılığıyla mücadele
etmekti. DEA temsilcisini bir CIA ajanıyla
birlikte görmek Malko'yu şaşırtmıştı.
Genellikle, bu iki kurum pek az işbirliği yapardı.

— Sizinle hemen görüşmemiz gerek, dedi
James Jameson. İçeri girebilir miyiz?

— Bu durumda size nasıl hayır
diyebilirim?..

Amerikalı bir adım attı ve ayakkabısının
altında ezilen kiremitin çıkardığı sesle irkildi.

—Bu nedir böyle?

—Ödemek zorunda olduğunuz
kiremitlerden biri, dedi Malko. Kaç tane
düşürdüğünüzü saymadım, ama karşınıza
yükü bir fatura çıkacağından emin
olabilirsiniz...

İki adamı içeri alarak doğruca kütüphaneye
götürdü. Herkes yerini aldıktan sonra James
Jameson söze girdi.

—Sizi bu şekilde rahatsız etmek istemezdim,
ama Washington'dakilerin ne durumda
olduğunu tahmin edemezsiniz. Bir şey istediler
mi hemen olmasını emrederler. Ayrıca, telefon
kullanmamızı da yasaklarlar...

—Anladığım kadarıyla sizlerin bir yerlerde
bir sıkıntınız var ve beni alıp götürmek

istiyorsunuz.

— Tam üstüne bastınız, dedi James Jameson. Bay Thorpe hemen benimle gelmenizi istiyor. Önce Viyana'ya, oradan da Miami'ye gideceğiz.

—Miami'ye mi?

— Evet, dedi Amerikalı. Bay Nichols da oraya gelecek. Kendisi buraya bir soruşturma için geldi. Macarların ürettiği ve karmaşık yollardan Amerika'ya soktuğu sentetik bir uyuşturucu peşinde.

Kapı vuruldu. Elko içki kadehlerinin bulunduğu bir tepsiyle içeri girdi. Malko ona dönerek:

— Elko, damdaki eksik kiremitleri sayar mısınız? dedi. Lütfen, çabuk olsun...

'James Jameson başını öne eğdi. Malko'nun şaka yapmadığı ortadaydı.

Ev sahibinin uzattığı içkileri alan Amerikalılar Malko'nun cevabını beklediler.

Malko votkasından bir yudum alarak:

— Valizime ne gibi şeyler almam gerek? diye sordu.

Michael Nichols rahatladı.

—Şey... Gerekli olan her şeyi... Özellikle de kalın giysiler...

—Kalın giysiler mi?... AmaFlorida'da şu an gölgede kırk beş dereceymiş...

—Son durağınız Florida değil, Bay Linge, dedi DEA'nın adamı. Bundan fazlasını söylemeye de yetkim yok. Bizimle gelebilecek misiniz?

Malko Alexandra'yı düşündü. Genç kadın etekliğini giymeye mecbur kalmıştı.

—Halletmem gereken bazı meseleler var,

dedi Malko. Ama bu akşam Viyana'da olabilirim. Ama Liezen köyüne inip çevreyi dolaşarak vakit geçirebilerseniz, sizinle de gelebilirim...

iki Amerikalı birbirlerine baktılar.

—Kasabayı dolaşmakta yarar görüyoruz, dedi James Jameson. Bir saat sonra geri döner ve sizi rahatsız etmemek için helikopterde bekleriz.

*

**

Malko Alexandra ile sevişmiş olmanın verdiği huzurla hole çıktı. Kapıya ilerlerken küçük masanın üzerinde duran Le Point dergisini aldı. Uçakta vakit geçirmeye yarardı. Elko kapının önünde belirdi.

—Kiremitleri saydım, dedi. Kırk yedi tanesi uçmuş, ama Amerikalılara yüz kırk yedi dedim. Umarım, bir hata yapmamışımdır...

—iyi yapmışsınız, Elko... Ben gidiyorum. Böylelikle kışlık yakıt parasını temin etmiş olacağım...

III. BOLUM

— Kolombiya'da işlenmiş kokainin kilosu kaç para biliyor musunuz? Ama en iyi kalitesinin fiyatını soruyorum...

— Bilmiyorum, dedi Malko.

— Yirmi bin dolar. Bu malı burada kaç satışlarını biliyor musunuz?

— Yo!.

— Yaklaşık beş yüz bin dolar, dedi Florida DEA sorumlusu. Üzerinde bulunduğumuz işte söz konusu mal tam bir ton... Hesabı siz yapın...

Malko kafasından bir hesap yaparak kârı hesapladı: Aşağı yukarı on, on beş milyondolar ediyordu. Bu miktarla Avusturya'da bir düzine şato alınırdı.

Malko Miami havaalanına bir saat kadar önce inmişti. Kendisine eşlik etmiş olan Michael Nichols yol boyunca ağzını açmamıştı. Alanda kendilerini karşılayan bir araba onları hemen NewYorklu Yahudilerin rağbet gösterdikleri, sinagoga benzer eski, ama son derece lüks Fontainebleau Oteli'ne götürmüştü.

Sabahın erken saatlerinde boş olan holde, Malko'yu Cyrus Mitchener adında kır saçlı biri karşılamıştı. Cyrus, CIA'nın "Latin Amerika" sorumlusuydu.

Yanyana koltuklara yerleştiklerinde:

— "Şirket'in uyuşturucu işiyle ilgilendiğini

bilmiyordum, dedi Malko.

Cyrus Mitchener, Malko'nün attığı taşı görmezden geldi. Sakin bir sesle:

— Bu kez ilgileniyoruz, dedi. Çünkü uyuşturucu tezgâhının arkasında Kübalılar var.

Cyrus kahvesini bitirdikten sonra devam etti:

— Elimizdeki bilgileri Kübalıların arasına sızan adamlarımızdan aldık. Kübalılar uyuşturu işine mali kaynak sağlamak için girmişler. Ruslar onlara gerekli her türlü silahı temin ederler, ama bir kuruş vermezler. Oysa, Kübalıların El Salvador ve Kolombiya'daki Marksist hareketleri desteklemeleri için paraya ihtiyaçları var. Nikaragua'daki Sandinistlerin başarısı onları cesaretlendirdi. Eğer gerekli parayı sağarlarsa, El Salvador, Panama ve Guatemala'daki solcuları da besleyecekler. Doğrusu iyi akıl etmişler. Kolombiya'daki siyasi durum hakkında bir fikriniz var mı?

— Pek var denemez, dedi Malko.

Cyrus Mitchener asık suratla devam etti:

— Kolombiya'da M. 19 adında Marksist bir hareket var. Kır gerillacılığında ve adam kaçırmada uzman sayılırlar. Tupamarolar, Sandinistler ve Kübalılarla ilişki içindeler. Kübalılar M. 19'a bir teklifte bulundu: Ortaklaşa çalışarak Bolivya'da üretilen ve Kolombiya' da işlenen uyuşturucudan büyük miktarda satın alacaklardı. Kârı aralarında pay edeceklerdi. Tabii, aslan payı Kübalıların olacaktı... Durum bu işte... Fikriniz nedir?..

— Harika bir anlaşma!.. Bu anlattıklarınız bir tasarı mı, yoksa gerçekleşmiş bir eylem mi?

— Ajanlarımızdan biri bu soruya cevap ararken öldürülmüş bulundu, dedi Cyrus.

— Bu olayda biz de bir adamımızı kaybettik, dedi Michael Nichols.

Malko yarı şaşkındı, CIA genellikle bir iş teklif ederken görevin tehlikesini gizlemeye çalışırdı. Şimdiyse, bunun tam tersi oluyordu.

— Bu ölüm olayı nasıl oldu? diye sordu Malko.

Sözü Cyrus aldı:

— DEA ile işbirliği yaparak Kolombiya'daki uyuşturucu satıcılarının karşısına bir "alıcı" gönderdik. Başlangıçta her şey yolunda görünüyordu. Adamımıza Kolombiya sahille rinde Baranquilla'da bir ton kokain teslim edeceklerini söylediler. Bu, uyuşturucunun Kübalılar ve M. 19 tarafından toplandığını biliyorduk. Bizimki alıcı olarak bir uçağa atlayıp oraya gitti. Ne olup bittiğini tam olarak bilmiyoruz, ama adamımızı işkenceyle öldürmüşler...

DEA yetkilisi Michael Nichols söze karıştı.

— Bizim ajanımız Manuel Fuego da o olayda öldürüldü. Her iki ajanın da vücudu lime lime edilmişti.

— Onları kimin öldürdüğünü biliyor musunuz? diye sordu Malko.

— Oradaki muhbirlerimizin verdiği bilgiye göre, Esteban Contador olabilir, dedi Michael Nichols, Barranquilla'nın en büyük uyuşturucu satıcısıdır. Tabii, elimizde bununla ilgili hiçbir kanıt yok.

— Beni de aynı yolla mı göndermek istiyorsunuz?

Cyrus başını salladı.

— Hayır... Sizi resmi yolla yollayacağız.

Aman, ne cesaret verici bir haber!

— Orada ne yapmamı istiyorsunuz?
Mitchener hemen cevap vermedi. Çantasın
dan bir dosya çıkardı ve okumaya başladı:

— "Kokain" operasyonu tarafımızdan
tanınan bir Kübalı ajanın fikridir. Ajanın adı,
Juanita Cayon. Venezuelalı bir dilber. Angola'
ya gönderilmeden önce Küba gizli servisinin iki
numaralı adamının metresiydi. Kadının elinde
Venezuela pasaportu var. Bir mimarın kızı. Çok
zeki ve çok iyi derecede ingilizce bilir. Burjuva
tabakasından gelmesine rağmen sol eğilimli
dir. Çok tehlikelidir. Şu an Bogota'da
bulunduğuna eminiz...

— Nereden emin oluyorsunuz? diye sordu
Malko.

— Bunu söylemeye yetkili değilim, dedi
Cyrus. Ama biliyoruz. Bu da sözünü ettiğim
kadının fotoğrafı.

Malko resme bakınca bir şok geçirdi.
Kadının sinema artistinden farkı yoktu. Düzgün
hatlı, koyu renk gözlü, dolgun dudaklı ve uzun
saçlı bir dilberdi.

— Bu kadın öyle farkedilmeyecek bir tip
değil, dedi Malko.

— Belki, ama ne yazık ki Kolombiyalı
dostlarımız kadının bulunduğu yeri
bilmiyorlar. Yanında kalabileceği birçok suç
ortağı var...

— Bu hanımın orada ne işi var?

— bildiğimiz kadarıyla uyuşturucu satın alıp
sevkediyor. Uyuşturucu ülkenin güneyinden,
Laetitia'dan geliyor, Bogota'da işleniyor.
Sonra, gizli yollardan ülke dışına çıkarılıyor.
Biz bu son kısmı engellemek istiyoruz. Bunun
için de önce o kadının bulunması gerek

Bogota'da.

— Kadın hakkında daha fazla bilgi veremez misiniz? dedi Malko.

— Juanita Cayon uzun zamandır Kolombiya'daki iki hareketle temas halinde. Bunlardan biri M. 19, diğeri FARC. FARC, ihtilalci silahlı eylem örgütünün kısaltılmış adı, diye açıkladı Cyrus. İkinci grubun da paraya ihtiyacı var, çoğu daha çok afyon üretiminin %80'nin elde edildiği Sierra Nevada ve Santa Marta bölgelerine yerleşmiş durumda. Para karşılığında kaçakçılığa göz yumuyorlar. Juanita Cayon Peru ve Bolivya'dan mal alıp bunları işleterek birkaç katma satıyor...

— Peki, Kolombiyalı yetkililer kaçakçılığa karşı bir şey yapmıyorlar mı? diye sordu Malko.

Cevap DE A yetkilisinden geldi:

— Kolombiya'da uyuşturucu kaçakçılığıyla "F.2" adlı şube ilgileniyor. Kaçakçılıkla mücadelede gerçekten ellerinden geleni yapıyorlar. Biz de yardımcı oluyoruz. Bogota'da bir düzineye yakın muhbirimiz var. Aldıkları bilgileri hemen Kolombiyalılarına aktarıyorlar. Çünkü bizim olaya doğrudan müdahale etmemiz imkânsız. Her hafta en az bir uyuşturucu laboratuvarı tahrip ediliyor. Turbai'nin iktidara gelişinden sonra, işbirliğimiz daha da güçlendi...

— İki ajanınızın başına gelen felaketle karşılaşmamam için herhangi bir öneriniz var mı? diye sordu Malko. Anladığım kadarıyla Juanita Cayon'un Bogota'da çok etkin bir korunma ağı var.

— Elbette, dedi Mitchener, ama Bogota'da bizim de güvenebileceğimiz bir adamımız var:

General Oscar de la Neva. Kendisi terörle mücadele birliğinin komutanıdır. İhtiyacınız olan her türlü yardımı size sağlayacaktır. Haksever ve sadık bir dosttur. Aynı zamanda da çok etkili...

DEA yetkilisi söze karıştı:

—Ayrıca, orada birinci sınıf bir "muhabir" imiz var...

—Kimdir bu?

— Kolombiyalı bir kadın. Adı Gilda Romero. Kısa bir süre önce Los Angeles'da kokainle yakalandı. Fazla bir miktar değildi. Kendi ihtiyacı olarak taşıyordu. İki yıl hapis yatması gerekiyordu, ama biz anlaşıp meseleyi kapattık. Karşılığında da bize bilgi-verecekti.

—Bogota'ya döndükten sonra bu anlaşmayı unutmuş olamaz mı? diye sordu Malko kuşkulu kuşkulu.

— Sanmam, dedi Michael Nichols. Gilda Romero sevgilisiyle birlikte bir elmas madeni işletir. En büyük pazarları da ABD'dir. Bu nedenle ülkemize sık sık gelmek zorunda. İsteklerimize uymazsa başına can sıkıcı şeyler geleceğini biliyor. Elimizde yasal kozlar var.

DEA yetkilisi sözlerinin etkisini gördükten sonra ekledi:

— Onu korkmadan ziyarete gidebilirsiniz. Sizi çok iyi karşılayacağına eminim.

— Peki, benim yerime neden Bogota'dan birini kullanmıyorsunuz? diye sordu.

Michael Nichols zoraki bir biçimde gülümsedi.

— Bunun birçok nedeni var, dostum. Bir kere elimizde fazla adam yok. Olanların da kendilerine göre işleri var. ikincisi, hepsi karşı

tarafça tanınıyor. Bir üçüncüsü de bu gibi işler için silahlanmış değiller. Aksi halde, başları Kolombiyalılarla belaya girerdi... Malko Cyrus Mitchener'e döndü.

—Bogota'daki CIA şubesi ne durumda?

—Oradan bize hayır yok. Zaten bu gibi işler için bütçemiz de yok... Yani, oraya sizin gitmeniz kaçınılmaz bir durum... Zaten göreceksiniz, Kolombiya müthiş sevimli bir yer. Hoşnut kalacaksınız...

—Demek bana Bogota'ya yol göründü?..

—Uçağınız bir buçuksaat sonrakalkıyor.dedi Cyrus. Buradan Fort-de France'a gideceksiniz. Oradan da Paris-Bogota seferini yapan uçağa atlayacak ve Avrupa'dan geliyor izlenimi yaratacaksınız. Özür dilerim, size birinci mevki yer ayırtamadım,çünkü şu sıralar 'Şirkette ' tasarruf dönemi...

— Teşekkür ederim, dedi Malko.

— Gittiğiniz yerde yükseklik yedi bin ayaktan fazladır, diye ekledi. Ama inanın, havası Barranquilla'dan çok daha sağlamdır...

—Barranquilla'ya gitmemeye çalışırım, dedi Malko. Şu sıralar iklim nasıldır oralarda?

—Bu mevsimde biraz yağmur vardır, dedi DEA yetkilisi. Ama onun da sağlığa zararlı yanı yoktur...

Manzaranın etkisinde kalan Malko, uçağın aşağıdaki dağlardan birinin tepesine konmasını bekliyordu.

Sonunda, Bogota göründü. Kent, And dağlarının eteklerinde kuzey-güney doğrultusunda uzunlamasına kurulmuştu. Üzeri bulut-

larla kaplıydı.

Yağmur öyle yoğundu ki, terminal binaları güçlükle seçiliyordu. Hava soğuktu. Malko kürkünü almadığına pişman oldu. Ekvatora yakın bir yerde olduklarına inanmak zordu.

Uçaktan çıkar çıkmaz binaya koşarak geldi. Buna rağmen sıırıslıkam olmuştu. Yüz metrelik bir mesafe koşmuş olmasına rağmen, ciğerleri alev yutmuş gibi yanıyordu. Sebep, aşırı yükseklikti.

Kapıda ilk rastladığı taksiye atlayarak yola koyuldu. Trafiğin kontrolü atlı polislerin denetimindeydi. Yağmur nihayet durdu. Malko şoföre eğilerek:

— Burada çok yağmur yağar mı? diye sordu.

— Her gün, senyor, dedi Kolombiyalı.

Bogota hayli büyük, o derecede de yoksul bir kentti. Bomboş arsaların arasına tuhaf evler ve son derece modern binalar serpiştirilmişti. Hava birden değişmiş, bunaltıcı bir sıcak bastırılmıştı. Malko camı indirerek kolunu yasladı. Şoför ona döndü.

— Aman senyor, kolunuzu içeri çekin. Hırsızlar kol saatinizi çalabilir.

Sonunda, Maya harabelerini andıran Tequendama Oteli'nin önünde durdular. Otelin holünde üniformalı polisler vardı.

Malko dairesine çıkar çıkmaz, Bogota'nın planını inceledi. Gilda Romero'nun adresine bakarak kentin neresinde oturduğunu buldu.

Yeri kafasına yerleştirdikten sonra elbiselerini değiştirdi ve otelden çıktı.

Güneş Bogota'ya sevimli bir görünüm kazandırmıştı.

CIA'nın güzel muhbiri tarafından nasıl karşılanacağını düşünerek ilerledi.

IV. BOLUM

Gilda Romero'nun bulunduğu bina iç karartıcı bir yapıydı. Yaşlı kapıcı Malko'ya ters ters baktı. Malko asansöre binip dördüncü kata çıktı. Koridorda kendisini bir genç kız karşıladı. Adını verdikten sonra Gilda Romero ile görüşmek istediğini söyledi. Genç kız kendisini büyükçe bir salona alarak yer gösterdi.

Bir süre sonra kapı açıldı, içeriye uzun boylu esmer güzeli bir kadın girdi. Gözlerinde neşe parıltıları vardı.

Üzerindeki etek ve ayakkabıları Paris modasını taşıyordu.

—Senyora Romero mu? diye sordu Malko. Ben Los Angeles'taki dostunuz Mike tarafından geliyorum...

DEA'nın verdiği parola buydu.

Kadının gözlerindeki neşe parıltıları bir anda yok oldu. Gilda meçhul ziyaretçisinin sözleri sanki işitilecekmiş gibi geldiği kapıya baktı. Kadının tedirginliği Malko'yu utandırmıştı.

—Bakın, dedi, konuya bu şekilde girişim için af finizi dilerim... Ben adını verdiğim kişinin bağlı olduğu serviste çalışmıyorum. Sizden çok önemli bir konuda bilgi almak istiyordum...

Gilda cevap vermek üzereyken kapı açıldı ve içeri Malko'yu karşılamış olan genç kız girdi.

—Gilda, seni telefondan istiyorlar.

—Geliyorum, dedi Gilda Romero.

Malko'ya döndü.

—Sizinle şimdi görüşemem, diye fısıldadı.

—Ama ben...

Gilda göstermelik bir biçimde gülümseyerek:

— Şu an konuşmam imkânsız, diye tekrarladı... Bu akşam evimde bir davet veriyorum, oraya gelin. Sizi Los Angeles'tan bir dostum olarak tanıtacağım. Evimi kolay bulursunuz. Carretera'da, Şili konsolosluğunun tam karşısında. Kapı numarası 72. Sekizinci kat.

Malko kendini bir anda koridorda buldu. Gilda'nın kuşkulu bakışlarını unutamıyordu.

Dışarı çıktığında yağmur başlamıştı ve ortalıkta tek bir taksi bile görünmüyordu.

**

Juanita Cayon başına eşarbını taktıktan sonra aynada kendine baktı. Makyaj yapmamıştı. Üzerinde blucin ve ince bir bluz vardı. Onların üzerine de yağmurluk giymişti. Beş haftadır Bogota'daydı ve ağını yavaş yavaş örüyordu.

Eğer ele geçecek olursa, General Oscar de la Neva onu öldürünceye kadar işkenceye tutardı.

Juanita, Küba komünist partisinin kendisine önemli görevlerde sorumluluk vermesinden son derece gurur duyuyordu, işinde romantizme yer yoktu.

Latin Amerikalılar tam aksine son derece romantik ruhlu...

—Gidiyor muyuz?

M. 19 ile ilişkilerinde aracılık yapan Jorge Paz, otuz beş yaşlarında isa'yı andırır sakallı bir gençti. Beline tabancasını sokarak genç kadına baktı. Juanita Bogota'ya geldiğinden beri

onunla yatıyordu. Genç adam becerikli bir sevgiliydi ve bu ilişki ortak çalışmalarına kolaylık getiriyordu. Juanita Havana'da söylendiği gibi vücudunu ihtilal adına kullanmasını öğrenmişti. Kalbi her tür aşka kapalıydı. Kafasında tek bir adam vardı ve bu da ona yetiyordu.

—Durum nedir? diye sordu genç adama.

Masaya baktı. Silah almakta tereddüt ediyordu. Görev sırasında yakalanacak olursa, silah onu doğruca güvenlik kuvvetlerinin kucağına atardı ve diğer yandan, onu güç durumdan kurtaracak olan da silahtı. Sonunda, silah almamaya karar verdi. Çılgın kadın anlamına gelen "La Loca" sıfatını ona boş yere takmamışlardı. Tehlikeye atılmaktan hiç çekinmezdi.

—Kamyon yarım saat sonra geçecek, dedi Jorge. Arabada bir tek şoför var. Onu kolayca tepeleriz. Sonra, arabayı Santa Barbara'ya götürmek kalıyor. Bizimkilerden bir grup bir arabayla orada bekleyecek.

Juanita Cayon sesini çıkarmadı. Ona göre romantik bir işti bu. Yoksullara dağıtmak için bir süt kamyonunu çalacaklardı. M. 19 "Robin Hood"culuk oynuyordu! Neyse ki Bogota'da çok daha ciddi işleri vardı da kendini tatmin edebiliyordu. Fakat o görev için de M.19'un adamlarına ihtiyacı vardı. Bu nedenle onlara sempatik görünmek zorundaydı.

—Vamos! *

O gece görevden sonra her zamanki gibi sevişeceklerdi. Tehlikeye atılmamak için dışar-

* Gidelim.

da birlikte görünmüyorlardı. Zamanlarını hep bu küçük dairede geçirirlerdi. Esrar çekerler, içki içerler ve ihtilalci olsun olmasın bütün Kolombiyalıları gibi hayatın tadını çıkarmaya çalışıyorlardı.

*

**

—Gelin.

Malko, Gilda Romero'nun otoriter sesi karşısında şaşırarak yerinden kalktı. Kalabalığın oluşturduğu uğultu dayanılır gibi değildi. Alçak divanlarda oturan bir düzineye yakın çift olur olmaz konularda gevezelik edip duruyorlardı.

Ev sahibesinin Amerikalı bir dost olarak tanıttığı Malko'ya kimse dikkat bile etmemişti. Bulundukları dairenin pencereleri dağa bakıyordu. Vahşi manzara insanda tuhaf duygular uyandırıyor.

Malko'yu mutfığa soktu ve kapıyı kapadı. Sonra iki parmağını gömleğinin cebine sokup katlı bir kâğıt çıkardı.

—Alın, kullanın.

Malko kağıdı açtı. içinden elmas çıkacağını beklediğinden şaşırdı. Kağıtta parlak beyaz bir toz vardı. Görünüşe bakılırsa kokaini. Başını salladı.

—Teşekkür ederim, kullanmam,

—Ama saftır, diye ısrar etti kadın. En iyi cinstir. Medellin'den gelir.

—Ben hiç kullanmam, ilkelerime aykırıdır. Yine de teşekkür ederim.

Gilda başını salladı. Tozdan biraz aldı ve burnuna çekti. Bunu üç kez tekrarladığında tozun yarısı bitmişti. Kağıdı tekrar katlayarak

sutyeninin içine soktu.

—Bunu niye gizli yapıyorsunuz? diye sordu Malko. Bogota'da herkes uyuşturucu kullanıyor.

— Orası doğru, dedi Kolombiyalı kadın. Fakat diğerlerinin beni görüp sömürmelerini istemem. Gramı burada bin pezodan fazladır...

Gözlerini kapatarak bir süre öyle kaldı. Göz kapakları açıldığında bakışlarında şaşırtıcı bir parlaklık vardı.

Malk o' ya bakar ak:

— Şimdi söyleyin bakalım, benden ne istiyorsunuz?.. Kimsiniz siz?..

—Uyuşturucu kaçakçılığı yapan bir şebekeyi ele geçirmek istiyorum, dedi Malko... Önemli bir şebeke. .

Gilda Romero güldü.

—Burada bundan bol ne var ki?.. Siz neyin peşindesiniz?.. Esrar mı, kokain mi?.. Ben kaçakçı değilim, sadece kullanırım...

— Biliyorum, dedi Malko. Beni kokain ilgilendiriyor...

— Öyleyse Medellin'e gitmeniz gerek. Aradığınız orada bulunur.

—Ama lab or atıvar lar B og ota' dadedi Malk o. Bir bilgiye ihtiyacım var. Eğer yüzlerce kilo gibi çok miktarda kokain alacak olsam, kime başvurmam gerekir?

— Kimseye başvuramazsınız... Bunca malı alacak kişinin satıcısı önceden belirlenmiş olmalıdır...

—Bakın, buradaki önemli satıcıları herhalde tanırırsınız. Bogota küçük bir kent.

— Ben bir tek satıcı tanıyorum. En büyüklerini. Ama sizi ona tanıştıramam. Bu çok

tehlikelidir. Ama adını verebilirim. Gerisini siz kendiniz halledin...

—Peki, bu adı ne zaman verebilirsiniz?

—Bilmiyorum, önce bir araştırma yapmalıyım^Sizi yarın telefonla ararım.

Mutfaktan çıktı ve salonun ortasında durarak sambanın ritmiyle sallanmaya başladı. Çiftler halıya uzanmışlar, devamlı içiyorlardı. Aralarından genç bir kadın ayağa fırlayarak:

—Escondite'ye gidelim! diye bağırdı.

Gilda Malko'ya yaklaştı.

—Siz de bizimle gelin.

Sokağa çıkarak taksilere doluştular. Yine yağmur başlamıştı.

Escondite, Calle 18'de yeraltında bir diskotekti, içersi müthiş kalabalıktı. Renkli ışıklar altında dans eden yüzlerce çift balık istifi gibi üst üsteydi.

Gilda Malko'ya sokuldu.

—Gelin, size samba öğretiyim.

Karşı gelmek cinayet olurdu! Piste çıktıklarında genç kadın vücudunu Malko'ya yaslayarak kalçalarını kıvırmaya başladı.

—Güzel dans ediyorsunuz, dedi Malko'ya. Yatakta da iyi olduğunuza kuşku yok.

Masaya döndüklerinde, Gilda balon gibi sönuverdi. Oturduğu yerde uyuklamaya başlamıştı. Malko kulağına bir şeyler söylemek istediye de, cevap olarak yalnızca bir horlama aldı...

Masadan kalkıp dışarı çıktı. Birkaç adım attığında, yanından bir sokak fahişesi geçti ve ispanyolca olarak ağza alınmayacak laflar etti.

Malko kaldırımından indi ve geçmekte olan bîr taksiyi çevirerek Tequendama Otel'i'nin

adını verdi.

*

**

Malko telefonun sesiyle uyandı Saatine baktı: On bir .Yerel içkiden hâlâ başı ağrıyordu.

Gilda Romero birkaç yüz metre uzaklıkta olmasına rağmen, sesi sanki Çin'den telefon ediyormuş gibi boğuk geliyordu.

— Bana sorduğunuz sorunun cevabını hâlâ öğrenmek istiyor musunuz? dedi Kolombiyalı kadın.

— Elbette, dedi Malko.

— Ama bu çok tehlikeli.

— Biliyorum. Bir şey öğrenebildiniz mi?

— Yarım saat sonra uğrayıp beni alın. öğle yemeğine bir yere gideriz.

Telefon kapanmıştı. Malko aceleyle giyindi. DEA'ya yapacağı ziyaret bekleyebilirdi. Aşağı indi.

Kiraladığı Dodge kapıda duruyordu .Direksiyona geçip hareket etti.

Avenida Jimenez'i bulması on beş dakikasını aldı. Gilda onu binanın kapısında bekliyordu. Üzerinde nefis bir tayyör vardı.

Arabaya bindiğinde:

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.

— Kuzeye, Bogota dışına... El Portillo adında küçük bir lokanta biliyorum, çok beğeneceksiniz...

— Niye dışarda buluştuk? diye sordu Malko.

Orada birini göstereceğim ve size adını söyleyeceğim. Bundan fazlasını beklemeyin benden. Ailesinin gücü sayesinde iki yılda uyuşturucu kaçakçılığının bir numaralı adı oldu. Milyonlarca dolar kazanıyor. Onun

aracılığıyla aradığınız kişiyi bulursunuz... Sağa dönün ve kuzey yönünü izleyin...

Malko kadının emrine uyarak kuzeye, Bogota'nın en lüks mahallesine saptı, ilerledikçe villalar seyrekleşiyor, kent görünümünü yerini boş arazilere bırakıyordu.

—Şurası, dedi Gilda.

Genç kadının işaret ettiği yer bir çiftlikti. Malko arabayı. kapıdan içeri soktu ve ana binanın önünde durdu.

Lokantada birkaç çift vardı. Gilda bakışlarıyla çevreyi taradı.

—Henüz gelmemişler, dedi.

Bir masaya oturup sangria ısmarladılar. Hava bulutlanmaya başlamıştı. Gilda sinirli görünüyordu. Masaya eğilerek Malko'ya yaklaştı.

Korktuğu belliydi.

Peynir servisi yapıldığında, Gilda irkilir gibi oldu. Kapıdan içeri birbirine çok yakışan bir çift girmişti.

Malko ile Gilda'nın. yakınlarındaki bir masaya oturdular. Gilda dudaklarını kıpırdatmadan fısıldadı.

—işte o. Adı Juan Carlos Laureles. Geçen yıl beş milyon dolar kazandığı söyleniyor. Parayı nasıl yiyeceğini bilemiyor. Amcası önemli bir senatör. Babası da general. Buranın en büyük ailelerinden biridir onlar. Kokain ticareti yapar...

Malko genç adamın eşkâlini kafasına yerleştirdi. Genç adam yanındaki genç kadınla el ele tutuşmuş, fısıldaşıyorlardı. Kadının gözünde gözlük vardı. Bir ara gözlüğünü çıkardı. Malko bu hareket karşısında midesine

yumruk yemiř gibi oldu. Beyni sűratle çalıřtı ve birkaç saniyede sonuca varmıřtı.

Genç kadın kendisine gösterilen fotoğraftaki dilberdi.

La Loca adıyla tanınan űnlű kokain alıcısı...
JuanitaCayon...

V. BOLUM

Malko bakışlarını başka yöne çevirdi. Bu tür kişilerin güçlü bir altıncı hisse sahip olduklarını bilirdi. Koltuğuna yerleşip sırtını arkalığa dayadı. İçinde bir sıkıntı vardı. Karşısına çıkan bu beklenmedik şans onu huzursuz ediyordu.

Gilda Romero önündeki sosisleri bitirmişti. Kahveler geldi. Salon boş olduğundan her an dikkati çekebilirdi. Malko kafasından durumu inceledi.

Kolombiya'da başvurabileceği tek bir otorite yoktu. CIA şubesini arasa, polisi buraya çekebilirdi, ama sonuçtan emin değildi. Kısacası, her şeyi kendisi halletmesi gerekiyordu.

—Tatmin oldunuz mu? diye fısıldadı Gilda.

Juan Carlos Laureles bu adam işte...

—Kızı tanıyor musunuz? diye sordu Malko.

—Hayır.

Juan Carlos başını onlardan yana çevirdi ve Gilda'ya hafifçe gülümsedi.

—Bogota küçük bir yer, diye açıkladı Gilda. Onunla bazı davetlerde karşılaşırız. Beni fazla güzel bulmadığı için ilgilenmez...

—Burada kiralık oda var mı? diye sordu Malko.

—Niye sordunuz?.. Yoksa...

—Onlardan önce burayı terketmek istemiyorum.. Masada da uzun süre oturamayız...

— Var, dedi genç kadın. Garsona sormanız yeter. Bir kahve daha ister misiniz?

Malko'nun cevabını beklemeden garsonu çağırdı. Kulağına bir şeyler söyledikten sonra Malko'ya döndü.

— Oda numaramız 2. Ne zaman istersek çıkabiliriz. Oda fiyatı hesaba eklenecek...

Uç dakika sonra kalktılar. Juan Carlos ile kadın arkadaşı henüz etlerini yiyorlardı.

Merdiven gıcırdıyordu. Köy stili döşenmiş odada geniş bir yatak vardı. Malko araba parkına bakan pencereye gitti. Gilda çantasını masaya bırakarak yatağa oturdu.

— Bari vakit geçirmek için birer sigara içelim.

Büyükçe altın bir çakmakla sigarasını yaktı. Sonra, pencere kenarındaki Malko'ya baktı.

— Siz siyasetle ilgileniyorsunuz, değil mi? diye sordu. Uyuşturucu peşinde koşan polislerle hiç benzemiyorsunuz.

Malko gülümsedi.

— Teşekkür ederim. Ülkenin durumu nedir sizce?

— Şiddetin hüküm sürdüğü bir ortamda yaşıyoruz. Şiddet artık hayatımızın bir parçası oldu. M. 19 romantik bir sol güç. Entelektüeller ve profesörler o akımı izliyor. Ülkeyi değiştirmek istiyorlar, ama bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlar. Bir de FARC var. Daha çok dağlık bölgelerde yaşarlar ve fazla etkinlikleri yoktur...

— Ya seçimlerde?..

— Seçimler herkese açıktır. Biz buna bira seçimleri deriz. Liberallerin ve Muhafazakârların oluşturduğu iki büyük partinin başkanları

köylere giderek sözü geçenlerle masaya oturup bira içerler ve seçimlerde nasıl oy kullanacaklarını anlatırlar... Çok basit bir numara. Komünistlerin bu seçimlerde hiçbir şansı yoktur.

Malko dışarı bir göz attı. Porche hâlâ yerindeydi. .. Gilda gülümsedi.

—JuanCarlos sizi benim sevgilim sandı. Ne şeref!

—Özür dilerim, dedi Malko. Umarım, bu davranışım başınıza ciddi sorunlar açmaz.

Kolombiyalı kadının bu beraberlikten zevk aldığını hissediyordu. Gilda sigarasını söndürdü, kalktı. Malko'nun yanına gelerek kolunu boynuna doladı ve SAS'ı dudaklarından öptü. Malko zevkle karşılık verdi bu öpücüğe. Genç kadın bu kez vücudunu iyice yaslayarak:

—Beni arzuluyor musunuz? dedi.

—Elbette, dedi Malko.

— Bu gece bir rüya gördüm, dedi Gilda. Mutfakta davetlilerle beraberdim. Siz içeri giriyor ve beni buzdolabına dayayarak vücuduma sahip oluyordunuz...

Aceleyle üzerindikileri çıkardı. Malko pencereden ayrılamıyordu. Bu nedenle sevişmeleri ayakta ve çok kısa sürdü.

Gilda nefes nefeseydi.

—Bacaklarım tutmuyor. Artık gidelim.

Dışarı çıkıp Dodge'a atladıklarında, Porche'nin yola çıktığını gördüler. Yönleri Bogota idi.

Malko arada beş yüz metre mesafe bırakarak gaza bastı.

Bogota'nın merkezine giden Carretera 7'ye saptılar. Işıklarda durduklarında:

— Ben burada ineyim, dedi Gilda. Bir başka sefere görüşmek üzere.

Malko genç kadının uzaklaşmasını seyrederken Porche'nin hareket ettiğini farketti. Hemen o da hareket etti. Öndeki araba hızlı gitmiyordu. Bir süre yol aldıktan sonra, Porche' nin Altın Müzesi'nin önünde durduğunu gördü. Juanita Cayon arabadan indi ve ayakkabı boyacılarının doldurduğu meydana doğru ilerledi. Malko hiç tereddüt etmeden Dodge'u park etti ve kadının peşine düştü.

Juanita Cayon hızlı adımlarla yürüyordu. Jimenez Caddesi'nin kavşağındaki meydanı geçti ve Simon Bolivar'a yöneldi. Elleri cebinde yürüyordu. Birden, koşarak caddeyi geçti ve durdurduğu bir taksiye atladı. Görünürde başka araba yoktu.

Malko öfke içinde taksinin uzaklaşmasını seyretti. Juanita Cayon kendini emniyete alma konusunda becerikliydi.

Malko arabasına dönmeye karar verdiğinde, yağmur başladı. Dodge'a girdiğinde iliklerine kadar ıslanmıştı.

Artık, kendine birtakım müttetikler bulmak zorundaydı.

*

**

Binanın kapısında DEA bürosunun varlığını belirleyen hiçbir tabela yoktu, ama kapı üstüne yerleştirilmiş televizyon alıcısı gelip gidene gözlüyordu.

Malko zili çalıp bekledi. Kurşun geçirmez kapı aralandı ve dev gibi bir deniz piyadesi

belirdi. Malko'yu elektronik kontrol cihazından geçirerek içeriye aldı.

—Lester Drew'i göreceğim, dedi Malko.

Onu salona aldılar.

Bir süre sonra takım elbiseli, çilli bir adam belirdi. Yüzünden son derece yorgun olduğu anlaşıyordu. Kızıl saçları ve iri burnuyla daha çok seyyar satıcıları andırıyordu. Malko'nun elini hararetle sıktı.

— Dünden beri ziyaretinizi bekliyordum, dedi. Miami teleksle bizi haberdar etti.

—Biraz iş yaptım, dedi Malko.

Birlikte adamın bürosuna çıktılar. Pencereden nefis bir manzara görünüyordu. Bütün kent ayaklar altındaydı.

Malko hemen konuya girdi.

—Konuyla ilgili bir bilgi edinebildiniz mi?

—Henüz edinemedim. Çünkü bununla ilgili lenecek vaktim olmadı.

Malko şaşkınlığını gizlemedi.

—Ama bu çok önemli bir mesele.

Amerikalı derin bir iç çekti.

—Evet, biliyorum... Bir tonluk bir uyuşturucu söz konusu... Ama bu heriflerin yılda ne kadar ürettiklerini biliyor musunuz. Tam tamına altmış ton. Buna esrar da eklerse siz elli bin ton eder. Bütün ülke bununla geçinir. Her yıl altı yüz milyon ile iki milyar dolar arasında değişen bir gelirleri vardır. Ortalama aylığın üç bin beş yüz peso olduğu bir ülkede bu parayla herkesi satın alabilirsiniz...

Malko şaşırtıcı rakamları dikkatle dinlemişti.

—Juan Carlos Laureles adında birini tanır mısınız?

— Elbette, dedi Lester Drew. Kaçakçılığa yeni girdi. İyi bir ailenin çocuğu.

—Sizin burada göreviniz nedir?

Lester Drew güçsüzlüğünü belirtir bir hareket yaptı.

—Kolombiyalıların afyon tarlalarını kaldırmaları için yerel hükümetle çalışıyorum... Tabii, akıntıya kürek çekmek gibi bir şey bu... Laureles'i nereden tanıyorsunuz?

— Tanımıyorum, şans eseri rastladım. Yanında uyuşturucu satın almaya gelen Kübalı ajan vardı.

—Vay canına! dedi Lester. Bu bir rastlantı olamaz. F2'ye gidip yardım istesem, her şeyi berbat ederler. Laureles'e telefon edip kendisiyle görüşmek istediklerini ve ne zaman rahatsız edebileceklerini sorarlar... Adam deli değil tabii. Uyuşturucunun işlendiği laboratuvarı evine kurmuş olamaz. Öyle olsa bile, ona bir şey yapmazlar.Korunmak için dünyanın parasını ödüyor.

—Kübalı Juanita Cayon'dan söz edildiğini duyduunuz mu hiç?

—Hayır. Kim bu?

Malko kısaca açıkladı. Lester iyice şaşırmıştı.

—Durumu General Neva'ya bildirmeliyim. Bu kızın nerede oturduğunu biliyor musunuz?

— Hayır. Ama, Laureles'in bildiğinden eminim.

— General Neva altı ay önce görev başına getirilerek M. 19'un ortadan kaldırılması istendi. Emrindeki şube işini iyi becerir. Acımasız ve etkindir. Laureles'i tutuklayıp konuşturacak tek kişi odur... Yalnız, verdiğiniz

bilgiden emin misiniz?

—Kesinlikle, dedi Malko. Bu kız Laureles' ten uyuşturucu almaya geldi. Bunu ülke dışına satacak.

—Gidip Neva'yı göreceğim, dedi Lester. Sizi nerede bulabilirim?

—Tequendema'da. Oda numaram 456.

Lester Drew onu kapıya kadar geçirdi. Nöbet bekleyen deniz piyadesinin önüne geldiklerinde gülümsedi.

— Çok temkinli davranıyoruz. Benden önceki meslektaşım başından üç' kurşun yedi. Bu nedenle dikkatliyim. Emekliliğime altı yılım kaldı. O zamana kadar yaşamak istiyorum.

Malko Dodge'a atlayarak hareket etti. Yol kavşaklarından birinde durduğunda arabaya küçük bir çocuk yaklaştı. Elinde Marlboro vardı.

—Sigara ister misiniz, senyor?

—Hayır.

Çocuk cebinden plastik bir paket çekip Malko'nun dizlerine bıraktı.

—Kokain, senyor?.. İyi kalitedir. Gramı sekiz yüz peso.

Çocuk on yaşından fazla yoktu. Malko paketi geri verip hareket etti.

Ülkenin hali felaketti.

*

**

Juanita Cayon onuncu kez saatine baktı. Juan Carlos Laureles kırk beş dakika önce telefon etmeliydi. Geç kalmak yapmadığı bir şeydi.

Genç kadının içinde bir sıkıntı vardı. Geçen gün lokantada gözlenmişlerdi. Sonra, o sarışın

gringo sokakta da izlemişti onu. Gerçi onu atlatmıştı, ama yıllanmış sevgilisi Laureles'in gözaltında olup olmadığını bilmiyordu.

M.19'un sakallı militanı göz ucuyla Juanita'yı izliyordu.

—Tedirginsin galiba? Başına bir şey gelmiş olmasından mı korkuyorsun?

Genç kadın başını salladı.

—Bilmiyorum. Gidip öğreneceğim.

Jorge Pazyerinden fırladı.

—Delisin sen! Bir yakalanırsan...

—Dikkat ederim. Bana Jeff i ver!

Jeff, Jorge'un silahına verdiği addı. Bunu Kolombiyalı bir albaydan çalmıştı ve kabzası altın kaplamaydı.

Jorge silahını çekmecedan alıp uzattı. Juanita şarjörü kontrol etikten sonra bunu çantasına attı. Korku hiçbir şeye çare olamazdı. Venezuela'da da bir kez yakalanmıştı.

Güney Amerika'da işkenceler doğrudan bedene uygulanırdı. Buna da dayanmak gerekiyordu. Yağmurluğunu giydikten sonra Jorge'a döndü.

—Bir saate kadar dönmezsem, ne yapacağınızı biliyorsunuz.

—Tabii, dedi Jorge. Ama...

—Bu işin aması maması yok, diye sözünü kesti genç kadın. Ben olmasam da başınızın çaresine bakarsınız.

Jorge üzgün üzgün arkasından baktı.

—Bay Linge?

—Evet, dedi Malko uyukulu bir sesle.

Saat farkı nedeniyle çok kötü uyumuştı.

— Hemen giyinin ve Süvari Okulu'na gelin, dedi Amerikalı. Sizi kapıda bekleyeceğim. Hemen çıkarsanız yarım saatte burada olursunuz. Onu tutukladılar. Şu an sorguya çekiliyor. General sizi görmek istedi. Pasaportunuzu yanınıza alın.

—Geliyorum, dedi Malko.

Bogota'daki üçüncü günü doğrusu iyi başlıyordu. Bir gün önceki konuşmasının bu kadar çabuk sonuç vereceğini hiç beklemiyordu.

Beş dakika sonra yoldaydı. Süvari Okulu'na vardığında kırk beş dakika geçmişti.

Kapıda bekleyen Lester Drew onu görünce yanına geldi.

— Çabuk gelin.General Neva sizi bekliyor. Sorgulama devam ediyor...

Kapısının üzerinde siyah harflerle "COMMANDO BIM" yazan bir binanın önündeydiler. Burası yerel Gestapo'nun merkeziydi.

Nöbetçinin sert ifadeli suratına aldirmayarak içeri girdiler, içersı üniformalı adamlarla doluydu. Bir tek sivil göze çarpmıyordu. Bir kapının önünde durdular. Lester kapıyı çaldı.

Kapıda büyük harflerle yazılmış bir tabela vardı: "SECCION SEGUNDA"*. Onun altında daha küçük harflerle yazılmış ikinci bir ibare bulunuyordu: " BURADA BULUNUYORSANIZ, MUTLAKA SUÇLANACAK BİR ŞEY YAPMIŞSINIZDIR".

Kapıyı bir subay açtı ve topuklarına vurarak:

— General Oscar de la Neva sizi bekliyor, dedi.

* ikinci Şube

VI. BOLUM

Malko ile Amerikalı geniş bir salona alındılar. Salonun sol tarafında, bir ekran önünde toplanmış subaylar vardı, içlerinden biri ayrılıp onlara doğru ilerledi. Kısa boylu, siyah saçları arkaya taralı bir tipti bu. Göğsünde sayısız madalya vardı. Malko savaşa girmemiş bir ülke generalinin nasıl bu kadar çok madalyaya sahip olduğuna akıl erdiremedi.

General Neva onlara yaklaşarak:

— İyi günler, beyler! dedi.

Sesinde samimi bir ton vardı.

— General Neva, diye tanıttı Lester. Kendileri ingilizce bilmezler.

— Ben biraz İspanyolca bilirim, dedi Malko.

General Malko'nun koluna girerek onu televizyon ekranına doğru sürükledi.

— Yardımaınıza teşekkür ederiz, senyor. Juanita Cayon denen kadın tehlikeli bir teröristtir. Kendisi hakkında elimizde bir dosya var. Suç ortağının yakında bülbül gibi konuşacağından eminim.

— Ne zaman tutuklandı?

— Dün akşam. Evinde. Anayasa nedeniyle onu elimizde altı saatten fazla tutamayız. (Güldü). Bu zaman da bize yeter. Bu gençlere vatana ihanet ettiklerini hatırlatınca kolaylıkla konuşuyorlar...Kendilerine iyi davramız.Daha sonra sorgulamalarımızı videoya kaydedip sivil

makamlara gerektiğinde gösteriyoruz. Bizler anayasaya saygılıyızdır.

Gerçekten de ekran üzerinde görünen iki kişi sohbet eder gibiydiler. Tutuklu her sorulan soruya içtenlikle cevap veriyordu.

General bir açıklama yaptı.

— Bu adam FARC militanlarından biri. Bir karakola saldırarak yedi askerin diri diri yanmasına sebep oldu. Kendisine kötü bir şey yapmış olduğunu hatırlattık, çok üzüldü!..

Malko gülmemek için kendini zor tuttu. General aslında iyi bir komedyen olurdu!..

Subaylardan biri Malko'nun kulağına eğilerek:

— El general es muy humano!* diye fısıldadı.

Malko ekrandaki sorgulamayı izliyordu.

General kolundan çekerek oradan uzaklaştırdı onu.

— Senyor, şu an M.19'un hakkından gelmeye çalışıyoruz. Her şeyi değerlendiriyoruz. (Saatine baktı.) Tanrı yardım ederse, bir saat sonra Juanita Cayon elimizde olacak.

iyimserliğin bu kadarına da aptallık denirdi!

*

**

— Criminal! Desgraciado! Tu es la anti-patria!*

Juan Carlos ağzına dolan suyu püskürdü. Küçük iç avludaki at yalağının önünde, iki askerin arasındaydı. Elleri kelepçelenmişti. Saçlarından süzülen su nedeniyle önünde duran teğmeni gör emiyordu. Adamlar zorla kafasını

* General çok insancıldır

* Cani! Şapşal! Vatan haini!

suya sokuyorlardı. Bir ara derin bir soluk alıp bağırdı.

— Amcam Senatör Gomez sizi kurşuna dizdirecektir. Bırakın beni!

Öfkelenen teğmen yalağın çevresini dönüp yanına geldi ve Juan Carlos'u saçlarından kavrayarak başını arkaya çekti.

— Vaya se a la mierda!* Burası BIM merkezi. Burada amcanın borusu ötmez. Sen bir teröristsin. Bir köpek kadar değer yok burada. Eğer konuşmazsan bu yalakta boğulacaksın. Sonra cesedini bir helikoptere koyup dağlara atacağız. Akbabalar iki saatte seni iskelet haline çevirir. Söyle bakalım, nerede o Juanita sürtüğü?

— No tengo nada que declarar!* diye tekrarladı Juan Carlos.

Aslında, doğruyu söylüyordu. Juanita'nın kaldığı yeri bilmiyordu. Ona hep Juanita telefon ederdi. Bu ülkede, şu dönemde kimin başına ne geleceği belli olmadığından kimseye güveni yoktu Juanita'nın. Ama kendisini sorguya çekenler buna inanmıyordu...

Teğmen geri çekildi ve var gücüyle Juan Carlos'un karnına bir tekme attı. Tutuklunun yere yığıldığını gören teğmen biraz hızlı vurmuş olabileceğini düşünerek korktu. Ama general haber beküyordu. Bu herifi her ne pahasına olursa olsun konuşturmalıydı.

— Madem suyu bu kadar seviyorsun, sana başka bir şey vereceğiz.

Askerlere döndü.

* Hastiroradan!

* Söyleyecek bir şeyim yok

—Gidin, arkadaşlarınızı çağırın.

Askerlerden biri koşarak uzaklaştı. Biraz sonra yirmi arkadaşıyla döndü. Gelenler sırayla yalağa işediler. Yerde yatan Juan Carlos yarı baygın bir durumda güçlkle nefes alıyordu, iki asker onu ayağa kaldırdı. Teğmen yumuşamış gibiydi.

—Dinle beni Tanrının cezası, dedi, bu kız tehlikeli bir haindir. Seni tanıyoruz. Sen iyi bir Kolombiyalısn. Saygıdeğer bir ailen var. O kız bir yabancı, bir komünist. Güzel ülkemize kötülük saçıyor. Bize yardım etmelisin. Onu ele ver...

Juan Carlos konuşacak durumda değildi. Buna rağmen mırıldanmayı başardı.

—Es una acusacion muy grave! Pero, no es laverdad!*

—Tanrı cezanı versin! dedi teğmen. Senin canına okuyacağım.

İki asker tutukluyu yalağın yanına getirip başını suya daldırdılar. Juan Carlos'un mücadele edecek hali kalmamıştı. Ama bütün yorgunluğuna rağmen soluğunu uzun süre tutabildi. Gücü iyice tükendiğinde sidikli suyun ciğerlerine dolduğunu hissetti. Vücudu titredi.

Teğmen tetikteydi. Juan Carlos terörist bile olsa, ölmemeliydi. Çünkü çok güçlü bir ailesi vardı ve sonuçta çok kişinin başı derde girerdi. En başta da kendisinininki...

Diğer tarafta da general bekliyordu, itirafları elde etti mi, geriye video numarası kalıyordu. İnsan Hakları üyelerine gösterilecek sahnelerin hazırlanması gerekiyordu...

*** Bu çok ciddi bir suçlama. Ama gerçekte ilgisi yok.**

Juan Carlos'un başını yalaktan çıkararak suratına müthiş bir yumruk attı. Genç adam yere yıkıldı. Teğmen öfkeden kuduruyordu. Kurbanını tekmelemeye koyuldu. Vurdukça hırsı daha da artıyordu.

—Basta!*

Teğmen bu sert sesle durdu. Döndü. Generalin yardımcısı Albay Vargas ona bakıyordu. Hemen askerlere dönerek sorgulamaya devam etmek için tutukluyu kaldırmalarını emretti. Sonra, utanç içinde komutanına doğru ilerledi.

—Direniyor.

*

**

Kırmızı yüzlü, iriyarı bir albay salona girerek General Neva'nın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Generalin yüzü birden allak bullak oldu. Elindeki kahve fincanını masaya bırakarak ayağa fırladı.

—Pis sersem!

Yüzü öfkeden mosmor olmuştu. Malko ile Lester bakiştılar. Neler oluyordu?

General küfürler yağdırarak salonda dönüp durmaya başladı. Diğer subaylar çıt çıkarmadan onu izliyorlardı.

Kapıya doğru ilerlediğinde, eşikte yüzü bembeyaz olmuş genç bir teğmen belirdi. General teğmene müthiş bir tokat indirdi. Genç subay savrularak duvara çarptı. General Neva üstüne giderek subayı dövmeye devam etti.

Malko ile Lester yerlerinden kalkarak

* Yeter!

generalin yanına ilerlediler.

—Neler oluyor, general? diye sordu Malko.

Oscar de la Neva hırsıyla döndü.

— Bu sersem tutukluyu öldürmüş. Onu kurşuna dizdireceğim.

Teğmen tir tir titriyordu. Üniforması sidik kokuyordu. Albaylardan biri Malko'yu kolundan tutarak bir kenara çekti.

—Sanırım, konferans bitti, senyor. General biraz sinirli. Kendisi çok insancıldır. Bu genç subayı kötü cezalandıracak.

—Aradığınız bilgileri alabildiniz mi bari? diye sordu Lester Drew.

— Hayır senyor, dedi albay. Tutuklu konuşmayı reddetti...

—Gelin sizi elçiliğe bırakayım, dedi Lester Malko'ya.

**

Lester Drew ile Malko'yu bırakmakla görevli bir polisin kullandığı araba Calle 72'de kurulu barikatın önünde durdu. Her taraf polis ve asker doluydu. Sokağın köşesinde iki ambulans bekliyordu. Direksiyondaki polis meslektaşlarıyla konuştuktan sonra arkaya döndü.

—Bir laboratuvara baskın yapmışlar ve altı kişiyi öldürmüşler. Öldürülenlerden üçü uyuşturucu kaçakçılığından arajnyormuş. Kimyacı bile iki kez tutuklanmış daha önce.

—Uyuşturucu laboratuvarı mıymış bu? diye sordu Malko.

— Evet, dedi polis. Uzun zamandır böyle büyüğüne rastlanmamış. Baskını yapanlar içerdeki bütün malı götürmüşler. Bir tondan

fazlaymış...

— Bir ton ha! diye tekrarladı Malko.

Arabadan inip laboratuvarın bulunduğu binaya girdiler. Koridorlarda hâlâ barut ve kan kokusu vardı.

'Laboratuvar"ın kapısı açıktı. Malko içerde küvet ve ocaklar farkettiler. Lester Drew bir köşedeki cihazı işaret etti.

— Bu kokain kristallerinin kontrolünde kullanılan elektronik bir mercektir. Malın kalite kontrolü bununla yapılır. Adamlar iyi donatılmışlar.

Dışarı çıktılar. Binanın ön cephesinde bir yazı vardı: "Nikaragua'da olduğu gibi burada da Kolombiya Halk Güçleri zafere ulaşacaktır. Yaşasın M. 19".

— Yanlarında bir de kadın varmış, dedi polis. Söylediklerine göre bir Kübalıymış...

Malko başını salladı. Yapacak bir şey yoktu. Arabaya atlayıp şehir merkezine yollandılar. Çalman mal en az beş milyon dolar tutarındaydı.

Malko kendi kendine kızılıyordu. Yanlış hareket etmişti. Juanita Cayon'un uyuşturucuyu satın almak yerine çalabileceğini hiç aklına getirmemişti. İşler kötü gidiyordu.

Bilanço bayağı ağırdı.

Adamlar uyuşturucuyu çalmışlardı. Kübalı kadın hakkında bilgi verebilecek kişi ölmüştü. Juanita Cayon ortalıktan kaybolmuştu.

— Kokainin Barranquilla'ya aktarılması ne kadar sürer? diye sordu Malko Amerikalıya.

— Bu kurdukları kaçakçılık ağına bağlı, dedi Amerikalı. Böyle büyük bir malın aktarılması için küçük miktarlara bölünmesi gerekir.

Bu da üç, dört günlerini alır... Sonra, satış işinin de ayarlanması gerekir. Hepsi bir hafta tutar. Ne yapmayı düşünüyorsunuz? Malın aktarılmasında kullanılacak yaklaşık on çeşit yol var. Hepsini aynı anda izleyemezsiniz...

— Muhbirimle görüşeceğim, dedi Malko. Verdiği ilk haber iyi çıktı. Belki ikincisi de öyle olur.

Araba Tequendema'nın önünde durdu.

— Size iyi şanslar dilerim, dedi Amerikalı. Bana haber vermeyi unutmayın.

**

Juanita Cayon üzerindeki yağmurluğu çıkardı ve belindeki Jeff'i masaya bıraktı. Yorgunluktan bitkin düşmüştü. Kan kokusu burnundan çıkmıyordu. Bu ani operasyonu o yönetmiş, bütün emirleri o vermişti. Juan Carlos'un tutuklandığını öğrendiği anda harekete geçmişti. Saldırı aslında bir şaşırtmacaydı. Operasyonu M.19'un yaptığı sanılıyordu. Bu tezgâh ona bir kuruş ödemedi bir ton uyuşturucu sağlamıştı.

Juan Carlos'u düşündü, içinin burkulduğunu hissetti. Sevdiği adam ölmüştü. Bir daha onun kollarında olamayacaktı. Aralarındaki gönül ilişkisini kimse bilmiyordu.

Hırsla dudaklarını ısırды.

Juan'ın ölümüne sebep olan tek kişi vardı: O sarışın yabancı ve lokantada yanında bulunan kadın. O kadın Juan Carlos'u tanıyordu. Onun icabına bakması gerekiyordu. Mal Barranquilla'ya ertesi gün hareket edecekti. Kendisi ise burada iki, üç gün kalacaktı.

Kafasını musluğun altına sokarak vüzünü

yıkamaya başladı.

Sevgilisinin ölümüne sebep olan adamdan intikamını almadıkça Bogota'yı terketmeyecekti...

VII. BOLUM

Dördüncü kat koridorunda kesif bir küf kokusu vardı. Malko camlı kapının önünde durdu ve zile bastı. Kapıyı Gilda Romero açtı. Genç kadın Malko'yu görünce şaşırdı, çenesi titremeye başladı.

—Gidin buradan, dedi. Lütfen gidin.

Malko tartışacak zaman bulamadı. Kadın bütün gücüyle kapıya yüklenerek kanadı kapadı. Malko şaşkın şaşkın koridorda kalakalmıştı. Israr etmek neye yarardı?

Juan Carlos Laureles ölmüştü.

Merdivenden inip dışarı çıktı. Yağmur yine başlamıştı. Hem de bardaktan boşanırcasına. Dodge'u otelde bırakmıştı ve etrafta hiç taksi görünmüyordu.

Saatine baktı.

Lester Drew, Juanita Cayon olayına bir çözüm getirmek için elçilikte CIA sorumlusuyla bir toplantı yapacaktı.

Yağmura aldırmadan yürümeye başladı.

*

**

Malko elçilik asansörüne binerek dördüncü kata çıktı. Asansör kapısı açıldığında, kendisini mavi gözlü, zeki bakışlı bir adam bekliyordu.

—Bogota'ya hoş geldiniz, dedi adam. Adım Henry Carter. Ama ne yazık ki, Başkan Carter'ın akrabası değilim...

— Niye, "ne yazık ki" diyorsunuz. Hiç olmazsa elinizi sıkılmaktan kaçınmamış oldum.

Henry Carter, CIA'nın Bogota sorumlusuydu. Malko'yu bir büroya aldı. içerde Lester Drew ile DE A ajanı olarak tanıtılan iki kişi daha vardı.

Henry Carter gülümsedi.

—Lester Drew adamsızlıktan şikayet ediyor, ama DE A ajanları tavşan yavruları gibi durmadan çoğalıyor... Son haberlere göre F.2 Bogota merkezinde bir marimba imalathanesi bulmuş. Bir benzin istasyonunun arka tarafındaymış...

Lester Drew. ağzındaki sigarayı tablaya bastırdı.

— Bu rezil ülkede her şey mümkündür, dedi. Henry Carter gülümseyerek Malko'yu seyrediyordu.

— Demek "Şirkef'in aristokrat elemanı sizsiniz, dedi Malko'nun varlığından gurur duyarcasına. Sizi Bogota'da görmek bizim için büyük şeref. Üstelik, iyi bir zamanda geldiniz...

— Öyle mi? dedi Malko. Bu havaya siz iyi mi diyorsunuz?

— Burada iyi hava yoktur, diye açıkladı Amerikalı. İyi hava lafı, Kolombiyalıların turist çekmek için uydurdıkları bir masaldır. (Lester Drew'e döndü.) Sahi, General Neva ne alemde? Onu az önce gördünüz değil mi?

—Gözümün önünde bir telefonu kırdı, dedi Lester. Dünden beri kudurup duruyor. Juan Carlos'u öldüren teğmeni ülkenin en yağışlı bölgesine, sahil kesiminde bir kasabaya sürdü. Yanına kimse yaklaşamıyor...

— Ne anasının gözü herif! dedi Henry

Carter. Daha geçen hafta gözümüzün içine bakarak tutuklulara hiçbir ikencenin yapılmadığını söylüyordu...

—M. 19 militanları ne oldu? diye sordu Malko. şu saldırıyı düzenleyenler.

—Buhar olup kayboldular. En ufak bir iz yok.

—Ya Juanita Cayon?

Bu soruya Henry Carter cevap verdi.

— F.2'nin ajanlarıyla görüştüm. Kadına fazla önem verdikleri yok. Onlara göre yabancılar bu ülkede önemsizdir. M. 19 safların da birçok Uruguaylı var.

—Ama bu çok saçma! dedi Malko.

—Haklısınız, karşılığını verdi CIA sorumlusu. Bana kalırsa, kadın çoktan Barranquilla'ya gitmiştir. Ya da Riohacha veya Santa Marta'ya... M.19'a bağlı kaçakçıların kadınla Laureles aracılığıyla ilişki kurduklarını sanıyoruz. O da öldüğüne göre...

Malko esnedi. Aşırı ykseklilik kulaklarının uğuldamasına yol aıyordu. DEA'ya bağlı diğer iki Amerikalı o ana kadar ağızlarını amamışlardı.

— Ben buraya başını Juanita'nın çektiği kaçakçılık olayını engellemeye geldim, dedi Malko. Bu konuda da DEA'nın ve CIA'nın bana yardımcı olacağı söylendi. Bana ne gibi bir yardımda bulunabilirsiniz?

Bir sessizlik oldu. Henry Carter boğazını temizleyerek:

—Otel masraflarınızı ödemek dışında ne gibi bir yardım yapabileceğimi kestiremiyorum, dedi. F.2 ve General Neva üzerinde hiçbir etkim yoktur. Zaten onların da bu konuda bizden

fazla bildikleri bir şey yok. Kolombiyalıları göre bizler "gringo" larız. Fazla seilmeyiz. Bizi bir tek ordu sever. O da onlara silah verip kendilerini zaman zaman ABD'ye davet ettiğimizde...

Malko Lester Drew'e döndü.

— Ya siz ne yapabilirsiniz?

Amerikalı güçsüzlüğünü belirtir bir el hareketi yaptı.

— Elimde sekiz kişi var. Barranquilla'da büromuz bile yok. Orada bir iş çıktığında gider otelde kalırız. Kolombiyalılar büro açmamıza izin vermiyorlar... Burada yasal bir durumum yok. Bir iş çevireceğim zaman, F.2'ye başvurmam gerekir.... Kendilerine bugün bir tonluk maldan söz ettim. Oralı bile değiller. Bir tonluk mal onlar için çok önemsiz bir miktar...

Bu durumda yapılacak tek iş, uçağa binip geri dönmektir.

Miami'de verilen vaatlerin hepsi palavraydı.

Beş adam bir süre suskun kaldılar. Sonunda, Malko sessizliği bozdu.

— Güzel. Bu durumda Tequendama'ya dönüp bir falcı çağırman gerekecek.

Henry Carter onu asansöre kadar geçirdi. Hararetle ehni sıktı.

— Hayal kırıklığınızı anlıyorum, dedi, ama gerçek bu işte. Burada elimiz kolumuz bağlı. Kolombiya uyuşturucuyla yaşar, bu bakımdan kimse dönen tekere çomak sokmak istemiyor...

Ne mantık!

Malko asansöre bindiğinde durumun ne kadar nazik olduğunu düşündü. Onlar sıkıntı içindeyken, Kübalılar şu an zevkten ellerini ovuşturuyor olmalıydı.

Gilda Romero'yu konuşturmaya cesareti yoktu. Kadın yeterince yardım etmişti.

Bu durumda Juanita'nın çalmış olduğu kokainin izini bulması çok güçtü.

*

**

Otele girdiğinde resepsiyondaki kutusunda bir pusula buldu: "Senyora Gilda'yı arayın."

Koşarak telefon kabinine girdi ve numarayı çevirdi. Telefonu Gilda açtı. Malko kendini tanıttıktan sonra yumuşak bir sesle:

—Sizi dinliyorum, dedi.

—Bu sabahki hareketim için özür dilerim. Beni anlıyorsunuz değil mi? Olay çok korkunçtu!..

—Anlıyorum, dedi Malko.

Sessizlik.

Malko kadının kendisine bir şey söylemek istediğini seziyordu. Sonunda, Gilda'nın sesi duyuldu.

—Eğer hâlâ Bogota'daysanız, dostlarımdan bir hanım arkadaşım sizinle tanışmak istiyor. Size kenti tanıtır, güzel yerleri gösterir. Mesela Altın Müzesi'ni...

Malko'nun kafasında bir ışık yandı, inanılmaz bir haberdı bu.

Gilda'nın bu teklifi bir başkasının etkisiyle yaptığı ortadaydı. Onu bu yola iten kimdi? Juan Carlos'un dostları mı, yoksa Juamta'ninkiler mi? Her iki tarafın da Malko'dan nefret etmek için yeterince nedenleri vardı....

Her ne halse, bu teklif geri çevrilemezdi.

Sesine saf bir ton vererek:

—Bunu zevkle kabul ederim, dedi. Bu arada sizi de görmek isterdim, ama...

—Arkadaşımın adı Tina Estoril, dedi Gilda. Eğer işiniz yoksa, sizi akşama doğru otelden alacak. Odanızda telefonunu bekleyin. Hoşça kalın.

Telefon kapandıktan sonra, Malko hemen Lester Drew'i aradı. Amerikalıyı karşısında bulunca yeni haberi ilettiler.

—Anlaşılan, sizinle ilgilenmeye başladılar, dedi Amerikalı. Amaçları herhalde Kolombiyalı kadınların hünerlerini göstermek değil...

—Peki, ne olabilir sizce?

—Tuzak! Durumu F.2'ye ileticeğim. Ama yine de size saldırmayı düşünmeleri akıl alır iş değil. Genellikle olaylardan sonra ortadan kaybolup kendilerini unutturmaya çalışırlardı. Ne istiyorlar acaba?

—Bilmiyorum, dedi Malko. Ama Kolombiya gibi bir ülkeye gömülmek istemem. F.2 dışında, başka bir şey yapamaz mısınız?.. Daha somut bir şey?..

—Somut mu?... Ah, anlıyorum... Tamam, ayarlarım. Bir saat sonra orada mısınız?

—Nerede olmamı istiyorsunuz?.. Yağmur altında beklememi mi?..

*

**

Kapıya üstüste iki kez vuruldu. Malko gidip açtı. Karşısında küçük bir çocuk vardı. Elindeki ayakkabı kutusunu uzatarak:

—Bay Linge mi? diye sordu.

—Evet.

—Size emrettiğiniz ayakkabıları getirdim.

Kutuyu yere bıraktı ve koşarak uzaklaştı. Malko kutuyu aldı. Ağırdı. Yatağın üzerine koyarak açtı. İçinden kağıtlara sarılı bir Smith

Wesson tabanca çıktı. Yanında da yirmi beşlik bir kurşun kutusu vardı. Kutuya bir not iliştirilmişti: "Bununla başımıza/ fazla dert açmayın. L.D."

Lester Drew, Malko'nun istediği "somut" yardımı sağlamıştı.

Silahı doldurduktan sonra yağmurluğunun cebine indirdi. Fazla kurşun almasına gerek yoktu. Ne de olsa, sokak savaşıma çıkmıyordu.

Şimdi geriye bir tek şey kalıyordu.

Kendisini Altın Müzesi'ne götürecek olan esrarengiz rehberini beklemek.

*

**

Juanita Cayon elindeki gazeteyi indirerek otel kapısından çıkan Malko'ya baktı. Uyuşturucu imalathanesine basıncı yapan kadının bu şık ve alımlı dilber olduğunu kimse aklına getiremezdi. Üzerinde nefis bir bluz ve mini bir etek vardı. Başına sarı bir peruk takmıştı. Dolgun dudaklarına sürdüğü kan kırmızısı ruj yüzünde tahrik edici bir ifade oluştuyordu.

Yerinden kalktı ve kalçalarını kıvrarak Malko'nun peşine takıldı. Kapıda nöbet tutan iki polis gözlerini kadının iri göğüslerine dikerek geçmesi için yol verdiler.

Kadın F.2 ajanlarının önünden otuz kere geçse, bunun korkunç bir terörist olduğu kimsenin aklına gelmezdi.

Yağmurluğunun cebindeki silahını sımsıkı kavrayarak Malko'nun peşinden ilerlemeye devam etti. Fırsatını bulduğunda silahtaki bütün mermileri bu yabancıнын sırtına boşaltacaktı.

Her şeye rağmen çok temkinli davranmalıy-

dı. F.2 bir tuzak hazırlamış olabilirdi. Bir vitrinin önünde durarak çevresine bir göz attı. Sarışın yabancıyı koruyan kimselerin varlığını sezmeye çalışıyordu. Birden, kalbi delice çarpmaya başladı. Sarışın yabancıнын peşinde iki barzola* vardı. Hırsla tabancasının kabzasını sıktı.

Bu durumda ona ateş edemezdi.

Rehber geniş kapının kanatlarını iterek kalabalığa yol verdi. Malko, insan selini izledi, ispanyolların yağmalaya yağmalaya bitiremedikleri Maya hazineleriyle dolu olan Altın Müzesi gerçekten harika bir yerdi.

Kapı turist kafilesinin ardından kapandı ve herkes zifiri karanlıkta kaldı. Şaşkınlık çılgınlıkları yükselirken ışıklar aniden yandı. Karşılarında nefes kesen bir hazine duruyordu. Malko yan tarafta kendisine ısrarla bakan sarışın bir kadın farketti. O yöne ilerlediğinde kadın bir kapının arkasında kayboldu. Bir süre sonra aynı kadını merdivenlerde gördü. Harekete geçtiği anda kadın yine kayboldu. Saklambaç oynamaktan hoşlanan esrarengiz, ama çok güzel bir yaratıktı. Bir sonuca ulaşamayacağını anlayan Malko kadını izlemekten vazgeçti.

Müzeden çıkan Malko bir taksi çevirerek otelin adresini verdi. Hole girdiğinde, esmer bir dilberle burun buruna geldi.

— BayLinge?.. BenTinaEstoril.

— Beni nasıl tamdınız? diye sordu Malko.

Genç kadının yüzündeki gülümseme yayıldı.

* Kadın polis

— Oh! Gilda sizi çok iyi tarif etti. Zaten Kolombiya'da fazla sarışına rastlanmaz. Hele sizinkiler gibi gözlere asla...

Malko'nun gözlerine büyülenmiş gibi bakıyordu.

Tina saatine baktı.

— Gilda bana hayli zamanınız olduğunu söyledi. Sizi Golf Club'e götürmek isterdim. Bogota'nın en şık yeridir. Eski bir dostum sizinle tanışmaktan büyük zevk duyacaktır. Adı Don Diego Castellana'dır. Sanırım, Avrupa'daki ailenizi de tanıyor, öğrenimini Londra'da görmüş.

Malkobu adı hiç hatırlamıyordu... Böyle bir teklif hiç aklına gelmemişti.

Cebindeki tabancayı yoklayarak:

—Gidelim öyleyse, dedi.

Birlikte Dodge'a yerleştiler. Kuzey yoluna saptılar.

—Neyle meşgulsünüz? diye sordu Malko.

—Dekorasyon yaparım.

Malko ailesinin bir Kolombiyalıyı nereden tanıyabileceğini düşünüyordu. On dakikalık bir yolculuktan sonra Golf Club'ün kapısında durdular.

Salona girdiklerinde, Tina altmış yaşlarında bir adama doğru ilerledi. Yaşlı adam gerçek bir centilmen görünümündeydi. Malko'nun elini sıkarken Oxf ord İngilizcesiyle:

—Sizi tanıdığımı sevindim, senyor, dedi.

Babamla babanız Oxword'da tanışmış. Hatta çok iyi dostmuşlar...

Malko kibarca gülümsedi. Elli yıl önce Don Diego Castellana'nın babası ağaçlarda yaşayan bir yerli olmalıydı. Prens Gottfred Linge ile

tanışması çok uzak bir ihtimaldi. Kolombiyalı adam onları bir masaya götürdü. Gaston de Lagrange ismarladı.

Bir süre havadan sudan söz ettiler. Don Diego Avrupa hayranı bir adamdı, İngilizce dışında dil konuşmadığı belli oluyordu. Hayatım Financial Times okuyup golf oynayarak geçiriyor olmalıydı.

Yaşlı adam genç kadına bir göz kırptı. Tina masadan kalkıp uzaklaştığında Don Diego Malko'ya eğildi.

— Çok tatlı bir kızdır, dedi. Tatlı ve sevimli.

Genç kadından kedi yavrusu gibi söz ediyordu. Malko içinden adamın sözü nereye getirmek istediğini düşünüyordu.

Don Diego sonunda baklayı ağzından çıkardı.

— Sizi çok önemli bir mesele için görmek istedim, dedi. Ben Juan Carlos Laureles'in amcasıyım...

VIII. BOLUM

Birden, atmosfer ağırlaştı. Malko böyle bir durumla karşılaşacağım aklımdan hiç geçilmemişti. Don Diego acı bir gülümsemeyle kır saçlarını düzeltti.

—BIM'de dostlarım vardır, Senyor Linge. O sefillerin yeğenimi öldürdüklerinde orada bulunduğunuzu biliyorum. General Neva bunu bir gün ödeyecek.

Bakışları sertleşmişti. Malko ne diyeceğini bilemezken, adam devam etti:

— Sizi buraya ölümlerden söz etmek için getirtmedim, Senyor Linge. ölümler huzur içinde yatsın. Ama, ya hayatta kalanlar?..

Kolombiyalı konyağından bir yudum aldı.

— Senyor Linge, sizin kim olduğunuzu çok iyi biliyorum. Bogota küçük bir yerdir. BIM'de çalışan bazı subaylar bana çok bağlıdır. Yeğenim terörist bir kadınla olan ilişkisi için öldürüldü. Sizin o kadını aradığınızı biliyorum. Yeğenim Juan Carlos saf ve tehlikelere aldırmayan bir gençti. Onun ölümü bir trajedidir, Senyor Linge. Onu oğlum gibi severdim. Genç olsaydım intikamını bizzat alırdım. (Kara gözleri Malko'ya çevrildi.) Ama, siz gençsiniz, Senyor Linge...

Mesele ortaya çıkmıştı. Yaşlı adam yeğeninin ölümünde Malko'nun oynadığı rolü biliyordu. Şimdi, kendisi aracılığıyla kana kan istiyordu.

Tam bir Latin Amerika geleneği!..

—Benden tam olarak ne istiyorsunuz? diye sordu Malko. Bu ülkede yasal bir sıfatım bulunmadığını biliyorsunuz.

Don Diego elini Malko'nun eline koydu.

— Senyor Linge, babalarımız eski dosttu. Bu nedenle yeğenimin öcünü almanızı istiyorum. Juan Carlos'un ölümünden sorumlu olan o kadını bulun ve cezasını verin. Tanrı bunu hoş görecektir...

—Niye F.2'ye başvurmuyorsunuz? Ya da askerlere?..

—Senyor, siz Kolombiya gerçeğini bilmezsiniz. Ben iş istiyorum, vaat değil. Yeğenimin intikamı alınırsa huzur içinde ölürüm. Yaşlı bir adama acımanız gerek, senyor...

Sustu. Sesi duygularının yoğunluğuyla kısılmıştı.

Malko düşünceliydi. Juan Carlos'un amcası neden yeğeninin katillerine saldırmıyordu? Neden onu öldüren teğmenin canına okumuyordu?..

Yaşlı adam bu düşünceyi sezmiş gibi söz aldı.

—Ne düşündüğünüzü biliyorum. O subayı cezalandırmaya vaktim var. Acele etmem gereksiz. Ama o kadın bir yabancı. Ülkeyi terkettiği an, elimizden kurtulmuş olacak. Juan Carlos'um mezarda yatarken onun yaşama devam etmesini istemiyorum. Siz şerefli bir insansınız, bana yardım edin.

—Size yardım etmek istesem bile o kadını nerede bulacağımı bilmiyorum, dedi Malko.

DonDiego'nun gözlerinde bir ışıltı belirdi.

—Bu konuda size yardımcı olabilirim. Juan Carlos'un ölümüne isyan eden birçok dostum

var. O kadının nerede olduğunu biliyorum.

Malko heyecanlandı.

— Nerede?

— Öbürgün Barranquilla'da olacak. Orada Esteban Contador adında ünlü bir uyuşturucu kaçakçısıyla buluşacak. Çaldığı kokaini oradan ülke dışına çıkaracak...

Tina'nın yaklaştığını görünce sustu. Malko şaşkındı. Yaşlı adam Amerikalıların Juanita'yı bulmak zorunda olduklarını bildiğinden kozunu iyi oynamıştı.

— Barranquilla'da kimseyi tanımam, dedi Malko.

— Bunun hiç önemi yok, dedi adam. Tina Estoril size yardımcı olmaya hazır. Barranquilla'da çok tanıdığı vardır, isterseniz size rehberlik eder ve yardımcı olur.

Sessizlik.

Adam her şeyi önceden düşünmüştü. Tina gözlerini yere çevirmiş bekliyordu.

— Bu kararı tek başıma veremem, dedi Malko. Bu konu üzerinde düşünmem gerek.

— Elbette, dedi Kolombiyalı adam. Cevabınızı bana yarın sabah verirsiniz. Olumlu bir cevap verirsiniz, soylu ailenize yakışan bir davranış olacak bu, senyor. (Saatine baktı.) Şimdi sizi terketmek zorundayım. Tina'ya her bakımdan güvenebilirsiniz.

Malko'nun elini sıktı ve salondan çıktı.

*

**

Lester Drew kasıklarını tutarak gülüyordu.

— Don Diego Castellana ha!.. Ama o, Bogota'nın en büyük kokain kaçakçısıdır...

Malko öfkesini belli etmemeye çalıştı.

Tina'dan bir saat önce ayrılmıştı. Genç kadınla Golf Club'de yemek yemişler, sonra bir diskoteğe gitmişler ve arabada sevmişlerdi. Bu arada Tina'ya Barranquilla'ya gideceğini söylemişti...

—Tina havaalanında buluşmamızı önerdi, dedi Malko. Saat ikide, Avianca'nın bürosu önünde. Biletleri ben alacağım.

Lester Drew anlatılanlara inanmaz gibiydi.

—Acaba aynı adamdan mı söz ediyoruz, dedi Malko'ya. Altmış, yetmiş yaşlarında son derece kibar bir centilmen, öyle mi?..

—Evet, dedi Malko.

—Don Diego koca burunlu bir yaşlıdır. Paravan olarak kullandığı büyük karanfil tarlaları vardır, ama Kolombiya'daki en büyük kokain kaçakçılığının da başında gelir. Ham madde Bolivya ya da Peru'dan gelir ve Laetitia'da işlenir. Bu işten korkunç bir servet yapmıştır...

Malko dikkatle dinliyordu. Lester sözünü bitirdiğinde, Don Diego ile yaptığı konuşmayı bütün ayrıntılarıyla aktardı. Lester Drew yine gülmeye başladı. Elinde olmadan kahkahalar atıyordu. Kendim toparladığında:

—Hayatımda hiç bu kadar komik bir masal duymamıştım, dedi. Juan Carlos Laureles hiçbir zaman onun yeğeni olmadı. Sadece onun adına iş yapıyordu, o kadar. Juan Carlos'un ölümü onun umrunda bile değildir. Bence, mesele şu. Soyulan laboratuvar onundu ve çalınan malı intikamını almak istiyordu. Bir tonluk da olsa, mal canın yongasıdır...

Malko'nun suskunluğunu görünce, gülerek devam etti:

— Evet, malı çalındığı için Juanita'dan intikam istiyor. Bunun için size başvurdu. Ya da bize... Ne uyanık ihtiyardır o!

— Niye bunu kendileri yapmıyor?

— Nedeni basit.. Uyuşturucu mafyası M. 19 ya da FARC'ın denetimi altındadır... Diğer taraftan, böyle bir soygunu da cezasız bırakamazlar. Aksi halde, herkes soyguna başlar... Polis ve ordunun bu konuda parmaklarını bile oynatmayacaklarını bilirler. Geriye biz kalıyoruz...

— Peki, ya şu Esteban Contador? O adam bunlara hizmet etmiyor mu?

— O bir aracıdır. Mal ile alıcı arasında aracılık yapar ve küçük bir komisyon alır. Fazla önemi yoktur, öldürülse bile aldırılmazlar, işte, hikâyem bu kadar.

— Peki, bu durum hakkında ne düşünüyorsunuz?

Lester Drew gülümsemesini sürdürdü.

— Bizim için büyük bir şans bu. Sizinle Barranquilla'ya geleceğim. Contador da olsa, Tina'nın yardımı da olsa, bu iş o kadar kolay olmayacak...

— Biz dört buçuk uçağıyla gidiyoruz, dedi Malko.

— Bende bir sonrakiyle gelirim. Eğer bu fırsattan yararlanıp Esteban Contador'un kellesini alırsam, emekliliğe hak kazanmış olurum... DEA'nın iki ajanını onun öldürdüğünden eminiz...

— Orada yardım sağlayacağınız birileri var mı?

— Evet. Gutierrez adında bir polis var. Son defasında bir kaçakçı şebekesini yakalamama

yardımcı olmuştu... Barranquilla'da Royal Lebolo'da buluşuruz. Gutierrez'e güzel bir hediye götüreceğim. Otomatik bir Konica fotoğraf makinesi. Fotoğraf çekmeye bayılır.

*

**

Juanita Cay on başım ellerinin arasına almış, sıkıntıdan patlıyordu. Uğradığı hayal kırıklığı onu öfkeliendiriyordu. O iki barzola yüzünden bütün planı suya düşmüştü.

Telefon çaldı.

Jorge ahizeyi kaldırdı. Bir süre dinleyerek önündeki gazeteye notlar aldı. Juanita merakla seyrediyordu.

— Ne oluyor?

— ilginç çekecek bir şey, dedi Jorge. Sevgili "gringo"n öğleden sonra Barranquilla uçağına binirmiş. Uçak numarasını aldım...

M. 19'un muhbirleri bütün Bogota'ya yayılmıştı.

Juanita Cay on bir süre dalgın dalgın durdu.

Nihayet iyi bir haber çıkmıştı.

*

**

Malko Tequendama'nın kapısındaki taksiye baktı. Direksiyonunda bir Pakistanlının oturduğu araç savaştan çıkmış gibiydi. Kaportasında boyalı on santimetrekarelik alan yoktu. Camlarının çoğu kırılmış ve yerlerine naylon geçirilmişti. Ama bütün bunlara rağmen, radyosundan müthiş kıvrak bir samba yükseliyordu.

Şoför Malko'nun valizini bagaja attıktan sonra kapıyı açtı.

— Sol tarafta oturmayın, senyor! dedi.

Koltuk yayları pantolonunuzu yırtabilir.

Araba müthiş bir gürültüyle hareket etti. Yolda yoğun bir trafik vardı. Bir ara otuz tonluk bir kamyonun kıl payı kurtuldular. Malko kamyonu bakmak için arkaya döndüğünde yüreği ağzına geldi.

Peşlerinde siyah bir Fiat vardı. Direksiyonundaki kadını tanıdık bir simaydı.

JuanitaCayon...

Fiat arabanın hizasına gelmeye çalışıyordu. Malko kadının ne amaç taşıdığını düşünmeye gerek bile görmedi. Ne olacağını biliyordu. Bu tür saldırılara alışmıştı.

Şoför hiçbir şeyin farkında değildi. Sambanın ritmine uyarak ilerliyordu.

Yüz metre ötedeki kavşakta kırmızı ışık yandı. Arabalar durduğunda, Fiat'taki Juanita ile yanındaki üç katil tabancalarını kullanacaklardı. Taksiden atlamayı düşündüğü anda yeşil yandı ve şoför hareket etti. Radyodaki samba hızlanmıştı. Şoför müziğin hızına uyarak gaza bastı, önündeki arabaları sollayarak boş bulduğu aralardan ilerledi. Arabanın her yanı sarsılıyor, titriyordu, ama Fiat geride kalmıştı.

Virajlara ulaştıklarında Fiat yeniden arkalarında bitti. Birkaç metre geriden geliyordu.

Şoför bir virajda yavaşlayarak elini çıkardı ve arkasındaki Fiat'a geçmesini işaret etti.

Fiat hemen yanlarında bitti. Malko, Juanita'nın yanındaki adamın elinde kısa namlulu otomatik bir silah farkettiler.

— Delisiniz siz! diye bağırdı şoför... Çıldırılmışsınız...

Sözünü bitiremedi. Yeni viraja giriyordu. Yoldan çıkmamak için frene bastı. Aym anda

karşılarında bir kamyon belirdi. Fiat ile çarpışması kaçınılmazdı.

Kamyon müthiş bir korna çaldı. Fiat'm sürücüsü Juanita kurtulamayacağını anlayınca direksiyonu sola kırdı ve yoldan çıkarak hendeğe girdi.

Malko heyecanla arkasına döndü. Kamyon geçmiş, Fiat hendeğe kalmıştı. Düşmanlar saf dışıydı.

— Namussuz keratalar! diye bağırdı şoför. Belanızı buldunuz işte!

Arabadakilerin teröristler olduğunu bilse, herhalde ağzını açmazdı.

Taksi havaalanı terminali önünde durduğunda, Malko valizini alarak binaya yürüdü. Tina onu bekliyordu.

— Çabuk, dedi. Geç kaldınız. Uçak on dakika sonra kalkıyor. Sizi göremeyince biletleri ben aldım.

Koridorda koşmaya başladılar.

Uçağa girip yerlerini aldıklarında, Malko başına gelenleri anlattı. Genç kadın çok şaşırılmış gibiydi.

—Anlamıyorum, dedi. Seni Barranquilla'da temizlemeye kalkmaları çok normal, ama burada böyle bir girişimde bulunmalarını anlamıyorum. Oraya vardığımızda çok dikkatli olmalıyız. Esteban Contador çok güçlüdür ve her yerde gözü vardır. Barranquilla'da on peso için adam öldürürler.

Malko cevap vermedi.

Pencereden And dağlarını seyrediyordu.

Bir saat sonra, Barranquilla'da olacaklardı.

IX. BOLUM

"Uluslararası Ernesto Cortisoz Havalimanı"

Bu görkemli ada rağmen, terminal binası rutubetten gravyer peynirine dönmüştü.

Sıcak son derece rutubetli ve bunaltıcıydı. Akşamın altısı olmasına rağmen, sıcaklık en az 30 derece ve nem oranı da %100 idi. Malko binaya girene kadar ter içinde kaldı. Barranquilla gerçekten dünyanın bir ucuydu.

Bagajlarını aldılar ve soğukhava tesisatlı bir taksiye atladılar. Bogota'nın soğuşundan sonra karşılaştıkları bu Türk hamamı gerçekten bunaltıcı gelmişti.

Kent merkezine vardıklarında hava kararmıştı. Trafik tam bir keşmekeşti.

Malko ile Tina'ya ayrılan oda, Boeing'lerin kalkışta çıkardığı gürültüyle çalışan bir klima cihazıyla donatılmış gerçek bir hücreydi. Dar pencerenin manzarası ise, beyaz badanalı evlerin oluşturduğu bir görünümdü. Barranquilla dümdüz bir kentti. Malko'ya Saygon'u hatırlatmıştı. Eşyalarını yerleştirirken telefon çaldı.

— Ben geldim, dedi Lester Drew. Giriş katındaki barda buluşalım.

—Geliyorum, dedi Malko.

Tina valizlerini bile açmadan ortalıktan kaybolmuştu. Malko silahını valize koyup aşağı indi.

Lester, bir Kolombiyalıyla pencere kenarın-

da oturuyordu.

—Size Pepe Gutierrez'i tanıtayım, dedi. Bu şehirdeki en iyi dostum. Yararlı bir dost.

Pepe gurur duyarcasına gülümsedi. Lester'in hediye ettiği fotoğraf makinesini okşayıp duruyordu.

—izin verir misiniz? dedi Pepe.

Cevap beklemeden makiheyi iki adama çevirdi ve deklanşöre bastı.

— Müfettiş Gutierrez uzun zamandır benimle çalışır, dedi Lester. Ona güvenebilirsiniz.

Barda onlardan başka kimse yoktu. Birden müthiş bir gökgürültüsü duyuldu.

— Burada bulunuş nedenimizi Pepe'ye anlattım, diye devam etti Amerikalı. Şu ana kadar bu konuda bir şey duymamış.

Pepe Gutierrez korkunç bir İngilizceyle onayladı.

— Buradan transit geçen çok miktarda uyuşturucu vardır. Ama kimin ne taşıdığı bilinmez. Her şey iş olup bittikten sonra öğrenilir. Mesela El Gordo denilen adamın kent içinde ve dışında bir düzineden fazla deposu var.

—El Gordo da kim? dedi Malko.

—Esteban Contador'un takma adıdır, diye açıkladı Lester Drew. "Şişko" anlamına gelir. Onu gördüğünüzde bunun ne uygun bir lakap olduğunu anlarsınız. Artık, bizim de bir şeyler yapmamız gerek. General Costas Peredo'yu görmeye gideceğim.

Gutierrez başını salladı.

—Bu gece bulamazsınız onu.

—Nereye gidiyor?

—Bu akşam El Gordo muhteşem bir davet veriyor. Oraya davetli.

Lester Drew dışlerinin arasından bir küfür savurdu.

—Tanrı kahretsin! öyleyse işe F.2'nin şefi Eduardo Matalon'dan başlayayım.

— Sanırım, o da oraya davetli, dedi Gutierrez.

— Vay canına! diye patladı Lester. Bu heriflerin hepsi çürümüş. Biz de konsolos Larry Farmer'ı görürüz. Bu konuda hayli bilgisi vardır.

Gutierrez bu kez hiçbir şey demedi, ama suskunluğu da pek umut verici değildi. Malko, Lester'in kalp krizi geçireceğini sandı.

— Sakın bizim konsolosun da oraya davetli olduğunu söylemeyin, diye mırıldandı. O katil iki ajanımızı öldürdü...

Gutierrez mendiliyle siyah gözlüğünü temizlemeye başladı.

— Aslında, El Gordo kentin bütün ileri gelenleri gibi onu da davet etti. Konsolosun oraya gideceğini sanıyorum, ama fazla kalmaz herhalde.

Malko gülmemek için kendini zor tuttu.

— Ya siz? diye sordu. Siz gitmiyor musunuz?

Pepe Gutierrez alçakgönüllü bir ifadeyle gülümsedi.

— Ben davet edilmedim. Fazla önemli biri sayılmam. Barranquilla'da önemli kim varsa, bu akşam El Gordo'nun evinde olacak. Onun davetlerini reddetmek çok tehlikelidir. Çok kuşkucu biridir.

Kendilerine içki ısmarladılar.

—Şu hale bak, diye mırıldandı Lester. Bu ülkede ne şartlar altında çalışıyoruz. Herif bütün kenti satın almış. Polisler, askerler, basın...

—Yarın birini görebiliriz, dedi Pepe. Senyor Vivaldi adında biri... Onda her zaman ilginç haberler bulunur...

—Bak bu çok doğru! dedi Amerikalı.

—Kim bu? diye sordu Malko. Bir kahraman mı?

— Hayır, dedi Amerikalı. Amatör bir telsizci. Uyuşturucu kaçakçıları telsizle çok konuşur. O da bütün kanalları dinler...

—Onu yarın sabah görürüz, dedi Pepe.

— Anlaştık, karşılığını verdi Amerikalı. (Malko'ya döndü.) Sizin söyleyeceğiniz bir şey var mı?

— Elbette, dedi Malko. Bogota'da uçağa binmeden önce küçük bir macera yaşadım...

Onlara heyecanlı takibi anlattı. Lester şaşkınlıkla dinliyordu.

—Bu inanılır şey değil, dedi sonunda. Bizim gibi gringolara saldırdıkları hiç görülmemiştir. Bu siyasi sorunlara yol açar. Demek çok önemli bir nedenleri vardı. Her neyse, bu Bogota'da kaldı artık... Ama bu Kübalının bunca tehlikeyi neden göze aldığını anlayamadım. Neyse, M. 19 militanları burada daha sakindirler. Ne de olsa burası bir iş merkezi. Korkacak bir şey yok...

Malko Juanita Cayon'un Barranquilla yolunda olduğunu söylemek isterdi, ama bunun sırası değildi şu an.

*

**

Esteban Contador, sağında duran oğluna bir göz attı. On bir yaşında olmasına rağmen babası kadar tombuldu. El Gordo çocuğun omzuna vurarak:

—Memnun musun? diye sordu.

—Evet babacığım, dedi çocuk.

—Biraz daha et ister misin?

—Evet babacığım.

Esteban Contador sevgiyle büyük bir et parçası aldı ve oğlunun tabağına bıraktı. Oğlan büyükçe bir lokmayı ağzına atarak:

—Teşekkür ederim, babacığım! dedi.

— Bravo! dedi El Gordo. Artık koca bir erkek oldun.

Esteban Contador için oğlu her şeyi demekti. Yeryüzünde sevgisine sınır tanımadığı tek varlıktı. Annesi doğum sırasında ölmüş, oğlunu bugüne kadar o büyötmüşü. Çocuk her şenlikte babasının yanında yer alırdı.

Davet saat üçten beri sürüyordu. Kolombiya geleneklerine göre düzenlenmiş bir davetti. Herkes bir köşeye çekilmiş yiyor, içiyordu.

El Gordo içtikçe kendinden geçiyordu. Gözü Maria'ya takılmışı. Valinin karısına. Kadını tepeden tırnağa süzdü. Bu akşam çok cazibeli görünüyordu.

Birden müzik sustu. Kalabalık hep bir ağızdan "Doğum gününüz kutlu olsun, Senyor Esteban!" diye bağırmaya başladılar. Bunu bir alkış tufanı izledi!

El Gordo yirmi yaşlarında genç bir kızın titreyen ellerle getirdiğı pastayı kesti. Davetliler tabaklarını alarak masaya yaklaştılar. Müzik yeniden başlamıştı. Hızlı bir samba çalıyordu.

El Gordo masadan kalktı. Geleneklere göre

pastayı getiren kızla dans etmesi gerekiyordu. Sonra da onu yatak odasına alarak ödüllendirecekti.

Genç kız beş metre ilerde bekliyordu. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. El Gordo ağır ağır kıza doğru ilerledi, elini tutacağı yerde önünden geçerek yoluna devam etti ve valinin karısı önünde durdu.

— Senyora Maria, gelin dans edelim.

Çevrede bir ölüm sessizliği oldu. Valinin karısı gözlerini önce yere indirdi, sonra başını kaldırarak kocasına baktı. Vali olayı görmezden gelmek için Esteban Contador'a sırtını dönmüştü. Bu dans davetinin ne anlama geldiği belliydi. El Gordo doğumgünü hediyesini seçiyordu. Valinin karısının koluna girip onu bu rezil yerden uzaklaştırması gerekirdi. Yapılan harekete verilecek cevap buydu.

Sessizlik nihayet bozuldu. Maria dansa kalkıyordu.

El Gordo ile Maria pistin karanlığına karıştıklarında konuşmalar tekrar başladı. Pisti dolduran kalabalıktaki kadınlar valinin karısı yerinde olmak için neler vermezlerdi.

El Gordo kadını kalçalarından kavrayarak kendine doğru çekti. Maria direnecek oldu. Adam kulağına eğilerek:

— Maria, dedi, kocanı düşün!

Maria bunun ne anlamda söylenmiş olabileceğini çıkaramadı. Adam onu omuzlarından tutmuş diz çökmeye zorluyordu. Bu baskıya dayanamayarak El Gordo'nun önünde diz çöktü. Adam Maria'yı saçlarından kavrayarak başını kendine doğru çekti. Amacının ne olduğu artık anlaşılmıştı.

Maria her şeye boyun eğerek istenileni yapmaya başladı. Kocasına ve arkasındaki kalabalığa aldırdığı yoktu. Görevi bittiğinde ayağa kalktı. Birlikte pistten ayrılıp aydınlık kısma çıktılar.

Aynı anda müzik bitti.

Bir köşede bekleyen yirmi yaşındaki genç kız, kendinden çok daha yaşlı bir kadın tarafından bir kenara itilmenin verdiği utançla ağlıyordu. El Gordo önünde durdu.

— Oğlum dans etmek istiyor, dedi. Ona gerekeni öğret!

Küçük Esteban babasının sesini duyunca hemen ayağa fırladı. Kız da harekete geçmişti. El Gordo oğlunun kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra masasına yürüdü.

Davetliler yavaş yavaş ayrılmaya başlamıştı. Valinin karısı başına gelenlerden memnun görünüyordu. Bu olayın sık sık tekrarlanmasını bile ister olmuştu.

Kocasının kolunda bahçe merdivenlerinden indi. Kapıya geldiklerinde, vali ona döndü ve:

— Şırfıntı! diyerek suratına sert bir tokat indirdi.

Arabalarının şoförü şaşkın şaşkın onlara bakıyordu.

**

El Gordo dirseklerini masaya dayamış uyukluyordu. Aynı gecede aşırı votka içip orgazm olmak onun için çok yorucuydu. Başını kaldırıp çevresine baktı. Oğlu ortalıklarda yoktu, ama emin ellerdeydi.

Birden, beyaz takım elbiseli biri önüne dikildi. El Gordo başını kaldırıp baktı. Onu

çeşitli defalar güç durumlardan kurtarmış olan avukatıydı.

—Ne var? diye sordu avukata.

—önemli değil, ama haberin olsun istedim. Bogota'daki gringo bu akşam buraya geldi. Kendisini havaalanında görmüşler. Üstelik yalnız da değil. Müşterilerimiz tedirgin. Onu onlarda tanıyor.

El Gordo kürdanla dişlerim karıştırarak dinliyordu.

—Onlara tedirgin olmamalarını söyle, dedi avukata. Ben ilgileneceğim. Hem de derhal.

Avukat masadan ayrılıp ortadan kayboldu.

Esteban garsonlardan birini çağırdı. Adam koşarak geldi. Uzun boylu yapılı bir gençti. El Gordo'nun önünde saygıyla eğildi.

El Gordo garsona karşısındaki iskemleyi işaret etti.

—Otur şuraya! Sana ihtiyacım var.

—Emrinizdeyim.

El Gordo gözlerini garsonun gözlerine dikti.

— Sana bir iş vereceğim. Bana "Tiro Fijo*" lakabını hak ettiğini göster.

X. BOLUM

Pepe Gutierrez Malko'yu görünce hemen ayaĝa fırladı.

Yemek salonu boştu. Malko geceyi uykusuz geçirmişti. Bir yandan klima cihazının gürültüsü, diĝer yandan Tina'nın sıcak teni onu bütün gece rahatsız etmişti.

Lester Drew, General Angel Costas'a yardım istemeye gitmişti. Malko masaya oturduĝunda, Pepe ciddi bir ifade aldı.

—Dostum Senyor Vivaldi bizimle görüşmeyi kabul etti, dedi. Sanırım, size s yleyeceĝi ilginç şeyler var...

—Ne gibi?

Gutierrez sıkılgan bir ifadeyle gülümsedi.

—Bilmiyorum. Benim arabamla gidelim.

Araba dediĝi nesne, dökülmüş bir Dodge idi.

Hemen yola koyuldular. Barranquilla tatsız bir kentti.

— Esteban Contador'un gücü nereden geliyor? diye sordu Malko.

—Poliste ve orduda dostları var, dedi Pepe. Ne zaman nerede arama yapılacağını ve baskın olacağını önceden bilir. Kontrol uçaklarının uçuş rotalarından haberi vardır. Birçok görevliyi maaşa baĝlamıştır. Adamlarına iyi para  der. Bu nedenle hepsi ona baĝlıdır. Kimse gammazlık yapmaz.

—Yaptıĝı işten çok para kazanıyor mu?

— Kokainin kilosundan beş bin dolar kazanır.

Malko kafasından bir hesap yaptı. Bir tonluk malda beş milyon dolar kâr ediyordu. Bu da hiç fena para değildi.

Gutierrez arabayı küçük bir binanın önünde durdurdu. Binanın damı anten doluydu. Malko'ya dönerek:

— Geldik, dedi.

Güneş altında cehenneme dönmüş avluyu geçip bir büroya girdiler, içersi son noktada çalışan klima cihazının etkisiyle Sibirya'ya dönmüştü. Vivaldi iriyarı, tombul biriydi. Mavi bir gömlek giymişti. Sağ elinde büyük pırlanta bir yüzük, ayağında timsah derisi ayakkabılar vardı. Büronun duvarları çeşitli elektronik aletlerle doluydu.

Pepe Malko'yu tanıştırdıktan sonra:

— Telsizde ilginç şeyler duyduunuz mu? diye sordu.

Kolombiyalı hemen ciddileşti.

— Evet, ama dostun çok temkinli olmalı, karşılığını verdi. Adımı hiç kimseye vermemeli, yoksa...

Eliyle boğazının kesileceğini anlatan bir hareket yaptı.

Malko anladığını belirten bir baş hareketiyle karşılık verdi.

— Senyor Vivaldi uykusuzluk çeker, diye açıkladı Pepe. Vaktini telsiz dinleyerek geçirir. Böylece birçok konuşmaya tanık olur. Son olarak da büyük bir uyuşturucu partisinin varlığını öğrenmiş...

— Bunu biraz açıkla mısınız? dedi Malko.

Amatör telsizci duvara asılı bir haritanın

önüne gitti ve parmağını Barranquilla'nın doğusundaki dağlık bölgede Sierra Nevada'nın güneybatısındaki bir bölgeye koydu.

— Rio Curucata'nın aktığı vadiyi takip ederseniz Rio Cataca ile birleştiği noktada bir çiftlik görürsünüz. Burası terkedilmiş bir çiftliktir.FARC burayı kendine karakol yapmış tır. Marimba kaçakçılığını bu noktada kontrol eden bir düzine adamları vardır. Çünkü Sierra Nevada'dan Valledupar'a giden kaçakçılık yolu buradan geçer. Bu bölgedeki adamların seslerini tanırım. Sık sık kuzeyde arkadaşlarıyla gezelelik ederler. Geçen akşam bir grup dostlarının geldiğini haber verdiler. Aralarında La Loca adlı bir kadın ve önemli miktarda da kokain varmış...

— Bunları açık açık mı konuşuyorlar? diye sordu Malko.

Kolombiyalı gülümsedi.

— Yo, elbetteki bir gizlilik var. Mesela "mal" diyorlar ve bunun Bogota'dan geldiğini belirtiyorlar. Bu bölgede "mal" denebilecek ne silah kaçakçılığı vardır, ne de marimba... Geriye kokain kalıyor...

La Loca!

Juanita Cayon'un takma adı! Her şey yerli yerine oturuyordu.

— Bu çiftliğe nasıl gidilir?

— Valledupar yolunu izlemeniz gerekir. Ama o da çok tehlikelidir. Sizi hemen farkederler ve pusuya düşürürler. En iyisi helikopterle gitmek.

— Bana yeri tam olarak gösterir misiniz?

Kolombiyalı mesafeleri ölçüp bir kâğıda not etmeye başladı. Bölge vadi ve sert kayalıklarla

dolu dağlık bir yerdi. Tek motorlu küçük bir uçağın bile buralara inmesi son derece güçlü. Vivaldi kâğıdı Malko'ya uzattı.

—Bunu helikopter pilotuna verirsiniz, sizi oraya götürür. Tabii, bölgeyi tanıyorsa. Bir saatlik yol. Yolunuz açık olsun!

Onları kapıya kadar geçirdi, hararetle ellerini sıktı.

Dışarı çıktıklarında Malko Pepe'ye döndü.

—Niye bu bilgiyi veriyor bize?

— Uyuşturucu kaçakçılarından nefret eder... Erkek kardeşinin bir dükkânı vardı. Onlarla çalışmak istemedi diye onu öldürdüler. Vivaldi bu cinayeti unutamıyor... Tabii, karşılarına dikilip onlardan intikamını alamaz. Karşı taraf çok güçlü, ama elinden geldiğince bu yolla bana bilgi verir...

—Telsizciliğin dışında ne yapar?

—Küçük bir tamir dükkânı var, ama para kazanamıyor. Kazandığını da mahallenin belalıları alıyor.

Ne ülke!

—Peki, ya siz Senyor Gutierrez?.. Siz neden bizimle çalışıyorsunuz?...

Kolombiyalı güldü.

— Ben aptal herifin tekiyim de ondan... Diğer meslektaşlarım gibi olamıyorum. Babam yoksuldu. Bir çiftlik işçisiydi. Çocukluğumda et yüzü görmedim. Benim polis olmamı isterdi. Ben de oldum. Fakat yasaları uygulamaktan başka bir şey yapmıyorum. İşin kötüsü benirrr gibi bir tek ben varım. Ayrıca Bay Lester'i severim. Emekli olduğumda bana Amerika için bir uçak bileti vereceğini söyledi. Orayı görmek ilginç olacak...

Dokunaklı bir hikâyeydi.

—Beni otele bırakın. Lester Drew'i görmem gerekiyor.

—Hay hay! dedi polis.

*

**

"Tiro Fijo" lakabıyla tanınan genç Kolombiyalı arabasını kaldırım kenarına çekerek durdurdu, ilerde çocuklar oynuyordu. Koltuğunun altından uzun namlulu bir P.08 çıkardı, silahı kurarak namluya bir kurşun sürdü, sonra gömleğinin altına beline soktu. Gömlek pantolonun üzerinde olduğundan silahın şişkinliği belli olmuyordu.

Caddeyi geçti, karşı taraftaki beyaz evin kapısını vurdu.

Kır saçlı bir kadın kapıyı açtı. Tiro Fijo kibarca gülümsedi.

—Senyor Gutierrez evde mi?

Kadın başını salladı.

—Evde yok. Kendisini bürosunda bulabilirsiniz. Ya da saat ikide buraya gelin, öğle yemeklerini evde yer. Bir mesaj bırakmak ister miydiniz?

—Hayır, dedi adam gülümseyerek. Tekrar uğrarım.

Döndü, Pepe Gutierrez'in karısının bakışları altında arabasına doğru ilerledi. Direksiyona geçer geçmez hareket etti. ilerdeki bloktan dönerek tekrar aynı caddeye geldi. Gutierrez'in kârısı ortalıkta yoktu. Evin otuz metre ötesinde durdu, kapıyı gözlemeye başladı.

Hava sıcaktı. Gözlerini yarı kapayarak uyumamak için direnmeye başladı. Gece yeterince uyumamıştı.

*

**

—Juanita Cayon, Sierra de Santa Marta'da. Kokainle birlikte gelmiş. Orada FARC militanlarıyla beraber.

Lester Drew Malko'ya bakarak alnındaki teri sildi.

—Bogota konsolosluğuna bir teleks çekeceğim, dedi Amerikalı. Olay kızışmaya başladı. Askeri yetkililerin gözlerini açması gerek artık.

—Acele etmeyin, dedi Malko. Uyuşturucunun, Juanita Cayon'un ve FARC militanlarının nerede bulunduğunu biliyorum ben. Dostunuz Gutierrez sayesinde öğrendim...

—Vay canına! diye bir ıslık çaldı Amerikalı. Eğer doğruysa, hayatımın en büyük başarısını kazanacağım. Belki beni California'ya tayin ederler... Neyse, nerede bu yer? Barranquilla'da mı?

—Hayır, dedi Malko. Sierra Nevada'da.

İki adam Royal Lebolo'nun تنها holünde konuşuyorlardı. Tinâ ortalıkta görünmüyordu. Lester Drew'in birden neşesi kaçtı.

—Sierra Nevada mı? Berbat bir yerdir orası. Yolu filan yoktur. Üstelik FARC militanlarının denetimi altındadır. Dünyanın en büyük afyon ekimi orada yapılır. Yüz bin dönümden fazla afyon tarlaları vardır... Oraya tek başımıza gidemeyiz. Olayı General Peredo'ya anlatalım. Onu bu sabah göremedim. Elinde uçak ve helikopter olan tek yetkili odur...

Kapıda bekleyen siyah Dodge'a atladılar. Generalin karargâhı havaalanından önceydi. Lester Drew tedirgindi.

—Umarım, generali inandırırız. Kendisine

önemli bir teröristi tutuklayacağımızı anlatalım. Uyuşturucudan söz edersek kılını bile kıpırdatmaz...

*

**

General Angel Costas Peredo, yapılı bir subaydı. Misafirlerini gece kulübünden farksız bürosuna aldıktan sonra oturmaları için yer gösterdi. Büyük bir puro yaktı ve rahatsız edilmemelerini emrettikten sonra Lester Drew'e döndü.

—Uyuşturucu kaçakçılarına karşı yürüttü ğümüz mücadele çok iyi gidiyor, dedi. Tonlarca mâl ele geçirdik ve yedi Amerikalı tutukladık.

Lester yapmacık bir gülümsemeyle:

—Bravo general! dedi. Bu konuda çok çaba gösterdiğiniz belli.

—Elbette, dedi general göğsünü şişirerek. Görevim bu benim.

Amerikalı generalin gözlerinin içine bakarak yerinden kalktı ve duvardaki haritanın önüne giderek parmağını Guajira Yarımadası'nın üzerine koydu.

—Size bu konuda ne çok çaba sarfettiğinizi gösterecek bir fırsat vereceğiz general, dedi. Bay Linge ABD'den buraya büyük bir uyuşturucu kaçakçılığını ortaya çıkarmaya ve bu kaçakçı lığa karışan teröristleri safdışı bırakmaya geldi. Sierra Nevada'da bir yerde sevk edilmeye hazır bir ton kokain bulunduğunu ve malın FARC militanlarınca korunduğunu öğrenmiş. Gidip o malı oradan almak çocuk oyuncağı. Tabii, sizin yardımlarınızla...

Yoğun bir sessizlik oldu. General Peredo bir haritaya bir Lester'e baktı. Neredeyse ağzındaki

puroyu yutacaktı. Puroyu masanın kenarına bırakarak ayağa kalktı

— Senyor Drew, bu anlattığınız çok ilginç... Gerçekten çok ilginç?..

Malko'ya döndü.

— Siz de senyor, aldığınız bilgilerin doğruluğundan eminsiniz değil mi? Bogota'ya hemen bir rapor göndereceğim. Bana bilgiyi veren muhbirin adını verebilir misiniz?

Malko soğuk bir ifadeyle gülümsedi.

— Bu ülkede bu nedenden birçok kişi ölmedi mi, general?.. Muhbirin adını vermek, onu ölüme mahkum etmek olur. Bana güvenebilirsiniz.

— Adamın adını verirseniz bunun aramızda kalacağına inanabilirsiniz, dedi general. Rapor doğruca Bogota'ya gidecek.

Ziyaretçilerinin suskunluğunu görünce ısrardan vazgeçti. Bıyıklarını sıvazlayarak:

— Sierra'da bir operasyona girmek için elimdeki araç ve gerecin ne durumda olduğunu bilmem gerek, dedi. Bana birkaç saniye izin verir misiniz?

Purosunu bıraktığı yerden alıp bürodan çıktı. Lester masaya hafif bir yumruk indirdi.

— Namussuz herif, ödü patlıyor!

— Ama bu derece önemli bir uyarıyı da görmezlikten gelemez, dedi Malko. Aksi halde, durumu hükümete bildirmeniz söz konusu olabilir.

— Dilerim, buna gerek kalmaz, dedi Amerikalı. Bu ülkede herkesten her şey beklenir.

General geri döndü. Elindeki puroyu tablada söndürerek:

— Bana malın bulunduğu yeri tam olarak söyleyin, dedi. Sanırım, bunu biliyorsunuzdur. Biz de buna göre bir plan yaparız. Elimizi çabuk tutmamız gerekiyor. Bütün teröristleri yakala malıyız...

— Bu operasyon gücünüzü daha da artıracak, dedi Lester. Bogota FARC konusun da çok hassas... Planınıza birkaç helikopter dahil edin... Bir T.33 de kullanabiliriz. Valledupar yolunun da bir birlikle kesilmesi gerekir...

General notlar alarak düşünüyordu. Masasındaki düğmeye basarak Binbaşı Gomez'i istetti.

Otuz saniye sonra, büroya tostoparлак bir adam girdi, topuklarını vurarak selam verdi.

—Elimizdeki malzemenin sorumlusu Binbaşı Gomez'dir, dedi general.

Subaya yapılacak operasyonu anlattı. Binbaşının yüzü karıştı.

— Generalim, helikopterlerimizden ikisi tamirde. Birini Riohacha'ya gönderdik. Faal durumda bir tek üç kişilik bir Bell var. Onunla da bu operasyonu yürütemeyiz. Bogota'dan destek istemeliyiz...

— Harika bir fikir, dedi General Peredo. BIM'in elinde birçok helikopter var. Nereye kullanacaklarını bilmiyorlar. Siz ne dersiniz Senyor Drew?

— Helikopterlerin Bogota'dan gelmesi ne kadar sürer?

Soruyu Binbaşı Gomez cevapladı:

—Oh, bir haftayı geçmez, senyor...

Malko bir an Lester Drew'in infilak edeceğini sandı.

— General, sözünü ettiğimiz kokain bir hafta içinde Miami sokaklarında satılıyor olur...

General elimden ne gelir der gibi kollarını iki yana açtı.

— Senyor Drew, ülkemizin ne kadar yoksul olduğunu biliyorsunuz. Bunu Bogota'ya anlatmanız gerek. Elimde Guajira'yı kontrol edecek radar bile yok. Elimdeki tek bir helikopterle ne yapabilirim?..

Lester Drew pencereden dışarı bakıyordu. Hızla döndü.

— Senyor general, elinizde çalışır durumda bir helikopter var... Altı kişilik helikopter başka kimde var? Esteban Contador'da. Onu almak zorundasınız...

Generalin ağzı bir karış açık kaldı. Sanki Lester, amandan Meryem Ana'yı iğfal etmesini istemişti!

— Senyor Drew, dedi ciddi bir sesle, o helikopter ordunun denetimi altındadır, ama bana ait değildir. Bunun için Senyor Contador' un iznini almalıyım...

— Bizi uyutmaya kalkmayın, dedi Lester sert bir sesle. El Gordo'nun helikopterini bize vermeyeceğini bal gibi biliyorsunuz... Elinizde helikopter yoksa, T.33'ler var. Bunlarla bir, iki akın yapılır ve çiftlikle birlikte mal da imha edilir...

Generalin yüzü aydınlandı.

— Bakın, bu çok iyi bir fikir... Siz ne dersiniz, binbaşı?..

Binbaşı başını salladı.

— Bu imkânsız, generalim. Elimizde uçar durumda bir tek T.33 var. Onu da kontrol

görevinde kullanıyoruz. Bogota'nın emri olmadan aksini yapamayız...

Yine bir sessizlik oldu.

Lester Drew öfkeden kudurmak üzereydi. Devamlı yokuşa sürülmek onu çileden çıkarıyordu.

—Geriye tek bir çare kalıyor. Oraya yaya gitmek, dedi generale. Üzgünüm, ama böyle önemli bir konuda pasif kalışınızı konsolosluğuma rapor etmek zorundayım. Bu bir skandal yaratacak...

General Peredo yerinden yay gibi fırlayarak. Lester'in önüne dikildi.

—Senyor Lester, dedi ağlayacak bir ifadeyle, size yardım etmek için sağ kolumu bile veririm, ama durum ortada. Bogota'ya hemen telefon edip yardım isteyeceğim. Bu arada size ilgili bölgede uçma izni veriyorum. Özel bir uçakla oraya gider, hedefleri saptarsınız...

Lester omuz silkti.

—İstedığınız gibi olsun, ama vereceğiniz özel uçağa bir makineli tüfek monte ettirirsem, sakın şaşmayın.

General sahte bir gülümsemeyle karşılık verdi.

—Senyor Lester, sizin böyle bir şey yapmayacak kadar yasalarımıza saygılı olduğunuzu bilirim... Aksi halde, sizi anayasamıza karşı çıkmaktan tutuklamak zorunda kalırım. (Mal-ko'ya döndü.) Barranquilla'ya hoş geldiniz, senyor. Umarım, burada hoşça vakit geçirirsiniz. Burası Atlantik sahillerimizin incisidir...

Onları arabaya kadar geçirdi. Yalnız kaldıklarında Lester patladı.

— Namussuz herif! Bizi atlatmak için

elinden geleni yaptı. Şimdi El Gordo'ya telefon edip o çiftliğin onun bölgesinde olup olmadığını öğrenecektir. Eğer herif "evet" derse bu iş yatar. General de bütün hayatı boyunca kazanamayacağı paranın on katma sahip olup köşeyi döner...

Magdalena yolunda ilerliyorlardı. Lester'e dönerek:

— Ne yapabiliriz? dedi. Konsolos bize yardım eder mi?

— Deneyeceğiz, ama sanmıyorum, dedi Amerikalı. Elçiyi devreye sokmak gerek, ama o zaman da çok geç kalmış oluruz. Bir uçak bulup tek başımıza gitmeliyiz...

—Gidip orayı bombalayacak değiliz ya! dedi Malko.

—Tabii, ama hiç değilse generali harekete geçirecek daha somut kanıtlar bulabiliriz. Tanıdığım bir pilot var. Onu bulalım.

XI. BOLÜM

Eski çiftliğin çevresindeki ağaç altlarına çökmüş bir düzineye yakın gerilla çevreyi ve Valledupar'dan gelen tek yolu gözlüyorlardı. Etrafta cırcır böceklerinin gürültüsü dışında ses yoktu. Sierra Nevada'nın bu kesiminde hiçbir yerleşim bölgesi bulunmazdı. Buranın tek sakinleri uyuşturucu kaçakçıları ve FARC teröristleriydi.

Juanita Cayon çevresini saran dört adamı süzdü. Jorge kendisini Bogota'dan beri izliyor ve bir dediğini iki etmiyordu. Diğer üç adam da saygılı, meselelere karşı uyanık tiplerdi. Bunlardan biri FARC şefi, diğeri Barranquilla'dan gelen bir M. 19 temsilcisi ve üçüncüsü de Esteban Contador'un adamıydı. Valledupar yolundan büyük bir jeep ile gelmişti.

—Operasyon yarın başlayacak, dedi Juanita Cayon. Bu gece Guatapurı'ye doğru ilerleyeceğiz. Orada arkadaşlarla buluşup Uribia bölgesindeki son randevu yerine gideceğiz.

FARC şefi elini kaldırdı.

—Uribia yolu çok uzundur. Askeri birliklere rastlayabiliriz.

Juanita Cayon gülümseyerek Esteban'm boz ayıya benzeyen adamına döndü.

—Dostumuz bu sorunu halledecek.

— Bu gece barikatlar başka bir bölgede olacak. Ben de sizinle geleceğim. Sabahın

ikisinde hedefte bulunacağız. Alıcılar da aynı saatte oraya gelecek. Altlarında Jamaika'nın Kingston havaalanından kiraladıkları bir Learjet var. Anlaşmaya vardığımız miktarın üçte ikisini yanlarında getiriyorlar. Paranın diğer kısmını bir Panama bankasına yatıracaklar. Paranın kontrolü ve malın yüklenmesi yarım saatimizi alacak. Learjet havalandıktan sonra işimiz bitiyor. Paranın üst kısmı uçak ABD'ye indiğinde ödenecek, ama bu bizim sorunumuz değil.

M. 19 temsilcisi lafa karıştı.

—El Gordo'nun komisyonunu gringolar mı ödüyor?

Juanita başını eğdi.

—Evet dostum. Adamlar bir seferde bir ton mal almaktan çok memnun.

—Peki, herhangi bir tuzaktan korkmuyor musunuz? diye sordu aynı genç.

—Sizler burada bunu önlemek için bulunuyorsunuz, dedi Kübalı dilber.* Bir Learjet altı kişiden fazlasını almaz. Biz onlardan daha kalabalık ve daha iyi silahlanmış durumdayız...

FARC şefi atıldı.

—Bu gringoların geri dönmeleri gerekli mi? Onlar devrimci değil. Paralarını alıp onları temizlesek daha iyi olmaz mı?

—Aptalca bir laf ettin, dostum... Onları hırsızlık için öldürürsek, bundan sonra kimseyle çalışamayız. En başta da El Gordo ile. İş yapacaksak dürüst davranmalıyız... Gece onda Küba'dan iki DC 6 havalanacak. Sabahın üçünde burada olurlar. Herbirinde otuzar tonluk silah var. O silahları boşaltacak ve kuzeydeki arkadaşlarınızın yardımıyla saklaya-

caksınız. Sonra da bunları her zamanki yollarla dağıtırsınız...

—Ne gibi silah bunlar? dedi FARC şefi.

—Oligarşik güçleri geriletecek her türde silah. Helikopterlere karşı yerden havaya füzeler, tahrip mayınları, otomatik silahlar ve daha birçok türde modern silah...

Juanita gülümseyerek baktıktan sonrad devam etti:

—Kolombiya'daki görevim artık bitti. DC 6'lardan biriyle Küba'ya döneceğim. Orada staj görmek isteyen varsa benimle gelebilir. Dilerim, her şey yolunda gider. Uçaklar çok eski model. Biliyorsunuz, biz ihtilalcilerin fazla parası olmaz...

—Ama olacak, dedi Jorge gülererek.

Juanita bir an durdu, sonra hepsini tek tek süzerek:

—Şefimiz Fidel Castro'dan bir mesaj aldım, dedi. Bu işbirliğimizi kutlamak için herbirinize yüz bin dolar verme yetkisindeyim.

Söz konusu meblağ içinde bir damla gibiydi bu. Ama gençleri coşturmaya yetti.

—Bizim ordudan korkumuz yok, dedi içlerinden biri. Ama bu gringolar peşimizi bırakmadı.

Juanita ona döndü.

—Yakında DEA gringolarının sesi çıkma yacak. Biz kuzeye giderken, onlar Barranquilla sokaklarında aptal aptal bizleri arayacaklar. Korkmanızı gerektirecek bir durum yok...

*

Tina Estoril deli gibi Royal Lebolo'nun holüne dalarak gözleriyle Malko'yu aradı.

Göremeyince bara koştu. Orada da yoktu. Asansörlere doğru yöneldi.

Malko Lester'in odasında olabilirdi. Kapıyı çaldı, cevap alamayınca resepsiyona indi. Memur her ikisini de sabahtan beri görmemişti.

Otelden çıkarken gözüne siyah Dodge çarptı. Malko içindeydi.

Hızla koşmaya başladı. Lester'e merhaba bile demeden Malko'nun üzerine atıldı.

— Gutierrez adında bir arkadaşınız var mı?

— Evet, dedi Malko.

— Şu an nerede olduğunu biliyor musunuz?

— Evine öğle yemeğine gitmiş olmalı, dedi Lester. Neden soruyorsunuz?

— El Gordo onun öldürülmesini emretti. Belki de öldürmüşlerdir bile.

— Aman Tanrım!

Lester tekrar arabanın direksiyonuna geçti. Malko öne, Tina da arkaya yerleşti.

Lester lastikleri öttürerek kalkarken sordu:

— Nereden öğrendiniz bunu?

— Burada çok tanıdığım vardır. Yalnız Gutierrez 'i değil, sizi de öldürmek istiyorlar...

— Esteban Contador Barranquilla'da olduğumu nereden biliyor? dedi Malko.

— Burası onun kenti, dedi Tina. O her şeyi bilir.

**

Güneşten gözleri kamaşan Pepe Gutierrez adını haykıran yabancıya doğru ilerledi. Adama birkaç metre kala, yabancının bakışlarının yüzünden göğsüne kaydığını farketti. Birden paniğe kapılır gibi oldu. Bunun ne anlama

geldiğini çok iyi bilirdi.

Durdu.

Diğeri ona doğru yaklaşmaya başladı, iki metre kala durdu ve elini gömleğinin altına soktu. Pepe polis olmasına rağmen asla tabanca taşımazdı. Son yıllardaki görevi nedeniyle buna ihtiyaç duymuyordu. Zaten onu öldürmek istediklerinde, Barranquilla gibi bir kentte bu hiç de zor bir iş değildi.

Adamın yüzüne dikkatle bakıyordu. Birden onu hatırladı. Hatırlamasıyla birlikte müthiş bir korkuya kapıldı. Dudaklarından:

—TiroFijo! adı döküldü.

Diğeri haince bir gülümsemeyle başını eğdi.

— Evet, amigo! Gringolarla işbirliği yapmayacaktın!

Eli gömleğinin altından çıktığında parmaklarının arasında uzun namlulu bir silah vardı. Tir o Fijo kendinden emindi ve hiç acele etmiyordu.

Tam bu sırada, Pepe'nin arkasında tiz bir çığlık duyuldu.

—Pepe! Pepe!.. Attencion!..

Karısı bir saat önce Pepe'yi soran adamı tanımıştı. Namuslu biri aradığı kişiyi bir saat araba içinde beklemezdi. Kocasına doğru koşarken ilk yağmur damlaları da düşmeye başladı. Bu da Pepe'nin sonunu hızlandırdı. Tiro Fij o yağmurdan ıslanmak istemiyordu.

Pepe geriye dönerek eve doğru koşmaya başladı. Adam kolunu uzattı ve tetiğe bastı.

Patlama duyulduğu anda, sokağın köşesinde bir araba belirdi. Pepe böbreklerine darbe yemiş gibi savruldu. Peşpeşe iki silah sesi daha duyuldu. Kurşunlardan biri Pepe'nin belkemi-

ğini parçaladı. Elleri önde yere düştü ve hareketsiz kaldı.

Tiro Fijo döndü. Arabasının iki metre ötesinde siyah bir Dodge durmuştu. İçinden sarışın bir gringo çıktı. Elinde silah vardı...

Arabaya gitmenin anlamı yoktu. Gringonun kolunu kaldırdığını farketti. Kurşun kulağının dibinden geçti. Hemen geri dönerek koşmaya başladı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamıştı. Bu havada kimse onun koşmasına dikkat etmezdi. Bir an arkaya baktı. Gringolar otuz metre gerisindeydi. Adımlarını sıklaştırarak hızını artırdı.

*

**

Malko saçlarından gözlerine akan yağmur sularını silerek koşuyordu. Adam önlerindeydi ve ne pahasına olursa olsun ellerinden kaçırmamalıydılar. Yağmur nedeniyle sokaklar boştu. Katilin kalabalığa karışıp izini kaybettirmesi mümkün değildi. Malko arkasına baktı. Lester Drew birkaç metre gerisinden geliyordu.

izledikleri katilin bir caddeyi katederek, önünde bir polisin beklediği küçük yeşil badanalı bir dükkâna girdiğini gördüler.

Lester Drew soluk soluğa gelerek polise DEA kartını gösterip yardım istedi.

— Senyor, dedi, az önce şu dükkâna giren adam yol ortasında bir cinayet işledi. Silahlı bir katil. Onu yakalamamız gerek.

Polis heyecanla ona baktı.

— Siz kimsiniz? Bu hikâye de ne oluyor?

Lester'in İspanyolcası mükemmeldi. Kısa cümlelerle olayı aktardı. Polis belinden eski tip tabancasını çekerek Malko ile dükkâna girdi.

Tezgâhın arkasında kırmızı papyonlu şişman bir adam oturuyordu. Polisi görünce ayağa kalktı ve gülerek:

— Yağmurdan mı kaçıyorsun? dedi. Gel otur da kurulan biraz.

Tezgâhın öbür ucunda bir kadın vardı ve hiç kımıldamadan içeri girenlere bakıyordu. Polis sıkılğan bir sesle:

— Senyor Contador, dedi, galiba buraya bir katil girmiş. Bu yabancılar öyle söylüyor...

Kırmızı papyonlu adam başını salladı.

— Buraya katil mi girmiş? Ben kimseyi görmedim. Beyler yanılmış olmalı. Bu sokakta ki bütün kapılar birbirine benzer. Gördüğüm tek kişi şuradaki hanım dostum. O da kimseyi görmedi, öyle değil mi?..

Kadın başını salladı. Polis

Lester Drew'e döndü.

— Senyor, bu yaptığınız çok ciddi bir suçlamaydı...

Sözünü bitirir bitirmez dükkândan çıktı. Öfkeden kuduran Malko ile Lester de onu takip ettiler. Malko kapının üzerindeki yazıya bir göz attı ve hemen ardından bir küfür savurdu.

— Biz Esteban Contador'un dükkânına girmişiz!

Yağmur durmuştu. Polis Malko'nun sözünü duyunca döndü.

— Evet senyor, çok haklısınız. Kendisi çok namuslu biridir. Polise hiçbir zaman yalan söylemez.

Malko ile Lester uzaklaşırken köşeden bir kadın çıktı. Malko'nun üzerine doğru ilerledi. Pepe Gutierrez'in karısıydı bu. Bağırıp çağırarak:

— Tanrının cezası gringolar! diye haykırdı. Pepe'm sizin yüzünüzden öldü. Sizin pis işleriniz yüzünden. Onu korumadınız bile. Tanrı cezanızı versin. Hepinizi lanetliyorum!..

Malko ile Lester hızlı adımlarla uzaklaştılar. Köşeyi döndüklerinde onlara Tina da katıldı.

Amerikalının elleri titriyordu. Arabaya biner binmez hareket ettiler.

— Bunu o namussuzlara ödeteceğim, diye mırıldandı Amerikalı.

Malko Tina'ya bakarak genç kadının sözlerini hatırladı.

Gelecek sefere namlunun ucunda gerçekten onlar vardı.

Esteban ile bu şekilde tanışma, bunu pekiştiriyordu...

XII. BÖLÜM

Lester Drew taksiden fırladığı gibi Royal Lebolo'nun holüne koştu. Saat ikide öğle sıcağında dışarı çıkmak akıl kârı değildi. Malko ile Tina onu barın bir köşesinde bekliyorlardı. Amerikalı cesareti kırılmış bir tavırla yanlarına çöktü.

— Air Caribe yetkilileri ellerinde uçak olmadığını ileri sürüyorlar, dedi. Hemen konsolosu aradım, o da elinden bir şey gelmeyeceğini söyledi.

Uçu de öğle yemeği yememişlerdi henüz. Pepe'nin ölümü gerçekten bir yıkım olmuştu. Tina gülümsemeye çalışarak:

— Senyor Drew, dedi, burada ne uçak bulabilirsiniz, ne de pilot... El Gordo sizlere savaş açtı. Size. her kim yardım ederse, öldürülecek... Herhangi birini ölüme mahkum etmek için omzuna dokunmanız bile yeterli... Pepe bunların ilkiydi. Ama ben size yardım etmeye devam edeceğim...

Lester Drew umutla genç Kolombiyalıya baktı.

— Siz mi? Nasıl?..

— Barranquilla'daki bazı dostlarıma size yardım etmelerini tavsiye ederek. Esteban Contador'un tehditlerine aldırmamalarını söyleyeceğim. El Gordo'nun sizlere karşı kişisel bir düşmanlığı yok, ama yaptığı anlaşmayı gerçek-

leştirmesi için ikinizi de devre dışı bırakmak zorunda.

Amerikalı başını salladı.

—Dostlarınız yardım ederlerse El Gordo'nun düşmanlığım kazanmayacaklar mı?

—Kazanacaklar, ama Don Diego'ya hizmet etme şerefi daha ağır basacaktır.

—Don Diego neden bu işin üzerine düşüyor? diye sordu Amerikalı alaylı bir biçimde.

—Biliyorsunuz, yeğenin öcünü almak istiyor. Senyor Linge ile buraya kendisine yardım etmek için geldim.

—Eğer Pepe gibi birisi bile öldürüldüyse, diğerleri çok daha kolay öldürülür, dedi Amerikalı.

—Yanılıyorsunuz, dedi Tina. Sözünü ettiğim kişiler Don Diego'nun koruması altındadır. Don Diego Barranquilla'da bile saygı duyulan biridir. Pepe Gutierrez'i koruyan kimse yoktu ki!..

—Sessizlik oldu. Malko bu cehennemde ölüp gideceklerini düşünüyordu. Birden, Tina'nın sesiyle kendine geldi.

—Eğer pilot istiyorsanız, ben size bir tane bulurum. Uçak da. Saati bin dolar. Bu paraya her istediğinizi yapar.

—Bin dolar mı? diye sıçradı Lester Drew. Ama bu çılgınlık. Normal tarifesı üç yüz dolardır.

—Seçme şansınız yok, dedi Tina. Uçak dört kişilik çift motorlu bir Piper. Hepimizi alır. Belki bir şeyler keşfedebiliriz. Ya da ürkütürüz onları. Böylece bir hata yapmalarına sebep oluruz.

—Gidelim, dedi Malko. Hiç değilse Esteban

Contador'a bizi korkutamadığını göstermiş oluruz.

—Pekâlâ, dedi Lester. Önce bir telefon edip Pepe'nin gömülme işini ayarlayayım. Konsolos geleceğine söz vermişti.

—Cenaze merasiminden çok ailesine para vermek gerek, dedi Malko.

Amerikalı derin bir iç çekti.

—Bunu yapamam. Bizimle resmi anlaşmalı değildi. Elimdeki özel bütçeden ancak beş bin dolar verebilirim, o kadar. Ama başımızdaki belayı atlatıp zafer elde edersek bundan daha iyisini yapmaya söz veriyorum.

Tina'ya döndü.

—Pilota haber verin, bir saat sonra havala nacağız.

**

—Bakın, bir göl köyü!

Hayli genişçe bir gölün ortasında yirmiye yakın kulübe vardı. Aralarında gidip gelen kayıklar göze çarpıyordu. Kayıkçılar başlarını kaldırıp üstlerinden geçen Piper'a baktılar. Bulundukları nokta, Barranquilla ile Sierra Nevada arasındaki mesafenin tam ortalarına düşüyordu.

Pilot, bıyıklı bir Suriyeliydi. Motorları çalıştırmadan önce iki bin doları cebine atmıştı. Uçuş planı olarak kuleye Valledupar bölgesi gösterilmişti. Bu bölge sivil uçaklara yasak olmasına rağmen, General Peredo'nun özel izniyle havalanmışlardı.

Uçak gölü geçtikten sonra, Sierra Nevada tepelerini aşmak için yükseldi. Dağ doruklarında beyaz bulutlar vardı. Malko pilotun

yanındaydı. Pilot ona dönerek harita üzerindeki mavi bir çizgiyi işaret etti.

—Tepeleri aştıktan sonra Rio Curucata'nın yatağını izleyeceğiz, dedi. Bu bölgelerde biraz sarsılacağız. Kemerleri bağlayın.

On dakika sonra uçak yüksek tepelerin arasında uçmaya başlamıştı. Etraf yemyeşildi. Yamaçlardan birinde sarımsı çorak bir alan vardı.

—Orası afyon tarlası, dedi pilot. Mahsûl alındıktan sonra, geri kalan yakılır...

Çevrede tek bir yol görünmüyordu. Yamaçların eğimi ise en az 30 dereceydi.

Malko ilerlerde bir duman farkettil. Bunu pilota gösterdi.

—Bu nedir?

—Birazdan anlarız.

Uçak yan yatarak o tarafa yöneldi. Genişçe bir alan yanıyordu. Etrafta kimseler yoktu. Uçak dumanın içinden geçti.

Pilot derin bir nefes alarak:

— Kokuyu duydunuz mu? dedi. Afyon. Kafayı bulmak için esrar satın almaya gerek yok. Dumanın içinden üç kez geçelim, tamam.

Pilot uçağı yükselterek eski rotasına girdi. Biraz sonra yeşillikler arasında gümüşü bir hat belirdi: RioCatata.

— Çiftlik bu nehrin Rio Curucata'ya karıştığı noktada, dedi pilot. Üç kilometre ötede.

Malko gözlerini kısarak araziye taramaya başladı. Biraz sonra, önlerinde kırmızı damlı bir bina farkettil.

Çiftlik hızla yaklaşıyordu.

Birden, binanın sol tarafındaki ağaçlıktan

üzerlerine ısıtılı izler gelmeye başladı. Aynı anda Piper'a küçük darbeler indi. Uçağın pleksiglas kapısının bir kısmı parçalanarak uçtu. Tina bir çığlık attı. Pilot küfrederek lövyeye asıldı. Piper hemen yükseldi.

—Üzerimize ateş açtılar! diye bağırdı pilot.

Önlerindeki tepeyi aşarak arka yamaca geçtiklerinde, motorun sesi değişti. Pervaneler tekleyerek dönüyordu. Malko midisinin kasıldığını hissetti. Düşeceklerdi.

Pilot yakıt deposunu değiştirdi. Birkaç saniye sonra motorlar normal devire döndü. Uçak yükselmeye başladı.

Malko arkasına baktı. Çiftlik gözden kaybolurken, arkalarından hâlâ ateş ediyorlardı.

—Bu namussuzlarda ağır makineli var! diye bağırdı Lester.

Pilot telsizle kuleyi arayarak üzerlerine ateş açıldığını bildirdi. Ardından bir cızırtı işitildi ve uçak sarsılarak pilotun komutasından çıktı. Suriyeli pilot uçağa yeniden hakim olduğunda Malko'ya döndü.

—Biraz zor döneceğiz. Yakıt depolarımdan biri devre dışı. Sol kanatçık da zaman zaman bloke oluyor. Çevrede yüz kilometre içinde konacak tek bir düzlük yok...

Uçak gereğince yükseleliyordu. Şimdi tepeleri sıyırarak geçiyorlardı. Malko buralarda bir yere çakılacaklarını düşünmeye başladı.

Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

Biraz sonra göl köyü görüldü. Artık önlerinde aşmak zorunda oldukları tepe yoktu. Piper hâlâ irtifa kaybediyordu, ama bunun önemi yoktu artık.

Yirmi dakika sonra Barranquilla pistine

indiler. Askeri bir jeep onları karşılamaya geldi. Lester kendini yere atarak derin bir soluk aldı. Pilot zararı kontrol ederek:

—Şansımız varmış kurtulduk, diye mırıldandı.

Malko, General Peredo'nun yüzündeki gülümsemeyi görür gibiydi. Kolombiyalı diğerlerini uyararak onları ölüme göndermişti...

Le ster Drew jeepden çıkan subayı çağırarak:

—Gördünüz ya, dedi, bizi makineli tüfekle düşürmeye çalıştılar.

Subay üzgün bir tavırla başını salladı.

—Teröristler böyledir! dedi.

— Ne teröristi? diye bağırdı Amerikalı.

Onlar uyuşturucu kaçakçısıydı.

Uyuşturucu lafını duyan subayın yüzü,asıldı.

Lester öfkeden köpürüyordu. Malko'ya dönerek:

—Barranquilla'ya dönelim, dedi. Elimizde avcı uçağı olmadığına göre, oraya gitmeye de gerek yok.

Pilot öfkeyle yaklaştı.

— Benim uçağım ne olacak? En az altı bin dolarlık tamir gerekiyor.

— Zararınız ödenecek, dedi Amerikalı. Faturayı konsolosluğa gönderin.

*

**

—Haydi arkadaşlar!

Juanita Cayon, 12.17'lik uçaksavar makinelisini kamyonu yüklemeye çalışan adamların çevresinde dönüp duruyordu. Gerillalardan biri dürbünle göğü tarıyordu. General Angel Costas Peredo'ya güven olmazdı. Gerçi Piper'ın geleceğini haber veren oydu, ama bunu ikinci bir kez

tekrarlamayabilirdi de.

Juanita Cayon'un canı sıkılıyordu. Uçağı vuramamışlardı. Bunun da nedeni pilotun refleksleriydi. Kübalı dilber az ötede bekleyen jeepe atladı. Araba hemen hareket etti. Çiftliğin hemen her tarafına tuzak kurmuşlar, otların arasına girdikleri iplerin uçlarını patlayıcılara bağlamışlardı.

Sarişin gringo ikinci kez elinden kurtulmuştu.

Üçüncüde başaramayacaktı.

Şoföre doğru eğildi.

— Herkesi köye bıraktıktan sonra beni Barranquilla'ya götüreceksin.

Arkasında oturan Jorge Paz atıldı.

— Barranquilla mı? Çıldırılmışsın sen. Çok tehlikeli bu.

— Çıldırmadım, dedi Kübalı. O gringodan kurtulmamız gerek. Bogota'yı harekete geçirirse planımız yatar, Peredo korkağın teki. Ona güvenemeyiz. Yukardan emir alırsa bizi harcayabilir. O olmadıkça da El Gordo bir hiçtir.

Jorge Paz cevap vermedi. Kübalı bu işin tek sorumlusuydu. Ona karşı çıkamazdı, çünkü ihtiyaç duydukları silahları Kübalılardan alıyorlardı. Üstelik, Juanita başarılı bir elemandı. O olmasa, uyuşturucu laboratuvarına saldırmaya asla cesaret edemezlerdi.

*

**

ABD konsolosu sivil giyinmiş bir denizci erine benziyordu. Ahizeyi yerine koyarak başını salladı.

— Adamlara işin üstüne gitmelerini söyle dim. Ama benden çok Esteban Contador'dan

korkuyorlar. Uyuşturucu kaçakçılarına karşı harekete geçmek işlerine gelmiyor Adamlar hem zengin, hem de öldürmekten çekinmiyorlar...

Amerikan konsolosunun modern bir binanın onuncu katındaki bürosunun pencerelerinde demir parmaklıklar vardı. Pencereler Barranquilla'nın merkezine bakıyordu. Lester Drew bir Rothmans yakıp dumanını savurdu.

—Bu Tanrının cezası kokaini bulup imha etmek zorundayız, dedi.

Konsolos derin bir iç çekti.

—Keşke size yardım edebilsem! Yerel polis bu konuda parmağını bile oynatmaz.

—Eğer işi başaramazsak Küba gizli servisi büyük bir zafer kazanmış olacak, dedi Lester. Kokainin parasıyla bütün bölgeyi silaha boğacaklar, sonra ayıkla pirincin taşını.

—Juanita Cayon'u bulmalıyız, dedi Malko. O neredeyse mal da oradadır. Muhbirlerden ses yok mu?

—Hepsini aradım, dedi Lester. Korkuyorlar.

—Esteban'dan mı?

—Elbette. Polis Esteban'ı koruyor. Bizse burada birer yabancıyız. Barranquilla'nın gelişip güzelleşmesi ise uyuşturucuya bağlı. Uyuşturucu olmazsa burası bakımsız bir kasaba olur.

Malko bir çıkış yolu arıyordu. Şimdilik de yardımcı olabilecek bir tek Tina vardı. Pepe'nin öldürüleceğini bile duymuştu, ama biraz geç kalmıştı.

—Ben bir Tina ile konuşayım, dedi Malko. Belki onun bir fikri vardır. Ondan da bir şey çıkmazsa, Bogota'ya döneriz. Ya da 6.Filo'yu

yardıma çağırınız.

— Hayal kurmayı bırakın, dedi konsolos. Vietnam'a da beş yüz bin asker gönderdik, ama yine de mağlup olduk.

*

**

Telefon sürekli çalışıyordu. Malko Tina'nın çıplak vücudunu üstünden atarak doğruldu ve ahizeyi kaldırdı. Arayan Lester Drew idi.

— Yukarı gelebilir miyim?

— Nasıl isterseniz, dedi Malko.

Ahizeyi yerine koydu. Tina yataktan kalkarak banyoya koştu. Malko da üzerine bir bornoz geçirerek saçım başını düzeltti. Tina sabaha karşı odasına gelmiş ve koynuna girerek SAS'ı zorla baştan çıkarmıştı.

Kapı vuruldu.

Malko açtı, Lester hızla içeri dalarak elindeki kâğıdı uzattı.

—Bunu az önce konsolos gönderdi, dedi. Bir saat önce Washington'dan Bogota bürosuna gönderilmiş.

Malko kâğıdı okudu. Yazı az ve öz biçimde yazılmıştı:

"Washington'daki DEA merkezi derhal Bogota'ya dönmenizi emreder. Güvenlik gereği."

Malko midesine yumruk yemiş gibi oldu.

—Eh, artık Esteban Contador'un hazırladığı uçak biletiyle geri dönebilirsiniz.

Barranquilla'da artık tek başına kalıyordu ve karşısındaki rakip de FARC, M. 19 ve Esteban Contador'un katillerinden oluşan acımasız bir orduydü.

XIII. BOLÜM

Bir süre odada çıt çıkmadı. Lester Drew bir anda yirmi yaş ihtiyarlamış gibiydi.

— Elimden hiçbir şey gelmez, diye mırıldandı Amerikalı. Washington'dakiler başıma bir şey gelir diye korkmuş olmalılar. Onlara çünkü olayı aktarmamalıydım. Korktular... Hem...

— Hem ne? dedi Malko.

— Bizimkilerle sizinkiler, yani DEA ile CIA arasında bir rekabet var. Bu olayın daha çok sizin işiniz olduğu söyleniyor. Nedeni de olaya Kübalıların karışmış olması. DEA bir adamını kaybetti. Bir ikincisini kaybetmek istemiyor herhalde...

Malko, Lester'in üzüntüsünü azaltmak için:

— Boşverin, dedi. Sizin bunda bir suçunuz yok... Ben tek başıma işi halletmeye çalışırım.

— Nasıl becereceksiniz? Burada tek bir yardımcınız yok. Durumu biliyorsunuz...

— Biliyorum, dedi Malko. Biliyor ve burada kalıyorum. "Şirket" bu görevi bana verdi. Ben de başarmaya çalışacağım. Tina'nın bazı giri şimleri var. Uç gün içinde bir şey beceremezsem, ben de Bogota'ya dönerim.

— Uç günde çok şey olabilir...

Malko Amerikalının elini sıkı.

— Canınızı sıkmayın. Bogota'da görüşürüz. Durumu Henry Carter'a anlatın, haberi olsun. Benim işe devam ettiğimi aktarın.

—Aktarırım, dedi Amerikalı, iki saat sonra Bogota'da olacağım ve gidip elçiyi göreceğim. Canına okumak için tabii!..

Amerikalı çıkıp kapıyı kapadıktan soma, Tina banyodan çıktı.

—Ne oldu? Malko yatağa uzandı.

—önemli değil, anlatırım.

Tina yanına sokularak tekrar sevişmeye başladı. Yirmi dakika sonra her ikisi de soluk soluğaydı.

Kolombiyalı dilber Malko'nun saçlarını okşayarak:

— Haydi, dedi, neler oldu anlat bana. Arkadaşın Lester Bogota'ya dönüyor, değil mi?

—Evet, dedi Malko. Nereden anladın?

— Gringolar gerçek erkek olamıyorlar, ölümden korkuyorlar. Bizler ölümden korkmayız. Ancak korkusuz kişiler başarıya ulaşır.

— Ben de korkuyorum, dedi Malko. Bir şeyler yapmamız gerekiyor, ama ne? Kime baş vurabiliriz?

— Bize yardım edebilecek tek kişiye, Senyor Vivaldi'ye. Belki bir şeyler duymuştur.

—Gidelim, dedi Malko. Giyineyim ben.

Malko giyinirken Tina da Smith Wesson'u çantasına yerleştirdi.

**

Binanın Önünde iki polis arabası vardı. Malko içinde can sıkıcı bir duygu hissetti. Arabayı park ettikten sonra binanın holüne girdiler. Her taraf polis doluydu. Bir kadın iskemlelerden birine çökmüş ağlıyordu. Tina kadına yaklaşıp bir şeyler konuştu. Biraz sonra

Malko'nun yanına döndü.

— Vivaldi bu sabah öldürülmüş. Uç yabancı tarafından. Bu kadın onun sekreteriymiş.

Kadınla birlikte Vivaldi'nin bürosuna girdiler. Malko kapıda şaşkın kalakaldı. Büronun içi savaş alanı gibiydi. Sağlam bir tek şey kalmamıştı.

Amatör telsizcinin cesedini kapının ağzında bırakmışlardı. Vivaldi sırtüstü yatıyordu. Ağzı son bir kez bağırarak için açık kalmıştı. Boynu bir kulağmdan diğerine kesilmişti. Halı kan içindeydi. Sekreter hıçkırıklara boğularak:

— Uç kişiydiler, dedi... Biri alınma bir tabanca dayadı ve bağırırsam öldüreceğini söyledi. Bu arada diğer ikisi Bay Vivaldi'yi öldüresiye dövdü... Oh! Çok korkunçtu!..

Malko ile Tina kadından ayrılarak dışarı çıktılar. Arabaya binip hemen hareket ettiler.

Yolda, Tina Malko'ya döndü.

— El Gordo benim seninle birlikte olduğumu öğrenmiştir. Artık beni de her an öldürtebilir.

Bunu son derece sakın bir tarzda söylemişti.

Malko düşünüyordu.

— Kokain sence hâlâ Sierra Nevada'da mıdır? diye sordu genç kadına.

— Sanmam, dedi Tina. O çiftlik bir etaptı sadece.

— Tina, o malı muhakkak bulmalıyız.

— Nerede olduğunu öğrenmek çok zor, dedi Kolombiyalı. Bunu bilen pek az kişi var. Onlar da ağızlarını açmazlar. Konuşmak çok tehlikelidir... Ama yine de öğrenmeye çalışacağım. Bir kız arkadaşım var. Bir telekız. Sık sık El Gordo'nun evine gider ve pek çok şeye şahit olur. Otele gidince onu telefonla arayacağım.

Otele vardıklarında Tina telefon kabinine ilerledi.

Malko Lester Drew gibi Barranquilla'yı terkedip etmemeyi düşünüyordu. Ama başladığı işi yarım bırakamazdı. Görevden vazgeçmek meydanı Kübalılara bırakmak demekti.

Tina geri döndü.

— Mercedes ile randevulaştım, dedi. Birazdan bara gelecek.

**

— işte Mercedes! dedi Tina.

Mercedes kalkık burunlu, kısa sarı saçlı, dolgun hatlı bir dişiydi. Masaya geldiğinde, Malko'yu alıcı gözüyle süzdü, sonra:

— işte, yakışıklı bir sarışın gringo, dedi.

Ardından bir kahkaha attı.

— Mercedes eski tablo onarımda uzman dır, dedi Tina.

— Ama, erkekler mesleğimi sürdürmeme fırsat vermiyorlar, dedi Mercedes. Beni gördüler mi tabloları bir yana bırakıp yatak düşünüyorlar... Esteban Contador'un evinde üç ay kaldım, ama bir saniye olsun bir tek tabloya el sürmedim...

Bir süre havadan sudan konuştular. Bu arada yarım şişe viski bitti. Mercedes sonunda gerinerek:

— Haydi, benim eve gidelim, dedi. Hiç değilse müzik dinleriz. Akşamları lokantalardan nefret ederim...

— Bir başka zaman, dedi Malko. Bugün yapacak çok işim var. Sizinle konuşmak istiyordum... Benim kim olduğumu biliyor musunuz?

Mercedes gerindi.

— Benim yakışıklı gringom, elbette kim olduğunu biliyorum. Ama bu umrumda bile değil. Hmm... Çok güzel kokuyorsun. Nedir bu?

— Jacques Bogart losyon.

Mercedes bir an durdu, sonra:

— Sana bir mesaj getirdim, dedi.

Malko şaşırdı.

— Kimden?

— El Gordo'dan. Malko zoraki gülümsedi.

— Ne istiyor?

— Seninle tanışmak. Bu akşam evinde bir davet veriyor. Sen ve Tina davetlisiniz.

Malko iyice şaşırdı.

— Benimle tanışıp ne yapacak? dedi Malko.

— Orasını bilmem. Ben bana verilen görevi yaptım. O istemese buraya gelemezdim. Onun Barranquilla'da olup biten her şeyden haberi vardır.

Malko düşünüyordu.

Bu daveti nasıl reddedebilirdi? Acaba adamın derdi neydi? Yoksa onu öldürmek mi istiyordu? Hayır, bu uzak bir ihtimaldi. Onu sokakta ya da lokantada öldürme imkânı varken bunu kendi evinde yapmaya ne gerek vardı.

XIV. BOLÜM

— Yaşasın Estaban Contador!.. Yaşasın!

Beyazlar giyinmiş Kolombiyalı dar merdivende belirdiğinde, çevresini saran lokanta müşterileri bir ağızdan bağırmaya başlamışlardı. El Gordo, göbeği ilerde, ağır adımlarla salonu geçti. Henüz fazla bir kalabalık yoktu.

Mercedes yerinden kalktı kalçalarını sallayarak Kolombiyalıya yaklaştı, kollarını boynuna dolayarak dudaklarına bir öpücük kondurdu. Sonra, adamı elinden tuttu ve masaya doğru sürükledi.

Malko ayağa kalktı.

— Sana dostum Malko'yu tanıtayım, dedi Mercedes.

— Buenas noches, senor! dedi Kolombiyalı.

Malko'nun uzattığı elini var gücüyle sıktı. Malko adamın yüz ifadesinden bir şeyler elde etmeye çalışmanın boş bir çaba olduğunu anladı. El Gordo koltuğuna oturdu ve salonda tek başınaymış gibi gözlerini bir noktaya dikti.

Garsonlar önüne bir şişe votka ile et dolu bir tabak bıraktılar.

El Gordo bir lokma et alıp çiğnemenen yuttu, ardından büyük bir yudum votka aldı ve Malko'ya döndü.

— Senyor, beni sevmediğinizi biliyorum. Başıma dert açmaya çalışıyorsunuz...

Malko tepeden düşme bu lafa hayli içerledi.

Ama soğukkanlılığını koruyarak:

— Ben sizinle değil, siz benimle uğraşıyorsunuz, dedi. Beni de Pepe Gutierrez gibi öldürmek istiyorsunuz.

— O da kim? diye sordu El Gordo büyük bir saflıkla.

— Öldürttüğünüz biri, dedi Malko.

Esteban Contador dudak büktü.

— Senyor, temizlettiğim her kişiyi tanımam mümkün değildir. Sözünü ettiğiniz adam ölmüşse, bunu muhakkak hak etmiştir... Polis ve hükümet nezdinde ben namuslu bir tüccarım. Çok çalışıyorum. Alıp satıyorum. Neden ticaretime engel olmaya çalışıyorsunuz, sen yor?..

— Çünkü sattığınız mal birçok kişinin hayatına kastediyor.

— Senyor, çok saçma bir laf ettiniz... İnsanların ne yaptıkları beni ilgilendirmez. Eğer canlarına kıymak istiyorlarsa, kıysınlar. Ben olmasam da kendilerine uyuşturucu bulur onlar... Sizgringolar ise, sorumluluk sınırlarınızı aşıyorsunuz... Yarın ölecek olsam, ülkenizde uyuşturucu bulunmayacak mı sanki?.. Benimle birlikte bütün uyuşturucu müptelaları da ortadan bir anda kalkacak mı? Sıhhatli kişiler kendilerine hakim olurlar. Barranquilla'da uyuşturucu kullananlara rastladınız mı hiç? Yok, değil mi?.. Neden? Çünkü bizler sağlıklı insanlarız. Ben bile zaman zaman pek ender uyuşturucu kullanırım. Neden? Sağlıklı yaşamak için. Uyuşturucuyu da sevmek için alırım. Çok yararlıdır. Hiç denediniz mi?

— Hayır. Niyetim de yok.

— Bu akşam deneyelim. Göreceksiniz, bir

aşk tanrısı gibi sevişeceksiniz. Bu iki hanım bize eşlik eder.

—Senyor Contador, ben Amerikan hükümetini temsil ediyorum. Bizim inancımız şu: Uyuşturucu satıcıları olmazsa, kullananlar da olmaz. Yani, sorumlular sizlersiniz.

Esteban Contador votkasından bir yudum aldı ve biraz daha Malko'ya sokuldu.

—Senyor, bir milyon dolar kazanmak ister miydiniz?

—Kim istemez ki!

—Tamam, bir milyon dolar kazanacaksınız, senyor. Ayrıca dostluğumu da. Buralarda çok güzel yerler vardır. Mesela, El Garibe Oteli'nin kumarhanesi nefistir. Yanınızda güzel bir dilberle bir haftalık tatil yapmak istemez miydiniz?

—Senyor Contador, teklifiniz çok cömertçe, ama kabul edemem. Barranquilla'da sonuçlandırmak zorunda olduğum bir görevim var. Bunun ne olduğunu biliyorsunuz...

Esteban biraz daha yaklaştı. Yüz hatları hafifçe gerilmişti.

—Görev mi? Ne görevi? Beni hapse atma görevi mi?.. Kazancımı kesmek, birçok insanı aç bırakmak mı?.. Burada hiçbir şey yapamaz, siziz, senyor. Güçsüzsünüz. Barranquilla'da var olduğunuzu farketmiyorümbile. Sizden korkum yok. Kimseden korkmam ben.

Yerinden kalktı. Salondan çıkmadan önce Malko'ya dönerek parmağını uzattı.

—Senyor, dostluğumu kabul etmek zorundasınız. Fikrinizi değiştirecek olursanız Merce des nerede olduğumu biliyor,...

Merdivenleri tırmanarak gözden kayboldu.

Mercedes Malko'ya sokuldu.

— Keşke kabul etseydin. Çok öfkelen-di, dedi.

— Böyle bir şeyi yapamayacağımı biliyorsun, dedi Malko.

Mercedes omuz silkti.

— Ne farkeder ki? El Gordo'ya karşı hiçbir şey yapamazsın. O burada çok güçlüdür. Seni kolaylıkla öldürtebilir. Ama, o kalktı sana dostluk eli uzattı.

— Neden? diye sordu Malko. Güçsüzsem, neden bana bir milyon dolar teklif etti?..

Mercedes hemen cevabı yapıştırdı.

— Çünkü temkinli bir adamdır. Ona zarar verme ihtimalin binde bir de olsa, bu tehlikeyi göze almak istemez. Bir kez hapishaneye düşmüştü. Oraya tekrar dönmek istemez. Oğlunu tek başına bırakmaktan ödü kopar. Oğlu o hapiste olduğu dönemde doğmuştu. Babasının namuslu bir tüccar olduğunu sanıyor. Oğlu olmasa, sizinle bu konuşmayı yapmaya gerek bile duymazdı. Burada onun satın almadığı tek kişi yok. Vali, generaller, polisler hepsi onun maaşlı adamı. Ayrıca, FARC'ın koruması altında. Sense bir gringosun burada. Seni seven bir tek kişi bile yok... Amerika buraya çok uzaktır...

Malko önündeki votka kadehini kafasına dikti.

— Gel dans edelim, dedi Mercedes. Belki sana fikrini değiştirebilirim...

Piste kalktılar.

Malko bir süre Mercedes'in yarattığı arzudan başka bir şey düşünmedi. Çevrelerinde dans eden çiftler adeta ayakta sevişiyorlardı.

Malko teklif edilen bir milyonu düşündü. Bununla şatosunu tamir ettirir ve ömür boyu rahat bir hayat yaşardı. Ama, parayı kabul etmek taraf değiştirmek demektir.

Mercedes kulağına sokularak:

— Concorde'a gelsene, dedi. Orada El Gordo ile anlaşabilirsin. Namuslu bir adamdır..

Malko Pepe Gutierrez'in yüzünü hatırladı. Pepe'nin karısını düşündü. Hayır, El Gordo namuslu bir adam değildi.

—Tiro Fijo'yu tanır mısın? diye sordu.

— Adımı duydum, dedi Mercedes. Niye sordun?

— El Gordo onun kellesini bana verirse, belki teklifini kabul ederim.

Mercedes bir kahkaha attı.

—Bunu ona kendin teklif et, dedi. Gel, gidip onu bulalım...

Malko cevap verecek zaman bulamadı. Loş bir köşeden bir karaltı çıkmıştı.

Bir kadın.

Dönen renkli lambaların ışığı bir an yüzünü aydınlattı.

Juanita Cayon idi bu. Malko'yu öldürmeye yemin etmiş olan Kübalı.

Mercedes Malko'nun yüz hatlarındaki değişikliği görünce:

—Ne var? dedi.

Kübalı dilberin sağ kolu öne uzanmıştı ve parmaklarının arasında uzun ağızlı bir hançer vardı.

XV. BÖLÜM

Malko'nun korkacak zamanı bile olmadı. Kalabalıktan iki adam fırladı ve Juanita Cayon'u kollarından tutarak hareketsiz kıldılar. Kısa bir hareket oldu, hemen ardından da üçlü grup loş köşede gözden kayboldu.

Malko bir an müziği bastıran tiz bir ses duydu.

Mercedes dansı bırakmıştı.

— Bu iki adam El Gordo'nun gorilleridir, dedi. Gel, burada daha fazla kalmayalım.

Salondan dışarı çıktılar. Malko gözleriyle Tina'yı aradı, ama bulamadı. Mercedes onu elinden tutup sürükleyerek arabasına bindirdi. Sonra direksiyona geçerek:

— Esteban'a olup bitenleri anlatacağım, dedi. Adamları hayatını kurtardı. Benimle Concorde'a geliyor musun?

— Hayır. Hayatımı kurtarmış olsa bile Esteban'm suratını görmek istemiyorum. Beni bir taksiye bırak.

Mercedes ısrar etmedi. Arabayı yüz metre ilerde durdurdu ve dudaklarını Malko'ya uzattı.

— Şansın açık olsun! Seni tanıdığımı sevindim.

Malko arabanın uzaklaşmasını seyretti. Çember daralıyordu artık. Esteban Contador bugün hayatım kurtarmıştı, ama gelecek sefer bunun tam tersini yapacaktı.

**

—Bırakın beni, alçaklar! Korkak köpekler!
Juanita Cayon, El Gordo'nun gorilleri arasında çırpınıp duruyordu. Malko'nun çıkıp gittiğini gören adamlar sonunda genç kadının kollarını bıraktılar.

Juanita öfkeden kuduruyordu.

— Bu gringo hepimizin düşmanıdır, dedi adamlara. Onu öldürmeme engel olmayacaktınız.

Gorillerden biri sırttı.

— Sakin olun, senyora... Senyor Contador' un emrine göre hareket ettik biz. Gringo ölseydi, başı derde girerdi... Bizi bağışlayın...

— Hepiniz korkak köpeklersiniz! diye bağırdı Juanita. Bir gün hepiniz kurşuna dizileceksiniz.

Öfkeden konuşamıyordu. Sinirlenince kronik astımı tutmuştu. Öksürmeye başladı. Esteban Contador'dan da gringo kadar nefret ediyordu...

Gorilin uzattığı hançerini aldı ve çantasına attı.

Daha son sözünü söylememişti.

**

Malko gözlerini açtığı anda, yan yatakta kendisini seyreden Tina'yı farketti.

— Dün akşam neredeydin? diye sordu genç kadına.

— Dans ediyordum, dedi Kolombiyalı. Başına gelenleri duydum. Çok şanslısın.

— Evet, dedi Malko, ama şu an ne

yapacağımı bilemiyorum. Bir falcıya mı başvur-sam?..

—Benim daha iyi bir fikrim var, dedi Tina. Dün akşam bir kız arkadaşşıma rastladım. Esteban'ın avukatıyla çıkıyor ve çok şey biliyor. Bize yardım etmeyi kabullendi, öğle yemeğinde onunla buluşacağız.

Malko şaşırmıştı. Tina bayağı iş beceriyordu.

Genç kadın gerinerek:

—Görüyorsun ya, dedi, seni çok düşünüyorum!

*

**

Malko önündeki tabağı itti. Istakoz taze değildi.

Tina'nın arkadaşı ufak tefek bir tipti.

—Aurora sana yardım edebilir, dedi Malko'ya.

Aurora bembeyaz dişlerini göstererek tahrik edici biçimde gülümsedi.

—Evet, diye arkadaşını onayladı. Aradığınız şeyin Santa Marta'da bulunduğunu zannediyorum.

—Neden öyle zannediyorsunuz? diye sordu Malko.

Aurora gülümsedi. Tina hemen arkadaşının yardımına koştu.

—Aurora her şeyi söyleyemez sana. Ama dediği yere gidersen, sana daha fazlasını söyleyecek birini bulursun.

—Kim bu?

—Sevgilisi Felipe.

—Ne? Esteban'ın avukatı mı?

—Evet, dedi Tina. Felipe bu işin sona

ermesini istiyor artık. Huzura ihtiyacı varmış... Şeni Santa Marta'nın sekiz kilometre ötesinde, Rodadero'da Hotel Portofino'nun lokantasında bekleyecek. Saat sekize doğru. Onu tanıman kolay. Kısa boylu, kabarık saçlı biri. Beyaz takım elbise giyecek...

Aurora sessizce onayladı. Malko iki kadına baktı. El Gordo'ya ihanet edenler çoğalıyordu.

—Benimle geliyor musun? dedi Tina'ya.

— Hayır. Felipe seninle yalnız görüşecek. İstedğin bilgileri alınca buraya dönüp askerleri ve konsoloslüğünü uyarmalısın. Sana yardımcı olacağım. Bu akşam dostlarımla birlikte müzik dinlemeye gideceğim. Beni ararsan, Mi Vaquita'dayım.

— Peki, dedi Malko. Saat dörde doğru hareket ederim. Uç saatlik bir yol olduğuna göre ancak varırım. Bir saat kadar da Santa Marta'ya gezerim.

Tinabir kahkaha attı.

—Oh! Santa Marta'da uyuşturucu kaçakçılarından başka bir şey yoktur, dedi.

*

**

Hava kararmaya başlamıştı. Yolda hemen hemen hiç trafik yoktu.

Malko dikiz aynasına baktı. Sağ taraftaki bir patikadan yola sarı bir minibüs çıkmıştı. Üzerinde yanıp sönen lamba bulunan polis minibüslerinden biriydi bu.

Malko'yu sollamak ister gibi gitgide yaklaşıyordu.

Malko yol vermek için sağa yanaşarak yavaşladı. Arabayı durduracağı anda dikiz aynasına baktı.

Aynı anda, midesine yumruk yemiş gibi oldu. Polis arabasında üç kişi vardı.

İki erkek ve bir kadın: Juanita Cayon.

Vitesi bire geçirip gazı sonuna kadar kökledi. Önünde yardım isteyebileceği ne bir ev, ne bir insan vardı.

Aurora onu düşmanlarına satmıştı.

* **

Sarı minibüs hâlâ arkasmdaydı. Malko Cienaga'ya yirmi kilometrelik bir yolu kaldığını hesapladı. Orada yardım bulabilirdi.

Biraz daha gaza bastı. Dodge hızlanarak mesafeyi açtı.

Araba havalanacak uçak gibi titriyordu, direksiyona sarılarak tekerleklerin çıkmaması için dua etti Malko

Sarı minibüs yine arkasmdaydı. Bir kez daha sollamaya kalktı, başaramadı. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Hava kararmıştı. Farlarını yaktı ve yol kenarına park etmiş ışıkları sönük bir kamyona bindirmekten son anda kurtuldu. Aynaya baktı. Minibüs arkasmdaydı.

Nihayet, uzakta Cienaga'nın ışıkları görüldü, ilerde bir demiryolu vardı ve yol bir köprüyle üzerinden geçiyordu. Malko yaklaştıkça yolun üçe ayrıldığını gördü. Ortadaki köprüden geçiyor, diğer ikisi de köprünün iki yanından alçalarak demiryolunu hemzemin geçitle aşıyordu.

Uzunları yaktı. Yan yolların çalılıklarla kapatılmış olduğunu farkedince ortadaki ana yolu izlemeye karar verdi. Köprü tam ortada bir kambur yapıyordu. Bu hızla orayı aşmak, arabayı tramplenden atlatmak gibiydi. Ama,

köprüyü aştı mı, kasabada kendisine yardımcı olacak silahlı kişiler bulabilirdi.

**

Yeşil Dodge'un köprüye yöneldiğini gören Juanita Cayon bir sevinç çılgılığı attı.. Jorge Paz da gülerek ona karşılık verdi.

Arabayı kullanan köprüye yaklaştığında frene basarak minibüsü durdurdu. Sonra, geri dönmek için bir manevra yaptı.

Jorge Juanita'ya dönerek boynuna sarıldı.

— Bravo Juanita! Sen en büyüksün!

*

**

Malko son hızla köprüye girdiğinde dikiz aynasına baktı. Minibüsü göremedi. Ne oluyordu? Tırmandığı için farlar göğü aydınlatıyordu. Birden, içgüdüsel bir hareketle frene bastı. Araba köprünün tepe noktasında yatay duruma geldiğinde, önünde kapkaranlık bir kuyu belirmişti.

Malko yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Köprü bitmemişti. Orta kısmı yoktu. Tırmandığı kısım, onu boşluğa atacak bir rampadan başka bir şey değildi.

Köprünün diğer kısmı on, on beş metre ötedeydi.

Fren bir işe yaramamış, araba boşluğa fırlamıştı.

Malko direksiyonu bırakarak kendini yüzükoyun ön koltuğa attı. Araba boşlukta bir süre uçarak önden yere vurdu, sonra savrularak takla atmaya başladı. Malko başını şiddetle kapı koluna çarparak kendinden geçti. Bayılmadan önceki son düşüncesi, hasımlarının sandığından daha güçlü olduklarıydı.

Havada yoğu bir antiseptik ve formol kokusu vardı.

Malko müthiş bir baş ağrısıyla gözlerini açtı.

Başında bir doktorla hastabakıcı bir kadın vardı. Üzerindeyse bir slipten başka bir şey yoktu. Birkaç ezik dışında önemli bir yara almamıştı.

Doktor ona doğru eğildi.

— Senyor, dedi anlaşılır bir İngilizceyle, sansınız varmış! Röntgeniniz çekildi, vücudu nuzda kırık yok. Ama başınızı kötü vurmuşsunuz.

—Başım ağrıyor, dedi Malko.

—Acınızı gidereceğiz, dedi doktor. Size bir müsekkin verdim. Meskalin ağırlıklı bir ilaç. Bu nedenle bazı hayaller görebilirsiniz, ama acı çekmekten iyidir. Ne oldu böyle?

—Bilmiyorum, dedi Malko. Yolu tanımıyordum. Köprüye girdim ve her yer karardı birden. Arabayı dur duramadım...

—O köprü trafiğe kapalıdır. Sizi bulan polis köprü girişindeki barikat ve işaretlerin kaldırıldığını görmüş. Herhalde yaramaz çocukların işidir... Eğer kendinizi toparlarsanız sizi taksiyle Barranquilla'ya gönderebilirim. Burada yapacağım bir şey kalmadı...

—İyi olur, dedi Malko.

Ayağa kalkmaya çalıştı, ama bir baş dönmesiyle hemen yatağa oturdu. Ne pahasına olursa olsun, Barranquilla'ya dönmeliydi. Aurora'nın kendisini atlatmasına son derece içerliyordu.

—Beni giydirin, dedi doktora ve bayıldı.

Odanın kapısına vuruldu. Malko gözlerini açarak "girin" diye bağırdı.

Kapı aralandı. Eşikte ABD konsolosu belirdi. Amerikalı yatağa yaklaşarak:

— Neler oldu böyle? dedi. Durumu yerel polis haber verdi, sizi hemen Barranquilla'ya getirttim... Yolda uyukladınız mı?

— Uyuklamadım, dedi Malko. Sarhoş da değildim...

Olayı ayrıntılarıyla Amerikalıya anlattı. Sözünü bitirdiğinde konsolos başını salladı.

— Sizi anlıyorum ve inatçılığınıza da saygı gösteriyorum, ama siz bir Süpermen değilsiniz. Bu herifler sonunda sizi haklayacak. Zamanla rı, paraları ve suç ortakları çok. Çok iyi planlanmış bir cinayet girişimi bu...

Malko gözlerini yumdu.

— Dinlenmek istiyorum. Başım çok ağrıyor.

Konsolos ayaklarının ucuna basarak dışarı çıktı. Malko uyumak istiyor, ama başaramıyordu. Kafasında birçok düşünce vardı. Tina neredeydi? Acaba o da mı ihanet etmişti? Eğer öyleyse, neden? Birden, genç kadının söylediği sözü hatırladı. Mi Vaquita adlı bara gideceğini söylemişti.

Malko yataktan kalktı. Duvara dayanarak ayakta durmaya çalıştı. Başı dönüyordu. Yüzünü soğuk suyla yıkadıktan sonra giyinmeye başladı.

Odadan çıktı, duvara tutunarak asansöre kadar ilerledi ve alt kata indi. Asansörden çıkınca holdeki kabul bürosunun tezgahına

ilerledi.

Onu gören genç hemşire gülümsedi.

—Evet, senyor?

—Mi Vaquita adlı bir bar biliyor musunuz?

—Elbette senyor. Carretera Caddesi'nde, 46 numara. Stadın yanında.

Malko dışarı çıktı. Kapıda taksiler vardı. Birine atladı, adresi verdi.

Beş dakika sonra Mi Vaquita'nın önündeydi. Taksiden inip içeri girdi. Salon boştu. Tina bir masada, boş bir içki kadehinin önünde oturuyordu, ilerledi ve kadının önünde durdu.

Tina başını kaldırdı, onu görünce ağzı bir karış açık kaldı. Kobra karşısındaki tavşana benziyordu.

Malko oturdu.

— Beni beklemiyordun, değil mi? dedi Malko. Ama Tanrı benden yanaydı...

Tina ağzını açmadı.

Malko genç kadının kafasından geçenleri rahatça görebiliyordu. Kendini savunacak bir yalan aradığı belliydi.

— Barranquilla'ya bana yardım etmeye geldiğini sanıyordum, dedi Malko. Yardım ettin de, ama dostun Auröra'dan sonra işler değişti. Bana kurulan tuzaktan haberdarın, değil mi?

Tina cevap vermedi.

Malko üsteledi.

—El Gordo mu zorladı seni?

Genç kadın başını salladı.

—Peki kim?

Tina suratına bakmaya cesaret edemiyordu.

Sonunda, başını kaldırdı.

— Bu olaydan El Gordo'nun haberi yok. Bunu ona söylersen beni öldürtür.

Sustu, sonra dudaklarının arasından fısıltılı bir sesle:

—Juanita Cay on! dedi.

—Juanita mı? Onu ne zaman gördün?

— Lokantada. Siz Mercedes ile çıktıktan sonra yanıma geldi. Beni tehdit etti. Kendisine yardım etmemi istedi. Edersem çok para kazanacağımı, etmezsem öldürüleceğimi söyledi.

-- Peki, Juanita neden beni öldürmek istiyor?

—Senden nefret ediyor. Sevgilisinin ölümünden seni sorumlu tutuyor.

—Sevgilisi kimmiş?

—Juan Carlos Laureles. General Neva'nın adamlarının öldürdüğü genç.

Malko şaşırmıştı.

—Ne? Şu uyuşturucu kaçakçısı genç mi? Peki, Juanita komünist değil mi?

Tina gülümsedi.

—Koministler de sevişir. Juan Carlos'u çok uzun zaman önce Caracas'ta tanımış. O günden beri de ona hep aşıkmiş...

—Peki, kendisiyle işbirliği yapman için sana ne teklif etti?

—Uyuşturucudan elde edilecek paranın bir kısmım. Yarın akşam.

—Ne kadar?

—iki yüz bin dolar, dedi Tina. Benim için büyük bir para bu. Barranquilla'ya yerleşip hayatımı burada sürdürmeye karar verdim. Bogota'yı sevmiyorum... Belki inanmayacaksın, ama kurtulduğuna sevindim...

—Anlıyorum, ama burada ne iş yapacaksın?

—El Gordo oğlunun bakımım üstlenmemi

istiyor. Onu tam bir beyefendi gibi yetiştirmemi söyledi. Ben de kabul ettim. Oğlu için deliriyor. İşim biraz zor, çünkü çocuğu çok şımartıyor, ne istese yapıyor...

—Çocuk kaç yaşında?

—Ön bir.

—Tanrı sana kolaylık versin!

—Bu işin fazla süreceğini sanmıyorum, dedi Tina. Çocuğa okuma yazma öğretmem gerek, ama o istemiyor. Akıllı fikri büyükler gibi yaşamakta. Hafta sonunda onu Carthagene'deki kumarhaneye götüreceğim. Oğlan bir karış boyuyla kumara bayılıyor...

Malko bir kulağıyla dinliyordu. Tina'ya sokularak:

— Teslimatın nerede yapılacağını biliyor musun? dedi. Mal ve para nerede teslim edilecek?

Tina başım salladı.

—Bilmiyorum... Artık bu hikâyeyi unut sen de. Burada herkes sana cephe almış durumda. Pepe ile Vivaldi hiç yere öldü. Başaramayacak sın...

Malko kalktı. Uykudan gözleri kapanıyordu.

Kapıya doğru ilerlerken Tina peşinden koştu.

— Carthagene'e sen de gelsene, dedi. Hafta sonu birlikte olurduk. Akşamları çocukla işim yok.

—Gelemem, dedi Malko.

—Yine de düşün. Yarın saat dörtte hareket ediyoruz.

*

**

Malko taksiden inip otelin holüne girdiğinde baş"ağnsının geçmiş olduğunu farkettti. Odasına çıkacağı yerde bara girdi ve bir votka ısmarladı.

İçkisini yudumlayıp ne yapabileceğini düşünürken, birden aklına müthiş bir fikir geldi.

Sorununun tek çözüm yolu buydu. Canavarca ve insanhk dışı bir çözüm yoluydu, ama mecburdu buna. Aksi halde, Kübalıların başarısına göz yummak zorunda kalacaktı.

İçkisini yudumlamaya devam ederek kendi kendine güldü.

Delice bir fikirdi bu.

Cehennemi mekanizma kafasının içinde kurulmuş ve işlemeye başlamıştı bile...

XVI. BÖLÜM

İnsan kendini burada Miami'de gibi hissediyordu.

Karaib deniziyle Carthagene körfezinin arasında denize kıvrık bir işaret parmağı gibi uzanan Boccagrande yarımadası tropik ağaçlar arasına serpiştirilmiş sayısız modern otellerle doluydu.

Malko, Capilla del Mar'ın onaltıncı katındaki yüzme havuzunun korkuluklarına dayanmış, kumsalı seyrediyordu. Güneş batmak üzereydi, ama hâlâ denize giren hayli kişi vardı.

Capilla del Mar, yarımadaaya hakim bir yerde inşa edilmişti. Malko yarımadanın güney ucuna baktı. Ağaçların arasında pembe bir yapı vardı: Carthagene'in en eski binasıolanCaribe Oteli ve kumarhanesi.

Malko buraya bir saat önce gelmişti. Konsolos Larry Farmer'ın özel arabasını almıştı. Amerikalıya Carthagene'i görmekistediğini ve kiralık araba bulamadığını söylemişti. Hafta sonları bir yere çıkmayan konsolos isteğine hemen boyun eğmişti. Yüz kırk kilometrelik bir yolculuktan sonra böylesine güzel bir yerle karşılaşmak inşam gerçekten şaşırtıyordu.

Aşağı inip arabaya atladı ve sahil yolunu izleyerek Boccagrande burnuna yöneldi.

Tatil bitmişti.

Beyazlar giyinmiş küçüğün boyu kumar masasının yeşil çuhasına ancak yetiyordu. 1000'lik pesoları kavrayan küçük elleri komik bir görünüm yaratıyordu.

Malko bir süredir onu izliyordu. Oğlan devamlı para kaybetmesine, rağmen oralı değildi. Elindeki para tomarlarını gelişigüzel, aklına estiği gibi çeşitli numaralara yatırıyor. Elindeki para bitti mi de, arkasında bekleyen adamlardan birine dönüyor ve para istiyordu.

Çocuk, bellerinde işlemeli tabancalar bulunan iki goril tarafından korunuyordu.

Kumarhanelere silahlı kişilerin ve çocukların alınması yasaktı, ama Esteban Contador'un adamları ve oğlu için geçerli değildi bu.

Malko salondan çıkıp asansöre yürüdü. Tina kumarhanede görünmemiştir. Birinci katta indi ve bara doğru ilerledi.

Tina oradaydı.

Malko'yu farkedince, gülümseyerek ona koştu.

—Oh! Demek geldin ha!

Malko gülümsedi.

—Çok meşgul görünüyorsun...

Kolombiyalı kadının surati asıldı.

—Oh! Korkunç bir oğlan bu! Beni öldürmeyeceğini bilsem, tokatlardım. Beş dakika sonra yatması gerekiyor. Benden kendisine resimli roman ve Playboy dergisi almamı istedi. Ben de bir kadeh içki içeyim demiştim. Birazdan buluşalım mı seninle? Oda numaram 106...

—Çocuk kaç numarada?

—Yanımdaki odada. 108'de kalıyor. Gece-

leri korkuyor. Ara kapıyı açık bırakıyorum. Ama bu gece o uyuduktan sonra kaparım. Bir saat sonra odama gel.

—Gelirim, dedi Malko.

Yaklaşıp Malko'yu öptü.

—Görüşmek üzere.

Malko barın camlı kapısından küçük Contador'un iki goril eşliğinde asansöre bindiğini gördü.

*

**

Koridor son derece sessizdi.

Malko 106 numaralı odanın kapısında durup içersini dinledi. Hiç ses gelmiyordu.

Tina'dan ayrılalı bir buçuk saat olmuştu. Genç kadın belki de beklemekten sıkılıp uyumuştı...

Kapının tokmağını çevirdi ve kanadı itti.

Başucu lambası yanıyordu, ama oda ve yatak boştu.

Başını çevirdi. Ara kapı aralıktı ve iniltili sesler geliyordu.

Ayaklarının ucuna basarak ilerledi, başını uzatıp içeriye baktı.

Manzara komik ve iğrençti.

Tina eteklerini beline kadar sıyırmış, küçük Esteban ile sevişiyordu. Yaptığı işten zevk almadığı belliydi. Oğlan ise kendinden geçmiş durumdaydı. Resimli romanlar yerdeydi.

Birden, beklenmedik bir felaket oldu!

Tina'nın odasındaki telefon çalmaya başladı. Malko bir saniye tereddüt etti. Bu tereddütle birlikte olan oldu. Oğlan öfkeyle başını çevirdi ve Malko'yu gördü.

Malko bir an küçük Contador'un ağlaya-

cağını sandı. Suratında komik bir şaşkınlık vardı. Sonra, bunun yerini öfke aldı. Tina'nın üstünden kalkmadan bağırdı:

—Defol! Defol çabuk!

Tina da doğruldu ve Malko'yu gördü. Oğlanı hızla iterek kalktı.

—Sen defol, küçük mikrop! dedi. Babana her şeyi söyleyeceğim.

El Gordo'nun oğlu yere kayarak dizüstü düştü. Hemen kalktı ve sıyırmış olduğu pantolonunu çekti. Bir yandan da bağıırıyordu.

—Babam canına okuyacak senin! Şimdi FidePe haber vereceğim.

Kapıya doğru ilerlerken birden durdu.

Malko'nun elinde uzun namlulu bir silah belirmişti. Malko ilerledi, oğlanı yakasından yakalayarak namluyu gırtlığına dayadı.

—Sesini çıkarma ve hemen ayakkabılarını giy.

Oğlan hemen diklendi.

—Bırak beni, yoksa babam gebertir seni.

Malko tek kelime etmeden çocuğun suratına bir tokat attı. Küçük Contador ağlamaya başladı.

—Bu odadan çıkacağız, dedi Malko. Sadece ikimiz. Tek kelime edersen beynini dağıtırım. Haydi, yürü şimdi!..

Oğlanı kapıya doğru ittiğinde, Tina atıldı.

—Ne yapıyorsun sen? Nereye gidiyorsunuz?

—Onu götürüyorum, dedi Malko. Esteban' dan istediğime karşılık oğlunu vereceğim. Oğlunu seviyorsa, fazla direnmez...

Tina donmuş gibiydi.

—Ama sen... Sen...

Ne diyeceğini bulamadı, sonra:

— Bu imkânsız, diye mırıldandı. Beni öldürür:

— Onlara silahlı olduğumu söylersin. (Oğlanı kapıya doğru itti). Yürü, fazla vaktim yok.

— Ben de sizinle geliyorum, dedi Tina.

Malko'nun tartışacak zamanı yoktu. Kapıyı açtı, koridor loş ve ıssızdı.

Otelin bahçesine ulaştılar. Malko'nun arabası ağaçların altındaydı. Bagajı açarak oğlanı kucakladığı gibi içine attı ve kapağı kapadı.

— Korkma, dedi Tina'ya. Kapağa delikler açtım, boğulmaz. Şimdi ayrılmalıyız...

— Nereye gidiyorsun?

— Barranquilla'ya.

— Beni burada bırakma.

— Gelirsen bu işi birlikte hazırladığımızı sanırlar, dedi Malko. Bunun senin için ne demek olduğunu biliyor musun?

Tina bir an tereddüt etti, sonra arabaya atladı.

— Ne olursa olsun, dedi. Burada kalırsam o iki goril sorumluluğu bana yüklemek için beni öldürürler.

Malko motoru çalıştırdı ve hareket etti.

Yolun büyük bölümü olaysız geçti. Savallarga'yı geçerlerken yolda bir çevirme farkettiller. Tepeden tırnağa silahlı askerler yolu kesmişti.

Askerlerden biri silahım doğrultarak yaklaştı.

— Lütfen pasaportunuz, senyor? dedi.

Malko pasaportunu uzattı.

Asker pasaporta bir göz attıktan sonra?

— Aşağı inin ve bagajı açın, dedi.

XVII. BOLUM

Malko başından aşağı bir kova su yemiş gibi oldu, ama bunu belli etmemeye çalışarak gülümsedi. Askerlerin gringolardan hoşlanmadığı belliydi.

Malko yavaşça arabadan indi ve ne yapacağını düşünmeye başladı. Aksi gibi silah da oturduğu koltuğun altındaydı.

Tam bu sırada, Tina arabadan fırladı ve askeri arabanın arkasına çekerek konuşmaya başladı. Malko göz ucuyla onu süzüyordu. Kısa bir tartışmadan sonra, Tina geri döndü ve arabaya binerek Malko'ya döndü.

—Haydi, gidelim.

Malko hemen hareket etti. Barikattan uzaklaştıklarında genç kadına döndü.

—Nasıl basardın bunu?

—Askere esrar taşıdığımızı söyleyerek bin peso verdim, dedi. Bagajı açtığı taktirde parayı komutanın alacağım ve kendisinin de avuçlarını yalayacağını anlattım...

Malko derin bir soluk aldı. Tina'nın yanında bulunması iyi olmuştu.

Bir saat sonra Barranquilla'ya giriyorlardı.

Malko Tina'ya döndü.

—Hâlâ seçim hakkına sahipsin, dedi Malko. Seni havaalanına bırakabiJirim.Bogota'da DEA sana yardımcı olur.

Tina başını salladı.

—Hayır. Juanita Cayon ile işbirliği yapmakla Don Diego'ya İhanet ettim. Bunu bir öğrenirse... Seninle kalacağım.

—Pekâlâ, dedi Malko. öyleyse bana yardım edeceksin. Bana patlayıcı fünye ve fitil satacak birini biliyor musun?

Kolombiyalı düşündü.

—Galiba evet.

—Güzel, bana bir de saat gerek, ama bu kolay... işe koyulalım artık. Sonra seni Royal Lebolo'ya bırakacağım ve gerisini kendim yürüteceğim. Çocuğun nerede bulunduğunu bilmemen gerekiyor. Senin iyiliğin için tabi. Sonra gelir seni bulurum ve Esteban ile ilişki kurarız.

— Bizi öldürmesinden korkmuyor musun?

Malko gülümsedi.

—öldüremez. O temkinli bir adam. Oğlu elimde ve beni de iyi tanıyor...

Malko genç kadını bir taksi durağında indirdi.

—Birazdan görüşürüz.

Genç kadın arabadan atladı ve taksiye doğru koştu.

Ölüm mücadelesi başlamıştı.

*

**

Esteban Contador yumruğunu masaya indirdi. Gözleri kan çanağına dönmüştü.

—Niye gözünüzü ondan ayırdınız? Bunu ödeteceğim size!..

Karşısında duran iki adam başlarını öne eğdiler. Korkudan titiyorlardı. Durumu anlar anlamaz Carthagene'den dönmüşlerdi. Çocuğu gören yoktu. Tina'yı da... Ama Esteban Contador bunun bir kaçırma olduğunu biliyor-

du...

iki gorilden cesur olanı bir adım öne çıktı.

— Senyor Esteban, dedi, oğlunuz bize senyoritaille yalnız kalmak istediğini söylemişti, dedi. Bunun için onları rahatsız etmek istemedik...

— Bari koridorda bekleseydiniz, sersem herifler! diye gürledi El Gordo.

Masadaki votka şişesini başına dikerek yarısını boşalttı. Adamlarının hepsini görevlendirerek oğlunu aratmaya başlamıştı. Odada kendisini korumakla görevli dört gorili vardı. Birden, yerinden kalkarak suçlulardan birinin üzerine yürüdü. Parmaklarını adamın boynuna geçirerek sıkmaya başladı.

— Namussuz, eğer oğluma bir şey olacak olursa, seni...

Parmaklarının arasında adamın boyun kemiğini kırdığını farkettiler. Adam külçe gibi yere yığıldı.

El Gordo öfkeden kuduruyordu. Hırsla ikinci adama döndü.

— Köpek herifler sizi!

Adam korkudan kımıldayamıyordu bile. El Gordo onu boğazladı. Dört adam hiç ses çıkarmadan sahneyi izliyorlardı. Oğlu bulunmazsa daha çok kan akacaktı.

El Gordo diğer suçluyu da öldürdükten sonra masasına döndü ve kendini koltuğa bıraktı.

— Telefon eden olmadı mı?

— Olmadı, Senyor Esteban.

Hiçbir haber yoktu.

Ama birinin kendisini arayacağından emindi. Aklı karmakarışık. Gringoların bu tarz

davranışları olmazdı. Onlar meselelere çok insancıl yaklaşırlardı. Barranquilla'da böyle bir şeye cesaret edebilecek kimse yoktu. Daha doğrusu bir deli olmadıkça... Bunu yapabilecek tek kişi o sarışın gringoydu. Oğluna bir şey olduğu taktirde onun gözünün yaşına bakmayacaktı.

Sarışın gringo fikri aklını iyice karıştırdı. Sahi, neredeydi o? Ortadan kaybolmuştu birdenbire. Evet, oğlunu kaçırın oydu. Onu öldürmemekle hata etmişti.

Merdivende ayak sesleri duyuldu. Kapı açıldı, içeri adamlarından biri girdi.

—Senyor Esteban, sizi telefonda istiyorlar, dedi soluk soluğa.

—Kımmış? diye bağırdı Kolombiyalı.

— Adım anlayamadım. Gringolar gibi konuşuyor. Çok önemliymiş. Telefonu kapatayım mı?..

— Hayır!., diye bağırdı El Gordo. Geliyorum.

öldürdüğü adamların cesetleri üzerinden atlayarak hole çıktı, merdivenleri indi ve masanın üzerindeki ahizeyi kapı.

—Kımsiniz?

—Sizinle sadece bir kez karşılaşmıştık, dedi yabancı ses.

El Gordo bir anda ferahladığını hissetti. Haklı çıkmıştı, içindeki korku bir anda yok oldu.

—Ne istiyorsunuz?

—Ne istediğimi bilmiyor musunuz?

—Hayır bilmiyorum.

— Oğlunuz elimde, dedi gringo. Sağlığı yerinde ve ben de kendisine bir kötülük yapmayı

düşünmüyorum. Onu size bazı şartlarla geri veririm...

Esteban Contador yılan gibi ahizeye tısladı.

— Onu derhal bana getir, yoksa seni dilim dilim doğrarım.

— Aptalca laflar etmeyin, dedi karşısındaki ses soğukkanlı bir biçimde. Bizler ciddi kişileriz. Oğlunuzu Juanita'nın elindeki bir tonluk kokaine karşı verebilirim ancak.

— Valiye haber verip kurşuna dizilmenizi isteyeceğim, diye bağırdı El Gordo...

— O zaman oğlunuz ölür, dedi Malko. Bakın, ne yaptığımı anlatayım: Oğlunuz hiç kimsenin bulamayacağı bir yerde. Yeri yalnız ben biliyorum. Yirmi dört saatte bir kendisine yiyecek ve su veriyorum. Bu yirmi dört saatlik ziyaretim aksadığı taktirde, kendisini bağlamış bulunduğum patlayıcılar infilak edecek. Oğlunuz şans eseri bulunacak olursa, patlayıcıları narekete geçirecek olan mekanizma yine harekete geçer. Bu nedenle, sakın bir hata yapmayın. Şimdi sıra sizde. Teklifimi kabul ederseniz, beni arayın. Ben bir daha aramaya çağım. Çok yorgunum ve uykum var.

El Gordo hemen atıldı.

— Neredesiniz siz?

— Her zamanki yerimdeyim. Royal Lebolo'da; Görüşmek üzere.

Klak!

Telefon kapanmıştı.

Esteban Contador ahizeyi yerine koydu. Ne yapacağını düşünerek adamlarına doğru ilerledi.

— Herkes oğlumun Carthagene'de birkaç gün daha kalacağım bilmeli, dedi. Bu durum

kimseye duyurulmayacak!

Masasının basma dönüp kadehine votka doldurdu. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Oğlunun sırrını saklamalıydı. FARC bunu duyarsa, gözünün yaşma bakmazlardı.

önemli tek şey vardı: Ne pahasına olursa olsun, oğlunu kurtarmak. Bunun için herkesi satabilirdi. Elindeki bardağı kırana kadar sıktı, sonra avucunun içinden akan kana baktı.

*

Juanita Cayon akşam yemeğini bitirmek üzereydi. Görevini başarıyla sonuçlandırdığından hiç kuşkusu yoktu. Kolombiya'da sonuçlandırmaya geldiği görev birkaç saat soma son buluyordu. Fakat, sarışın gringoyu haklayama-mıştı. Ama bunun önemi yoktu. Hayat nasıl olsa onları yine karşı karşıya getirirdi.

Kimbilir, belki de hiç karşılaşmazlardı.

Neyse, operasyon bitmiş sayılırdı. Son randevu yarın gerçekleşecekti.

*

**

Esteban elindeki votka şişesini savurarak karşısındaki adamına döndü.

—Kızın odasında olduğundan emin misin?

—Elbette, Senyor Esteban, dedi adam.

Bu ilginçti işte. Tina gibi bir kızın böyle bir çılgınlık yapabileceğini ve o gringoyla işbirliğine kalkacağını aklına getirmemişti.

Kızı kaçırrsa, Malko'nun ona karşılık oğlunu vermeyeceğini biliyordu, öldürse, ne işe yarayacaktı.

Bu işte bir aptallık yapmaması gerekiyordu.

Adamına döndü.

—Rolls'u hazırla, Barranquilla'ya gidiyoruz, dedi.

Kırmızı Rolls'unu sadece önemli zamanlarda çıkartırdı.

XVIII. BOLUM

Esteban Contador'un şoförü korna çalarak kendine yol açmaya çalışıyordu. Bu yoğun trafikte ses çıkarmazlarsa, Malko ile olan randevuya yetişemezlerdi.

Sonunda, kırmızı Rolls eski binanın önünde durdu.

Esteban arabadan indi ve babasının bürosuna girdi. Baba Contador El Gordo'yu içeriye, yan büroya aldı. Büroda bir düzineye yakın silahlı adam bulunuyordu. Adamların çocuğun kaçırılışından haberleri yoktu.

— Henüz gelmedi, dedi El Gordo'nun babası.

El Gordo kendini bir koltuğa bıraktı. Hemen votka getirdiler. Gözleri yılan gözü gibiydi. En ufak bir ifade taşımıyordu. Dudak uçları aşağı bükülmüştü. Ağır ağır soluk alıyordu, içeri bir adam girdi, yanına yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı.

El Gordo adamlara döndü.

— Bizi yan odada bekleyin. Kimse tarafından rahatsız edilmek istemiyorum. Gringoyu içeri alın.

Adamlar çıktıktan birkaç saniye sonra içeri Malko girdi. Arkasında Tina vardı. Esteban Contador Malko'nun engellemesine fırsat vermeden genç kadına müthiş bir tokat attı. Tina tokatın şiddetiyle duvara savruldu.

—Orospu seni!

Sonra parmaklarını genç kadının boğazına dolayarak sıkmaya başladı. Malko'nun sesi odada kırbaç gibi sakladı:

—Contador! Oğlunuzu düşünün!

El Gordo'nun parmakları bir anda gevşedi. Genç kadının boğazından uzaklaştı.

Malko'nun Tina'yı buraya getirmesi tehlikeliydi, ama genç kadını otelde tek başına da bırakamazdı.

Esteban tekrar koltuğuna çöktü.

—Söyleyin, ne istiyorsunuz?

—Daha önce de belirttim ya, bir tonluk kokaini istiyorum..

Esteban bir süre düşündü, sonra:

—Bu imkânsız, dedi. O mal bana ait değil. Size karşılığında para vereyim.

—Ben para değil, kokain istiyorum, dedi Malko. Adamlarınız malı askerlerin bulunduğu tehlikeli bölgeye sokar ve yakalanır. Siz de kabahati valiye atar, onun sizi ele verdiğini yayarsınız...

El Gordo başını salladı.

—Olmaz. Ben oğlumu istiyorum.-Hem de derhal, yoksa...

—Yoksa ne? dedi Malko.

Tina hiç konuşmuyordu. Esteban'ın vurduğu taraf şişmişti. El Gordo'nun babası lafa karıştı.

—Senyor, bizler namuslu kişileriz, işçiyiz. O çocuk benim torunum. Buna hakkınız yok...

El Gordo bir işaretle babasını susturdu.

—Kes sesini baba... (Malko'ya döndü.) Oğlumun nerede olduğunu söylemeden buradan çıkamazsınız...

Malko bu tehditi bekliyordu. Sakin bir sesle cevap verdi.

— Beni burada tutarsanız, oğlunuz ölür. Kendisi bir çuval patlayıcıya bağlı durumda. Zamanında dönmezsem, ölür... Size şaka yapmadığımı söyledim. Buradan çıktığımda takip edilir sem, yine aynı şey olur. Peşimdekileri ekmek için zaman kaybederim ve saat patlayıcıların mekanizmasını harekete geçirir...

Bir an Esteban Coritador'un boynuna saldıracığını sandı, ama adam kımıldamadı. Bir şeylere karar vermeye çalışıyordu.

Malko bunu fırsat bilerek bastırdı.

— On dakika sonra buradan çıkmam gerekiyor.

*

**

Jorge Paz silahını omzuna asmış, Esteban Contador'un adamlarının malı yükleyişlerini izliyordu. Gölün ortasındaki bu köy gerçekten dikkat çekmeyecek bir yerdi. Kıyıdan başlayan bir yol tepeleri aşarak Sierra Nevada'ya uzanıyordu.

Tekne mal yükledikçe suya biraz daha gömülüyordu.

Bu üçüncü ve son taşımaları olacaktı.

Bir kilometre ötede, sahilde El Gordo'ya ait büyük bir jeep bekliyordu. Onunla bütün askeri barikatları aşabileceklerdi. Tam o sırada Juanita Cayon göründü. Yüzü asıktı. Jorge genç kadının neden tatmin olmadığını düşündü. Her şey yolunda gitmiş, gringolar pes etmişti.

— Selam Juanita! dedi Jorge. Her şey yolunda!

— Umarım öyledir, dedi Juanita Cayon.

Daha çok işimiz var.

İşin en gc tarafı uçakların yere inmesiydi. Kbadan gelenlerin ve diğerk Leajet'in . Ondan sonrası da önemliydi. Para yememiş bir T.33 pilotuna rastlarlarsa, işleri bitikti.

Diğerk taraftan, Juanita Esteban Contador'a da güvenmiyordu. Adam namuslu olamayacak kadar çok para kazanmıştı...

Önlerinde uçaklarla buluşma yerine kadar altı saatlik bir yolları vardı. Hem de bu cehennemi sıcak altında.

Teknenin yüklenmesi bitmişti. El Gordo'nun  adamı FARC üyelerini selamladılar.

—Adios! iyi şanslar.

—Durun! dedi birden Juanita. Ben de sizinle geliyorum.

Juanita nedenini bilemiyordu, ama kendini rahat hissetmediğine emindi. Uzun meslek hayatı iğdlerine,nsezilerine dikkat etmesini öğretmişti.

*

**

Esteban Contador saatine bakıyordu. Grin-gonun ltimatoma bir cevap vermeliydi ve bunun için de bir dakikası kalmıştı.

Oğlunu düşündü. Onun için her şeyi yapabilirdi.

—Ne yapmayı düşünüyorsunuz? diye sordu.

Bu soru "teklifinizi kabul ediyorum "dan daha az onur kırıcıydı. Ama, Malko için bu da yeterliydi.

Diplomatik bir cevap verdi.

—Ne nerirsiniz?

—Oğlumu teslim edin, malı size vereyim, dedi El Gordo. şehir dışında takas ederiz. (Bir

an düşündü.) Magdalena üzerindeki köprüyü biliyor musunuz? Kentin kuzeyinde, Santa Marta yolu üzerindedir...

—Biliyorum.

— Köprünün kuzey girişinde bir araç bekliyor olacak, kokain de içinde bulunacak. Siz de oğlumla geleceksiniz. Ben oğlumu alıp gideceğim, siz de malı.

Malko tartışmadı.

—Kabul. Saat kaçta?

—Akşam dörtte.

—Anlaştık, dedi Malko. O saate kadar uslu duracaksınız. Aksi halde karışmam, her türlü tedbiri aldım ben.

Kalktı ve Tina'yı sürükleyerek dükkândan çıktı.

Tina o ana kadar ağzını açmamıştı. Arabaya bindikleri anda:

—Sana tuzak kuracak, dedi. Oğlunu aldığı anda intikamdan başka bir şey düşünmez. Dikkatli ol.

Malko arkasına baktı. Dükkândan kimse çıkmamıştı.

—Buna eminim, dedi. Ondan daha kurnaz davranmalıyım.

Köşeyi dönüp geniş bulvara çıktılar. Arkalarında araba yoktu. Anlaşılan, El Gordo Malko'yu ciddiye almıştı.

Bir süre sonra, ABD konsolosluğu önünde durduklarında, kendilerini kimsenin izlemediğinden emindi.

**

Larry Farmer Malko'yu bürosuna kabul ederek elini sıktı.

—Ee, araba bir aksilik çıkarmadı ya? diye sordu. Carthagene'i beğendiniz mi? (Tina'ya döndü.) Bakıyorum, kendinize yakışıklı bir arkadaş edinmişsiniz.

—Araba çok iyiydi, dedi Malko. Onu parka bıraktım.

—Tamam, dedi konsolos. Bogota'ya ne zaman hareket ediyorsunuz?

Hassas an gelmişti!

—Bay Farmer, dedi Malko, size bir itirafta bulunmak zorundayım. Carthagene'e gidişimin amacı turizm değildi...

—Peki neydi? diye sordu Amerikalı.

— Oraya Esteban Contador'un oğlunu kaçırmaya gittim.

Amerikalı bir kahkaha attı.

—Bakıyorum karşılaştığınız belalar gözünü zü korkutmamış sizin... Bu şaka da neyin nesi?

—Şaka değil, dedi Malko ciddi bir sesle. Esteban'ın oğlunu kaçırdım ve şu an oğlan sizin arabanızın bagajında. Onu orada kimse aramaz, değil mi?

Larry Farmer yıldırım çarpmışa döndü bir anda.

—Ciddi misiniz siz? Bu çok saçma bir şey! Nasıl bir tehlikeye atıldığının farkında mısınız? Eğer dedikleriniz doğruysa, o çocuğu hemen serbest bırakın. Bu bağışlanmaz bir suçtur. Benim buradaki durumumu düşünebiliyor musunuz?..

— Haklı olabilirsiniz, ama başka çarem yoktu...

Malko olanları başından itibaren anlattı. Amerikalı dinledikçe afallıyordu. Tina'ya şeytanmış gibi bir göz attı. Sonra, bunun bir

kâbus olduğunu vurgulayacak son çare gibi:

—Ama gazetelerde bununla ilgili bir haber yok, dedi.

—Esteban'ın bunu kimselere duyurmayacağından eminim, dedi Malko. Duyuracak olursa, müşterilerini kaybeder. Çünkü müşteriler için çocuğunun hiç önemi yok.

—Peki, benden daha ne istiyorsunuz? diye patladı konsolos. Sizi korumam imkânsız. Bunu hemen Washington'a bildirmem gerek... Olay bir duyulursa, uluslararası bir skandal çıkar...

—Washington'a haber vererseniz, skandal çıkar, dedi Malko. Yapacağınız tek şey Bogota'yı aramak. DEA'yı.

—Ne diye arayacak mışım?

—Tuzağa düşmek istemiyorum. Esteban'ın oğluna karşılık bir ton kokain alıyorum. DEA'dan bir uyuşturucu uzmanı gerekiyor. Saat dörtten önce burada olmalı. Onu özel uçakla getirtin. Takas saat dörtte yapılacak. Saat şu an on. Adamın gelmesi bir saat sürer.

—Hepsi bu kadar mı?

—Hayır. Bu hanımı korumanız altına alacaksınız. Contador onu öldürmek istiyor. Bunu takastan önce de yapabilir. Burada emniyette olur. Çünkü ona ihtiyacım var. Onu burada büroda bırakın. Anahtarları verin ve telefonu kullanabileceği yere yerleştirin.

—Ama Bay Linge, siz beni suç ortağı yapıyorsunuz kendinize.

—Doğru, dedi Malko. Dua edin de bu iş beklediğimiz gibi sonuçlansın. Umdüğümüzü bulursak, Esteban oğlunun sizin arabanızda bulunduğunu hiçbir zaman öğrenemeyecek. Ben de burada bir süre dinleneceğim. Akşama

zor anlar yaşıyacağız.

Konsolos parmaklarım saçlarının arasından geçirdi.

— Aman Tanrım!.. Başıma gelebilecekleri düşünmek bile istemiyorum... Şu DEA işini halledeyim, hemen buradan gidiyorum.,,

Malko gülümseyerek teşekkür etti. Yorgunluktan bitmişti. Konsolos başını sallayarak odadan çıktı. Mesleğinin geleceği şu birkaç saate bağlıydı.

Prens Malko Linge şeytanın ta kendisiydi!

XIX. BOLUM

Esteban Contador çevresindeki yüzleri dikkatle inceledi. Hepsi de tepeden tırnağa silahlı, zor görevlerde kullanılan bıyıklı, kötü tipli katillerdi.

Bunların arasında sırttan tek kişi vardı: Esteban'ın avukatı Felipe.

— Her şey istediğim gibi giderse, her birinize yüz bin peso prim vereceğim. Bu akşam.

Sessizlik daha da yoğunlaştı. Bu paraya yüzlerce gringo öldürebilirdi. Oysa, haklayacakları bir tek kişi vardı...

— Ramon, dedi, Esteban elini uzatarak, ne yapacağını biliyor musun?

— Elbette, dedi adam gülümseyerek. Köprünün diğer tarafında Lopez ve Rebolo ile bekleyeceğim! Dodge'un geldiğini görünce yola çıkıp yürüyeceğiz. Arabanın yolunu kesince, üçünü aşağı indireceğiz ve gringoyu haklaya çağız.

— Tamam, çok güzel! Ama kıza elini sürmeyeceksin, tamam mı? Onu canlı istiyorum.. . Gringoyu hakladıktan sonra Magdalena ya atın. Biz arkadan Rolls ile gelip kızı alırsınız. Eğer gringo geri dönecek olursa yolunu Santa Marta anayolunda keseriz. Orada hakkından gelmek daha kolay olur... Sonra, Dodge kalkıp gidecek.

Avukat sigarasını söndürerek ilerledi.

—Cuidado*... Bu gringo şeytan gibi biri. Bunu da kanıtladı .Temkinli olmalısınız.

—Oğlumu teslim etmedikçe malı alamaz, dedi El Gordo.

Esteban Contador saatine baktı. Daha üç saatleri vardı. Heyecan ve sinirden canı içki içmek bile istemiyordu. Küçük dükkânda kafese girmiş yaralı hayvan gibi dönüp duruyordu.

Birden durdu ve parmağını Ramon'a uzatarak:

— Gringonun kafasını kesip Bogota'ya göndermenizi istiyorum, dedi. Dostlarına... Böylece bizi bundan sonra rahat bırakırlar...

Hepsi kahkahalarla güldüler.

Alacakları yüklü prim hepsinin iştahını kamçılıyordu. Bu durumda gringonun kurtulma şansı sıfırdı.

Esteban Contador mücevherli saatine bir kez daha göz atarak:

—Şimdi gidin, beni yalnız bırakın! dedi.

Adamlar hemen dışarı çıktılar.

Esteban bir sigara yalctı. Daha ilk nefesi çekerken kapı vuruldu. Gitti, kapıyı açtı.

Eşikte valinin karısı duruyordu. Üzerinde sarı, siyah renklerin hakim olduğu hayli dekolte bir giysi vardı. El Gordo birden kibarlaşarak kadının elini öptü. Doğumgünü partisinden sonra onunla bir kez daha buluşmuştu. El Gordo kadının sağ elini tutarak kasıklarına götürdü. Maria erir gibi oldu. Vali karısı olmasına rağmen, Magdalena doklarındaki fahişeler gibi davranmaktan zevk alıyordu.

—Zevke boğ beni! dedi El Gordo.

* Dikkat

Sıkıntılarını unutmak istiyordu. Kadın El Gordo'nun fermuarını indirerek önünde diz çöktü, işe koyulacağı sırada, El Gordo fikrini değiştirerek kadını kaldırdı ve masaya dayadı. Eteğini sıyırdı. Maria'nın altında iç çamaşırı yoktu. Şişko Kolombiyalı sert bir hareketle kadına sahip oldu ve sadece kendini düşünür davranışlarla kısa zamanda orgazma vardı. Homurdanarak toplanırken:

—Bu akşam birini öldüreceğim ve kafasını keseceğim, dedi...

—Delisin sen! dedi Maria.

El Gordo sanki hiç sevişmemiş gibi kadını tekrar masaya yatırdı ve üzerine abandı...

*

**

Magdalena'nın üzerindeki köprü ıssızdı. Uzunluğu iki kilometre kadardı. Kuzey ucunda bataklık boş bir bölge, güney ucunda da sadece doklar vardı. Nehrin ortasında boşaltılmayı bekleyen birkaç yük gemisi görölüyordu.

Dodge'un direksiyonunda oturan Malko iki saatlik uyku nedeniyle kendini bayağı iyi hissediyordu. Yanında yarım saat önce havaalanından aldığı DEA ajanı Ralph Norton vardı. Adamın el çantası dizlerinin üstündeydi.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu adam. F.2'nin adamları nerede?

—F.2 bu işe karışmıyor. Sadece biz varız.

— F.2 yok mu?.. Ama bu kaçakçılar çok tehlikelidir. Yanıma silah bile almadım.

— Bende bir tane var, dedi Malko. Ama saçımızın teline bile dokunamazlar. Bütün kozlar bizde. Bana güvenebilirsiniz...

Malko köprünün başına geldiğinde, köprü

üzerinde siyah camlı büyük bir minibüs gördü. Aracın motor kapağı kaldırılmıştı ve yanında iki kişi duruyordu. Kolombiya'da sık rastlanır bir görüntüydü bu.

—Kokain bu araçta, dedi Malko.

Arabayı çevirdi ve minibüsün arkasında durdu, iki adamdan biri hemen yaklaştı.

—Şey... Buraya yalnız gelmeniz gerekiyordu, dedi.

—Arkadaşım bir memurdur ve silahlı da¹ değil. Üzerini arayabilirsiniz.

Adam Ralph'ın tarafındaki kapıyı açtığında, Malko belindeki tabancayı gördü. Adam DEA ajanını yerinden sökercesine dışarı çekti ve süratle üzerini aradı.

—Tamam! Çocuk nerede?..

Malko gülümsedi.

—Biraz aceleci davranıyorsunuz. Önce malı göreyim.

Kolombiyalı başını salladı.

—Çocuk yoksa mal da yok.

—Öyleyse ben de giderim, dedi Malko. Patronuna ne cevap vereceğini sen düşün.

Adam cevap vermeden minibüse döndü. Kapıyı açıp içeri girdi. Malko sinir içinde bekliyordu. Hava kapanmış, tek tük yağmur damlaları düşmeye başlamıştı. Günlük fırtına geliyordu. Birden, arkasında bir gürültü duydu. Başını çevirmesiyle kırmızı Rolls ile burun buruna geldi. Kapılar açıldı. Silahlı iki adam çıktı. Onları Esteban Contador izledi.

El Gordo sallana sahana Malko'nun arabasına ilerledi. Demek minibüs ile Rolls¹ arasında telsiz bağlantısı vardı!.. DEA ajanı koltuğuna sinmişti. Silahlı adamlar Dodge'u

çevirdiler.

— Oğlum nerede? diye bağırdı Esteban Contador.

—Mal nerede? karşılığını verdi Malko.

—Minibüste. Kararlaştırdığımız gibi.

—Görmek istiyorum. Yanımda bir uzman getirdim, kontrol edecek.

Esteban Contador'un gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu. Kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra sesini yükseltti.

—Pekâlâ, gidip baksın.

—Gidin, dedi Malko Ralph'a.

DE A ajanı arabadan inip gorillerin çevrelediği minibüse ilerledi ve içeri girdi. Yağmur artmaya başlıyordu. El Gordo Malko'ya eğilerek:

—Benim arabama gelin, dedi.

Malko peşinden yürüdü.

Arabaya girdiğinde, koltukların nefis deri kokusu moralini düzeltti birden. Bu rezil ülkede medeniyet izini yansıtan tek şey bu kokuydu. Tam bu sırada DE A ajanı minibüsten çıktı. Çantası elindeydi. Koşarak Rolls'a girdi.

Çantasını açtı ve içinden iki plastik torba çıkardı. Torbalarda beyaz toz vardı. Amerikalı torbalan açtı. Çantadan aldığı tabağa birer tutam döktü. Sonra küçük bir şişedeki pembe sıvıdan tozlara birer damla damlattı. Sonra karton bir bant çıkararak tozu kanştırdı. Karton hemen maviye dönüştü. Aynı şeyi diğerine de uyguladı. Karton yine maviye döndü.

— Bu hakiki kokain! dedi. Aslında, bütün torbaları kontrol etmek gerek ama sanırım bir sorun yok. Tamamdır!..

Kontrol olayım baştan sona izlemiş olan

Esteban Contador omuz silkti.

— Bu mal gerçekten iyi cinstir, dedi. Bizler namuslu tüccarlarız... Şimdi söyleyin bakalım, oğlum nerede?

Ralph Norton şaşkın şaşkın iki adama bakıyordu. Ne olup bittiğini hâlâ anlayamamıştı.

— Oğlunuzu bir saat sonra burada bulacaksınız, dedi Malko. Küçük bir formalite daha var...

— Ne? diye bağırdı Kolombiyalı.

— Minibüsü emin bir yere götüreceğim. Oğlunuzu aldıktan sonra başıma bir kaza gelsin istemem.

Esteban Contador avını parçalamaya hazırlanan timsah gibi bakıyordu.

— Nereye gideceksiniz?

— General Angel Costas Peredo'nun karargâhına. Oraya varınca oğlunuzu teslim edeceğim.

El Gordo neredeyse patlayacaktı. Malko adamın şişen boyun damarlarına baktı. Sinirden ölebilirdi. Bu hali bile Malko'ya bir tuzak hazırladığının kanıtıydı.

— Senyor Contador, dedi Malko, ben temkinli bir insanım. Oğlunuzu size teslim edeceğim, ama hayatımı garantiye almalıyım. Oğlunuz şu an Barranquilla'da bir arabanın bagajında bulunuyor. Araba bombalıdır. Müdahale edilmezse bir saat sonra havaya uçacak. Oğlunuzun hayatta kalıp kalmaması size bağlı artık. Bu arada Tina Estoril de telefon başında. Kendisini aradığım anda, gidip oğlunuzu serbest bırakacak... Bir saat içinde onu telefonla aramazsam, araba havaya

uçar. Bu malı General Peredo'ya teslim edip kendimi emniyete aldıktan sonra oğlunuz sizindir...

El Gordo'nun yüzü bembeyaz olmuştu. Bir süre düşündü, sonra tek bir kelime etti:

— Vamos!

— Minibüsün direksiyonuna siz geçin, dedi Malko Ralph Norton'a. Biz size yolu gösteririz.

El Gordo şoföre emir verdi. Rolls, peşinde minibüs olduğu halde hareket etti. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Köprüden çıkınca sola dönüp Malambo yolunu tuttular. Malko arkaya bakarak minibüsün gelip gelmediğini kontrol etti.

El Gordo yelkenleri suya indirmişti. Gözlerini Malko'ya çevirerek:

— Siz bir köpeksiniz! dedi. Hem de benden daha berbat bir köpek.

— Olabilir, dedi Malko. Bazen insan ellerini kirletmek zorunda kalıyor. Tabii, bambaşka amaçlar için.

Yine sessizlik oldu. Bir süre sonra da askeri bina göründü.

Malko kaçakçıya döndü.

— Sanırım dostunuz generalle karşılaşmak sizi rahatsız etmez? Kendisine böyle bir mal teslim ettiğiniz için memnun olacaktır. Sizin iyi bir vatandaş olduğunuzu düşünecek...

Kapıdan geçip beyaz binanın önünde durdular. General Peredo kapıda bekliyordu. Arkasında da yüz yıl yaşlanmış gibi duran ABD konsolosu vardı.

Malko arabadan inip iki adama doğru ilerledi.

El Gordo da peşinden...

DE A ajanı ürkek bir memnunlukla onları seyrediyordu. Adımlarını sıklaştırarak konsolosun yanına gitti ve alçak sesle:

—Sir, dedi, minibüste bir ton kadar kokain var... Şimdiye kadar ele geçenlerin en büyük miktarı...

General Peredo Esteban Contador'a bakıyordu. Malko generale dönerek:

—Bu kaçak mal Senyor Esteban Contador'un işbirliğiyle ele geçirildi, dedi. Kendisi bu iş için birçok tehlikeyi göze aldı...

General gülümseyerek ilerledi ve El Gordo'yu kucakladı. Elinde olsa, ona oracıkta bir düzine madalya takardı!..

ABD konsolosu ürkek bakışlarla Malko'ya bakıyordu. Malko korkuya son vermek için:

—Bir telefon edebilir miyim? dedi.

—Elbette, dedi general.

Binaya doğru ilerledi. Onu Malko ve El Gordo izledi. Generalin bürosuna girdiklerinde, Malko ahizeyi kaldırıp bir numara çevirdi. Sonuç alamadı. Bir daha çevirdi, yine aynı sonuçla karşılaştı. Esteban Contador'un korku dolu bakışları altında devamlı olarak numarayı çeviriyor, ama hat alamıyordu.

—Neler oluyor? dedi El Gordo.

—Anlamıyorum, dedi Malko. Hat kesik galiba.

Bu sırada içeri konsolos girdi. Malko olanları anlattı, ama onun bürosuna telefon ettiğini söylemedi.

—Hatlar kesilmiştir, dedi Amerikalı. Yağmur yağdı mı hep böyle olur. Bizim telefonlar bile kesiliyor. Kent su altında. Ortalık kuruyunca telefonlar yine çalışır...

Malko ensesinden aşığı kaynar su yemiş gibi oldu. Tina ile irtibat kuramazsa kadın kaçacak —ve araba da havaya uçacaktı.

Malko Esteban Contador'a döndü. Sesi heyecandan titriyordu.

—Gelin, dedi, kaybedecek bir saniyemiz bile yok. Kent merkezine ne kadar zamanda gidebiliriz?

—Bu havada ancak bir satte.

Malko saatine baktı. El Gordo'nun oğlunu kurtarması için elli dakika vakti vardı.

Böyle bir hava olacağını hiç hesaba katmamıştı. Büroda bir ölüm sessizliği vardı.

Malko generale döndü.

—Burada helikopteriniz var mı?

—Yok, dedi general.

Esteban kapıya yönelmişti bile. Dışarı çıkarak arabasına koştu. Şoförü dışarı çekerek direksiyona geçti. Arabayı çalıştırdığı anda Malko da yanına atladı. Ağır araba çevik bir hareketle Avenida Boyaca'ya çıktı. Malko heyecandan soluk almayı bile unutmuştu.

Böyle olsun istemezdi.

El Gordo'ya farketirmeden saatine baktı: Kırk beş dakikası vardı. Rolls çamur yolda 160 ile gidiyordu. Zamanında varmaları yüzde elliydi.

Esteban Contador gözlerini yoldan ayırmadan homurdandı.

— Gringo, dua et de oğluma bir şey olmasın... Yoksa, halin harap...

XX. BOLUM

—Jorge! Jorge!

Juanita Cayon'un sesini duyan genç gerilla hemen bulunduğu kulübeden dışarı fırladı.

Genç kadın motorlu teknenin burnunda bulunuyordu.

Hava kararıyordu.

Jorge Paz kadının yüzündeki ifadeyi görünce, bir aksilik olduğunu hemen anladı. Juanita sahile çıkar çıkmaz ona doğru koştu.

—El Gordo bize ihanet etti. Getirdiğimiz kokaini askerlere teslim etmiş... O sarışın gringoyla birlikte... Onu öldürmeliydik ..

Jorge kulaklarına inanamıyordu. -

—Ama bu imkânsız, diye geveledi. Çok iyi bilir ki...

—Bu kaçakçıların hepsi köpek! diye bağırđı genç Kübalı. Haberi yeni aldım. General Peredo'nun yanında çalışan bir subay haber verdi bana. Onları görmüş... Malımızı onlara teslim etmiş...

— Onu gebertmek gerek, dedi Jorge. Uçaklar bu gece geliyor..Buna vaktimiz var...

— Vamos! dedi Juanita. El Gordo'yu bulmamız gerek. Sonra uçaklarla buluşur ve kaçarız.

— Ya getirdikleri silahlar ne olacak? dedi Jorge,

— Bilmiyorum, dedi Juanita. Bunu düşün-

medim.

El bombalarının bulunduğu torbayla tabancasını alıp tekneye atladı. Juanita Cayon, El Gordo gibi bir adamın nasıl ihanet ettiğine akıl er diremiyordu. Bu hareketiyle kendini ölüme mahkum etmişti. Çevresindeki adamları onu FARC'a karşı koruyamazdı, içgüdüğü onu yanıltmamıştı: Gringo her şeyi önceden planlayıp yürütmüştü. Şeytanın ta kendisiydi bu sarışın adam. Onu öldürmek istemekte ne kadar haklıydı!

Belki, henüz geç kalmış sayılmazdı.

*

**

Esteban Contador öfkeyle kornaya bastı. Yol tıkalıydı. Ne ileri, ne de geri mümkündü. Her yan tıkanmıştı.

Malko alındaki teri sildi. Konsolosluğa iki kilometrelik bir yolları kalmıştı.

El Gordo kapıyı açıp dışarı fırladı ve avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Namussuz herif! Ben El Gordo'yum. Çabuk çek o pis kamyonunu!

Şoför ona baktı ve gülümseyerek kamyonu kaldırıma çıkardı.

Trafik kaplumbağa hızıyla ilerliyordu. Yağmur bütün caddeleri göle çevirmişti.

El Gordo ortadaki refüjü aştı ve diğer yola geçti. Aynı anda da araba bir çamur deryasının ortasına düşerek durdu.

El Gordo küfürün bini bir para kapıyı omuzlayıp dışarı fırladı. Cebinden çıkardığı binlik banknotları sallayarak bağırmağa başladı.

—Bana yardım edene bin peso var!

Yanlarına üç adam yaklaştı ve ellerini uzatıp paraları aldı. Sonra iki tonluk RoUs'u itmeye başladılar, ama bir santim bile oynatamadılar.

Malko direksiyona geçmiş, hafif hafif gaz vererek çamurdan kurtulmaya çalışıyordu. Fakat, otomatik vitesle buradan çıkmaları kolay değildi...

Bulundukları yer yavaş yavaş doluyordu. Bu yoksul mahallede bin peso bir servet demekti.

Birkaç dakika sonra büyük bir kalabalık neşe içinde haykırarak koca arabayı yerinden oynattı ve çamurdan çıkardı. El Gordo hemen ön koltuğa atladı.

— Ne kadar vaktimiz var? diye sordu.

Malko arabanın saatine baktı.

— On dakika kadar.

Yetişme şansları binde bire inmişti.

Malko yolun boşalmasından yararlanarak gaza bastı. Yağmur hâlâ yağıyordu. Bir kilometre kalmıştı.

Kırmızı Rolls far ve klaksonla çamurları sıçrata sıçrata ilerliyordu.

**

Tina saatine baktı: Beş olmuştu. Malko'nun çoktan telefon etmiş olması gerekiyordu. Bir aksilik olmalıydı. Telefona bakarak çalması için içinden dua etti. Eğer çalmazsa Malko öldü demekti ve bu onun da ölümü demekti. Malko olmadıkça, El Gordo onu nerede olsa bulur ve öldürürdü. Hem de en korkunç bir biçimde.

Konsolosun arabası Hopital del Terminal'in karşısındaki Via Cuarenta'da boş bir arsada duruyordu.

Korkusunu yenmeye çalışarak yerinden

kalktı. Bogota'ya kaçması gerekiyordu. Birden, kimlik kartını ve paralarını Royal Lepolo'da bırakmış olduğunu hatırladı...

Uçağa binmeden önce oraya uğramak zorundaydı.

Bir kâğıt alıp üzerine birkaç satır karaladı:

"Malko, ben oteldeyim."

Bu şişeyle denize haper atmaya benziyordu.

Dışarı çıkıp asansöre koştu.

Rolls hızla Via Cuarenta'ya saptı. Bombalı araba üç yüz metre ötedeydi.

Malko saniyeleri saymaya başlamıştı. Neyse ki, yol boştu.

Malko "geldik" demek üzereyken yan sokakların birinden römorklu bir traktör çıktı ve yolu enlemesine keserek durdu. Malko klaksona bastı, ama araç kımıldamadı.

Arabanın saatinde, altıya bir vardı.

Malko kapıyı açıp dışarı fırladı ve yağmura çamura aldırmadan deli gibi koşmaya başladı. Traktörün yanından dönünce Dodge'u gördü. Bir duvarın dibinde duruyordu. Araba her an havaya uçabilirdi. Malko buna rağmen, hiçbir şey düşünmeden koşuyordu. Arabadaki mesafe her saniye azalıyordu. Otuz metre... Yirmi.... On...

Birkaç metre kaldığında, balıklama uçarak arabanın altına daldı. Bomba benzin deposuna bağlanmıştı. El yordamıyla kabloları aradı ve saati mekanizmaya bağlayan kabloyu yakalayarak çekti. Sonra, arabanın altından çıktı, doğruldu ve arka bagaja yaslanarak rahat bir soluk aldı.

Rolls hâlâ traktör römorkunun arkasındaydı. Bagaj düşmesine basarak kapıyı açtı.

Korkudan irileşmiş gözlerle kendisini seyreden küçük Contador'u gördü.

Yağmurun iliklerine işlediğini hissetmiyordu bile.

Tam bu sırada, kırmızı Rolls da römorkun yanından dönerek ortaya çıktı. El Gordo intikam almaya geliyordu. Malko üzerinde silah bulunmadığını hatırladı.

Rolls kaldırırma çıkıp durdu. Esteban Contador dışarı çıktı. Elinde uzun namlulu otomatik bir tabanca vardı. Malko, Kolombiyalının silahı üzerine doğrulttuğunu farkettiler. Silah üstüste iki kez patladı..Malko kendini yana attı ve koşarak kaçmaya başladı.

On, on beş metre sonra durdu.

Tina neredeydi? Ona ne olmuştu? Genç kadını El Gordo'nun intikamına terkedemezdi. Ara sokaklara dalarak ABD konsolosluğunun yolunu tuttu.

Konsolosun odası boştu, ama kâğıdı hemen farkettiler.

Genç kadın Royal Lebolo'daydı.

El Gordo'nun Malko'yu bulmak için gideceği ilk yerdi orası. Malko onu düşündükçe terlediğini hissediyordu. El Gordo'ya karşı resmi bir korunma isteyemezdi. Telefon etmeyi denedi, hatlar hâlâ kesikti.

Geriye, otele gitmekten başka çare bulamıyordu.

**

Rolls'a dolmuş altı adam sabırsızlık içindeydi. Direksiyonda El Gordo vardı. Yüzü taş gibi ifadesizdi. Diğer beş kişiye, adamları arasında en güvendikleriydi.

Esteban Contador'un kafasında tek bir fikir vardı: Kendisini rezil eden gringoyu canlı yakalamak ve kendi elleriyle öldürmek. Bunu yapmak için valinin cesedini çiğnemek gerekse çiğnerdi... Oğlunu kalabalık bir goril koruması altında Puerto Colombia'daki evine göndermişti.

Rolls ana caddeden döndü ve otelin yanındaki park yerine girdi. Altı adam aynı anda aşağı indiler. En başta El Gordo, içeri girdiler. Silahlarını saklamaya gerek bile görmüyorlardı. Bir kadın memur gülümseyerek onları karşıladı. El Gordo silahının namlusunu kadının iki göğsü arasına sokarak:

—Yabancı nerede?dedi.

Genç kadın sapsarı kesildi.

—Hangi gringo?

—Tina denen fahişeyle birlikte olan, dedi El Gordo.

—Sanırım odasında, dedi kadın.

—Teşekkür ederim, dedi El Gordo.

Asansör altısını birden almadı. Dördü birine, ikisi diğerine bindiler.

Sekizinci kat koridoru boştu. 810 numaralı oda kapısı da ardına kadar açıktı.

El Gordo öfkeden kudurmuş bir halde tekrar asansöre döndü. Resepsiyondaki genç kadın konuşmasına fırsat vermeden:

—Bakın, gringo orada dedi!..

Altı adam hemen yayıldılar. El Gordo Malko'ya doğru ilerledi. Elindeki 45'liğin namlusu üzerine çevrilmişti.

**

Malko elinde Smith Wesson'u, onu bekliyor-

du. iki adam birbirlerine iki metre kala durdular. Ortalıkta bir ölüm sessizliği vardı. Malko bu çatışmadan kurtulamayacağını biliyordu. Altı silahlı adama karşı ne yapabilirdi?

— Seni arıyordum, gringo! dedi El Gordo.

— Tina'yı bırakın, kozumuzu kendi aramızda paylaşalım, dedi Malko.

Zaman kazanması gerekiyordu. Konsolosa durumu haber vermişti. General Peredo'nun askerleri otel yolunda olmalıydı şu an.

El Gordo bakışlarını Tina'ya çevirdi.

— Bu fahişe umrumda bile değil, dedi. Defolup gidebilir/

Malko genç kadını itti. Tina koşarak El Gordo'nun yanından geçerken, adam umulmaz bir çeviklikle kadının boynunu yakalayiverdi. Vücudunu kendine siper yaparak silahının namlusunu kulağına soktu.

— At silahını gringo! diye bağırdı Esteban Contador.

Malko çıkar bir yol arayarak emre uymadı. El Gordo'nun kendisini orada öldürmek istemediğini sezmişti. Zaman kazanması ve Tina'nın hayatını kurtarması gerekiyordu. Ama çıkar yol yoktu. Silahını bırakmak üzereyken, Tina başını eğdi ve adamın sağ elini ısırıldı. El Gordo bir çığlık attı ve işaret parmağı tetiğin üzerinde kısıldı. Kurşun Tina'nın beynini dağıtarak fırladı. Genç kadın yere yığılmadan önce ölmüştü.

El Gordo bu kez namluyu Malko'ya çevirdi. iki adam aynı anda tetiğe bastı. Tina'nın birkaç saniye önce ısırıldığı el biraz titredi. Kurşun Malko'nun başını sıyrarak arkasındaki duvara saplandı. Malko'nunki ise, El Gordo'nun tam

göğsüne girerek atardamarı parçaladı ve korkunç bir kanamaya yol açtı. El Gordo göğsüne dev bir çekiç yemiş gibi sarsıldı. Görüşü karardı, elini kaldıracak gücü kalmadı. Silahının tetiğine basmaya çalışarak olduğu yere yığıldı.

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu, sonra Tiro Fijo'nun emri duyuldu. Beş adam aynı anda silahlarını doğrultarak şarjörlerini boşaltmaya başladılar.

Malko tam zamanında kendini merdivenin mermer korkuluğunun arkasına attı. Merdivenin altındaki bar çıkmaz bir sokak gibiydi. Oradan kaçamazdı. Burada kısılmış kalmıştı. Ne yapacağını düşünürken holde bir kadın belirdi.

Juanita Cayon.

Elinde makineli bir tabanca vardı. Saçlarını bir fularla toplamıştı. Arkasında gerilla üniformalı birkaç adam bulunuyordu.

Kübalı birden ateş açtı. önünde bulunanların hepsini biçmesi birkaç saniye sürmüştü. El Gordo'nun adamları paramparça olarak yere düştüler.

*

Tam bu sırada, Juanita Cayon El Gordo'nun cesedini farketti. Yanılıp yanılmadığını anlamaya çalışırken, ikinci farkettiği şey, Malko oldu.

Her şeyin sorumlusu sarışın gringo karşısındaydı bulunduğu yerin bir çıkmaz olduğunu o da biliyordu.

Bu kez, onu ele geçirmişti.

Sakin bir tavırla silahına yeni bir şarjör taktı.

Sonra omzunda asılı olan çantadan bir el bombası çıkardı.

Gülümseyerek ilerlemeye başladı. Ama üçüncü adımda, yaklaşan siren seslerini duyarak durdu. Tam bu sırada»dışarda bıraktığı adamlarından biri koşarak hole daldı ve bağırmaya başladı:

— Los militares!

Juanita Cayon, Vatikan'ı yerin dibine geçirecek bir küfür savurdu. Geri döndü ve kapıya doğru koşmaya başladı. Yakalanması saniye meselesiydi. Ele geçerse mahvolurdu. Artık Barranquilla'da kalmasını gerektirecek bir şey yoktu. Silah getiren uçaklardan birine atlayıp Küba'ya dönmesi gerekiyordu.

Gringo ile uğraşmak enayilik olurdu.

XXI. BÖLÜM

T.33'ün ikinci pilot koltuğunda oturan Malko gözlerini kısarak karanlığı delmeye çalışıyordu. Bir ikinci T.33 ile birlikte bir saattir üç bin ayak irtifada Urubia ile Riohacha arasında devriye uçuşu yapıyorlardı.

General Angel Costas Peredo'nun adamları EstebanContador'un evrakları arasında kaçakçılık bölgesinin nerede olduğunu gösteren bir harita ele geçirmişlerdi. Bölge askeri bir birlik gönderilemeyecek kadar uzak olduğundan, silahlı iki T.33 havalandırılmış ve rastlayacakları uçakları Barranquilla'ya indirmekle görevlendirilmişti. Fakat şu ana kadar gökyüzünde hiçbir şeye rastlamamışlardı.

Birden, pilotun sesi duyuldu.

— Tamam, işte oradalar!.. Dokuz derece üstümüzde!..

Malko başını kaldırdı ve yıldızların aydınlığında kuzeye doğru uçan dört motorlu bir uçak farkettiler.

T.33'ün pilotu sert bir manevra yaparak kaçak uçağın yanında bitti ve telsiz aracılığıyla Barranquilla'ya inmeleri gerektiği emrini verdi.

Aradan birkaç saniye geçti.

Malko kulaklıklardan pilotun sesini duydu.

— Uçak cevap vermiyor. İhtar ateşi açacağım.

*

**

Juanita Cay on, eski DC 6'nın Kübalı pilotuna eğilerek omzunu tuttu.

—Onlardan kaçabilir misiniz?

On dakikadır uçuyorlardı. Deniz üzerinde iki bin ayak irtifadaydılar. Kendisiyle birlikte gelmek isteyen Jorge Paz arkada, silah sandıklarının yanındaydı. Aceleden silahları boşaltmamışlardı.

Pilot allak bullak olmuş yüzünü genç kadına çevirdi.

—Bilmiyorum yoldaş! Yükümüz çok ağır. Manevra yapamayız. Fakat, onlar da çok kötü nişancı!..

Aynı anda, T.33'ün pilotunun sesi duyuldu. Onlara inmelerini emrediyordu. Pilot bir süre dinledikten sonra telsizi susturdu.

—Ne yapayım?

—Devam edeceksin! dedi Juanita. Küba'ya dönüyoruz.

Bir sessizlik oldu. T.33'ün pilotundan da ses çıkmıyordu. Juanita Kolombiya uçağının kendilerini kaybettiğini düşündüğü bir anda, DC 6 tuhaf bir biçimde titredi, sola yattı ve irtifa kaybetmeye başladı. Pilot birkaç saniye komuta lövyesiyle mücadele ettikten sonra uçağı düzeltmeyi başardı. Ama DC 6 tuhaf bir biçimde sol kanada yatık bir durumda uçmaya başlamıştı.

—Doğru gitsene! diye bağırdı Juanita.

—Yapamıyorum, karşılığını verdi pilot. Pedallar cevap vermiyor. Kuyruk dümeni kilitlendi. Olduğumuz yerde dönmeye mecburuz...

—Çabuk düzelt bu uçağı, yoksa seni kurşuna dizdiririm! diye bağırdı Juanita.

Pilotun alnı terden sırlıskılandı. Pedalları açmaya çalışıyordu, ama bütün gayretleri boşa gidiyordu. Bu durumda Juanita'nın tehdidi çok komikti...

Aşağıda birtakım ışıklar gördü. Riohacha idi orası. T.33 karanlıklarda bir yere gizlenmiş işlerini bitirmeye hazırlanıyor olmalıydı...

Jorge Paz pilot kabinine girdi ve elini Juanita'nın omzuna koydu.

— Kurtulacak mıyız?..

*

**

Riohacha rıhtımındaki bütün uyuşturucu müptelaları başlarını kaldırarak göğe baktılar. Üzerlerinden büyük bir uçak geçmiş ve az ilerde rıhtımın üzerinde dönüp durmaya başlamıştı. Bu dört motorlu bir uçaktı. Oysa, bölge sivil uçaklara yasaktı. Burada sadece askeri T.33'ler uçardı.

Bir kahkaha duyuldu. Küçük bir çocuk bağırdı:

— Hapı yuttu kaçakçılar! Askerler analarım belleyecek!..

Dört motorlu uçak dönerek üzerlerinden yine geçti. Her seferinde daha alçalıyordu. Aşağıdakiler attığı turları saymaya başlamışlardı: iki... Uç... On...

— Galiba bu uçak da esrar çekmiş! dedi seyircilerden biri.

Esrarengiz uçağın kaç tur atacağına dair bahse girmeye başladılar. Herkesin gözleri uçaktaydı.

Uçak denizin üzerindeyken birden kocaman bir ateş topuna döndü ve hızla okyanusa düştü.

Etraf yine karanlığa büründü ve sessizleşti.

Şimdi gökte sadece bir jet uçağının belli belirsiz sesi duyuluyordu.

Kalabalıkta, Tanrıya inananlar esrarengiz uçağın düştüğü noktaya bakarak haç çıkardılar.

Çoğunlukta olan dinsizler ise, geberen uyuşturucu kaçakçılarına lanet yağdırarak içkilerine ya da esrarlı sigaralarına döndüler.